

Ai Là Hoàng Tử Của Em

Contents

Ai Là Hoàng Tử Của Em	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	5
4. Chương 04	6
5. Chương 05	7
6. Chương 06	9
7. Chương 07	10
8. Chương 08	11
9. Chương 09	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29	42
30. Chương 30	44
31. Chương 31	45
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	58
39. Chương 39	59
40. Chương 40	61
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	68
45. Chương 45	70
46. Chương 46	72
47. Chương 47	74
48. Chương 48	75
49. Chương 49	77
50. Chương 50	79
51. Chương 51	81
52. Chương 52	83
53. Chương 53	84
54. Chương 54	86
55. Chương 55	88
56. Chương 56	90
57. Chương 57	92
58. Chương 58	94
59. Chương 59	96
60. Chương 60	97
61. Chương 61	99

Ai Là Hoàng Tử Của Em

Giới thiệu

Tường Vy, ngây thơ, hồn nhiên, bướng bỉnh, trẻ con. Hoàng Minh Thiên, đẹp trai, cuốn hút. Dương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-hoang-tu-cua-em>

1. Chương 01

Đứng trước vách đá gần bờ sông, Vy thần thờ nhìn thế gian. Công ty ba nó bị phá sản. Nhà cửa và tài sản đều bị chủ nợ chiếm. Bây giờ, ngay cả muốn về nhà cũng không thể. Tự an ủi bản thân nó còn có ba cơ mà. Có ba là đủ. Vậy mà nhìn lại xem, ông trời đã đối xử với nó như thế nào kia. Cướp đi ba nó. Cướp đi người thân duy nhất của nó. Cướp đi người mà nó yêu thương nhất cũng là người yêu thương nó nhất. Tại sao? Tại sao?? Nó cười nhạt. Từng giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên đôi má nó. Giờ đây, nó còn lí do để sống tiếp sao? Đau khổ, chán nản, một chút niềm tin hay hy vọng cũng không có. Chết. Đúng vậy. Chết là một sự giải thoát.

Vy nhắm nghiền đôi mắt, từng bước chân chậm chạp tiến tới vách đá. Và....

Nó thả mình vào không trung. Rồi....

Bùmmmm.....

Tiếng sóng nước kêu to.

Nó đã nhảy xuống sông. Tự giải thoát cho bản thân.

Bên biệt thự nhà họ Dương, ai nấy đều đứng ngồi không yên. Dương tiểu thư đã mất tích mấy ngày nay rồi mà vẫn chưa có lấy một tin tức nào. Mang theo vali quần áo, thẻ tín dụng còn điện thoại đi động tắt máy, bỏ đi một mình như thế ai mà không lo. Hơn nữa, đây còn là tiểu thư của một gia đình danh giá, từ nhỏ đã được cưng chiều hết mực. Bỏ đi như vậy liệu có tự chăm sóc được bản thân.

- Thưa lão gia, phu nhân đã tìm thấy tiểu thư.

Ông quản gia chạy tới, thở không ra hơi.

- Cái gì?? Thật không??

Dương lão gia giật mình, vội vội vàng vàng đi theo. Dương phu nhân vì quá lo lắng cho con nên bị suy giảm tinh thần, nằm hôn mê vài ngày mới tỉnh dậy nghe thấy ông quản gia nói vậy cũng gắng dậy đi theo.

Tại bệnh viện.....

- Vy ơi con dậy đi là mẹ đây.

Dương phu nhân nằm gục bên giường, không ngừng khóc gọi con.

Mãi một lúc sau, đôi mắt thiên thần kia mới từ từ mở. Nó đang ở đâu thế này?? Sao lại có nhiều người thế kia?? Đầu nó cứ choáng váng thế này. Thấy người phụ nữ bên giường đang gọi nó, gọi một cách dịu dàng, ấm áp. Một giọt nước mắt rơi xuống. Nó mấp máy môi.

- Mẹ.....

Dương phu nhân nghe thấy giọng nói trong trẻo kia vang lên liền bật dậy. Thấy con đang mở mắt to nhìn mình, bà xúc động òa khóc.

- Vy, cuối cùng con cũng tỉnh rồi. Con làm mẹ lo chết.

- Là mẹ sao??

Nó nói trong vô thức. Nó có mẹ sao? Từ khi nào chứ?

Dương lão gia nghe tin con tỉnh, liền mở cửa phòng chạy nhanh vào trong.

- Con tỉnh rồi sao, Vy?

Giọng nói của ông ấy tràn ngập tình yêu thương.

Một giọt nước mắt nữa chảy ra.

- Là....

- Là ba, là ba đây con.

Ông tiến lại gần giường hơn, ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó. Đôi tay của ông như truyền bao hơi ấm vào đôi tay nó.

- Con, con thực sự không nhớ gì hết. Đầu con rất đau.

Câu nói của nó như một tiếng sét vang lên. Hai vợ chồng nhà họ Dương bất thần nhìn nhau đau khổ. Chẳng lẽ??? Không ngoài suy đoán, sau khi gọi bác sĩ tới kiểm tra rồi đưa ra kết luận: Đúng là con bé bị mất trí nhớ.

Dương phu nhân nhìn con đang nằm ngủ qua tấm kính rồi khóc.

Dương lão gia chỉ biết đặt tay lên vai người vợ an ủi. Ông còn khẽ thở dài.

Phải chăng lỗi là tại ông??

2. Chương 02

Một tuần trước, tại biệt thự nhà họ Dương.

- Không là không. Ba mẹ đừng có ép con.

Dương Vy đập bàn, nói to.

Ba mẹ cô nói là sẽ cho cô đính hôn với con trai tập đoàn Teenny, tên là khỉ khỉ gì đó. Tất nhiên là cô kịch liệt phản đối. Cái gì chứ? Thời đại nào rồi mà còn có truyền thống “Cha mẹ đặt đâu con nằm đấy”? Hơn nữa, cô với anh ta còn chưa gặp nhau lấy một lần, chưa tiếp xúc nhau, chưa biết tính tình anh ta như thế nào bla bla.... Vậy mà lại bảo cô đính hôn với anh ta, rồi tốt nghiệp thì kết hôn, rồi cùng nhau đi du học.... Xong còn đem cái lí do củ chuối: “Vì tương lai của hai bên tập đoàn”. Thật buồn cười.

- Bọn ta đã quyết định rồi. Cuối tuần này sẽ hẹn nhau ăn cơm. Con chuẩn bị thời gian đi.

Dương lão gia thần nhiên ngấp một ngụm trà.

- Ba à, ba đừng có ép con. Con bỏ đi đấy.

Cô nói xong rồi quay đầu đi thẳng lên phòng. Đúng là một ngày chỉ biết bực với tức thôi mà.

Ngay tối hôm đó cô thu dọn đồ đạc, mang theo thẻ tín dụng, tắt nguồn điện thoại rồi bỏ đi. Cô thuộc loại người thích được tự do, không thích bị ép buộc. Tuy là tiểu thư nhưng cô không tỏ ra sang chảnh, làm nũng mà cực kì mạnh mẽ, đã nói là làm.

- Vy, ăn đi con.

Dương phu nhân thổi nhẹ thìa cháo nóng, đút cho nó ăn.

Nó vui vẻ cười nhìn mẹ. Bà thực ân cần, chu đáo a.

Sau khi ăn xong, bà nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nó, chỉnh lại nhiệt độ điều hòa trong phòng. Đang định đi ra thì bị nó nắm tay lại.

- Mẹ, con yêu mẹ.

Nó cười ngây ngô, nói. Bà phì cười, vuốt nhẹ má nó.

- Ngủ ngoan, mẹ cũng yêu con.

Ra khỏi phòng, bà phì cười lần nữa, con bé này thật là đáng yêu à nha. Nhớ lại trước đây, nó lúc nào cũng bướng bỉnh cãi lại bà. Bà mắng nó vài câu là nó làm mặt lạnh với bà mấy ngày luôn.

Hơn một tuần, nó được xuất viện.

Bác sĩ nói rằng: “Kí ức của cô bé chỉ là tạm thời bị mất đi. Hai vị cứ yên tâm là dần dần cô bé sẽ nhớ lại. Đừng để cô bé áp lực quá hay bị va chạm mạnh vào đầu là được.”

Hai vợ chồng nhà họ Dương cảm ơn bác sĩ rồi đi về.

Trên xe ô tô, Vy thích thú thò đầu ra ngoài cửa kính, ngắm nhìn thế giới. Thoát khỏi cái phòng bệnh đầy mùi thuốc kia thật sự là rất dễ chịu a. Không khí ngoài này thoáng đãng hơn nhiều.

-Yaaaaaaa

~Nó hét lên.

Dương phu nhân khẽ mắng yêu nó.

- Con ngoan, quay đầu vào trong nào không bay mất đầu đấy.

Nó nhí nhảnh đáp lại.

- Đầu con gắn liền với cổ con như này làm sao mà bay được.

Dương lão gia ngồi ghế trên, quay xuống trêu con.

- Thế lỡ nó bay được thì sao.

Nó nghĩ nghĩ rồi trả lời.

- Thì con sẽ túm lấy nó rồi gắn vào cổ.

Nghe xong câu nói của con, hai vợ chồng họ Dương rồi ngay cả người tài xế cũng phải bật cười ha hả.

3. Chương 03

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự rộng lớn. Vy đứng ngẩn nhìn mà miệng cứ ha hốc. Đây chính là nhà của nó sao?? Cánh cổng mở to, nó cùng ba mẹ bước vào trong. Trước nhà biết bao nhiêu là cây cảnh. Chắc ba nó thích cây cảnh lắm. Nó đoán thế. Một ông tuổi trung niên đi tới, hơi cúi đầu chào.

- Chào lão gia, phu nhân và tiểu thư.

Lúc sau nó mới biết, ông ấy là quản gia Lâm. Nhìn mặt ông khá là hiền a.

Hôm nay, các người làm chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon. Chủ yếu là mừng nó trở về. Nó ngồi trên bàn ăn thưởng thức hết món nọ đến món kia. Trời ạ, ngon không cưỡng nổi. Nó ăn no quá rồi nhưng vẫn nuôi tiếc nhìn các món ăn.

- Lâu lắm con mới được bữa no nê như vậy.

Nó cười tươi, xoa bụng như bà bầu.

Mà đúng là thế thật. Từ lúc nó tỉnh dậy cho đến bây giờ nó toàn ăn cháo. Chỉ khác là nay cháo vịt, mai cháo bò, kia cháo gà.

- Ăn no rồi thì con lên phòng nghỉ ngơi đi.

Bà Dương cười hiền.

Nghe lời bà, nó đi cùng chị Liên là một người làm ở đây lên phòng.

Oaaaaaa

~Căn phòng của nó thực sự rất đẹp nha. Màu sơn màu hồng, phòng rộng, giường rộng, có đầy đủ đồ dùng... Tưởng như phòng của một công chúa vậy. Nó thích thú nhảy lên giường và nằm xuống, lăn qua lăn lại. Chất liệu vải ga đệm chắc hẳn là hàng xịn a.

Nằm một lúc, nó mở tủ quần áo lấy quần áo đi tắm. Ai ya

Toàn là quần áo đẹp không à. Nó chọn đại một cái áo phông, một cái quần đùi rồi chạy vào phòng tắm. Một lúc sau bước ra, tắm xong mát mẻ thật.

- Cũng may là quần áo vừa zin. Lúc cô bỏ đi mang theo vali quần áo cũ, khi cô xuất viện bà chủ đã cho người mua quần áo mới theo phong cách thường ngày của cô đó.

Chị Liên nãy giờ vẫn đứng ngoài, cười cười nói. Nó gật đầu, cười.

Vy đang chuẩn bị chợp mắt thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Nó chạy ra mở cửa xem ai.

- Mẹ.....

- Umm. Mẹ mang thuốc tới cho con.

- Mẹ vào đi ạ.

Bà Dương có chút ngạc nhiên, rồi cũng vui vẻ đi vào. Đợi đến khi nó uống xong chỗ thuốc, bà ân cần vuốt nhẹ mái tóc nó.

- Vy này. Lúc trước con rất ít khi mở cửa ẹ rồi mời mẹ vào trong phòng con. Thậm chí ngay cả khi muốn vào cũng phải gõ cửa.

Nó đã từng xấu tính như vậy sao? Thật đáng trách.

- Con xin lỗi mẹ. Bây giờ muốn vào phòng con mẹ cứ tự nhiên không phải gõ cửa gì đâu ạ.

Bà cười hiền gật đầu ưng ý.

Vậy là nó về nhà cũng đã được mấy tuần. Cũng may đây là khoảng thời gian được nghỉ ở trường nên nó không phải lo đến việc bài vở. Ba mẹ đối xử, chăm sóc nó rất tốt, rất ân cần. Nhiều khi không kiềm chế nổi, mắt nó rơm rớm nước mắt lí nhí: “Con yêu ba mẹ.” Mọi người ở đây cũng hòa đồng, thân thiện. Ai cũng quý nó rồi còn bảo nó khác hơn lúc trước nữa.

Có người nói: “Lúc trước tiểu thư rất ghét đồ ăn cay nhưng bây giờ hầu như toàn ăn cay.”

Có người nói: “Lúc trước tiểu thư thường lạnh nhạt, ít nói con giờ thì hay cười với hòa đồng hơn nhiều.”

Có người nói: “Lúc trước thường phải gọi tiểu thư xuống ăn cơm bây giờ cô lúc nào cũng chủ động xuống lại còn hay vào bếp giúp đỡ bọn tôi nữa.”

Bla and blo

Nó thực sự khác đi nhiều thế sao???

4. Chương 04

Rengggg.....

Tiếng chuông báo thức kêu lên. Vy với tay ra tắt đi rồi nằm ườn trong chăn như một con mèo lười.

Ánh nắng xuyên qua tấm cửa kính, chiếu thẳng vào giường. Hôm qua quên mất không kéo rèm.

Tự nhiên thấy hơi nóng nóng, nó đạp chăn xuống giường rồi tiếp tục ngủ.

Nó đâu biết rằng, phía ngoài cửa đang có một người đang ngấm nhìn mọi hành động của nó. Người đó khẽ nhoẻn miệng cười rồi khẽ đóng cửa, rời đi.

Nó định ngủ một giấc nữa nhưng chói quá không ngủ được. Nó miễn cưỡng bật dậy, ngáp một cái dài hàng trăm cây số. Thấy hơi khô cổ, nó đi xuống nhà uống nước, chỉ kịp vuốt qua lại mái tóc.

Mặc bộ đồ ngủ Hello kitty hôm trước nhờ chị Liên mua cho. Đi đến bậc thang cuối, nó nhảy xuống rồi rất tự nhiên đứng vươn vai một cái. Mắt nhắm mắt mở chào mọi người.

- Chào buổi sang ba mẹ, quản gia Lâm....

Khi thực sự tỉnh ngủ hẳn, nó suýt nữa thì ngã xuống khi nhận ra trong nhà không chỉ có ba mẹ nó, quản gia, người làm mà còn có thêm vài người khác nữa. Mọi người đang ngồi ở bàn ăn, quay ra nhìn nó cười.

- Vy, vào ăn sáng đi con.

Ông Dương vẫy tay gọi nó.

Trời ạ. Còn mặt mũi nào mà vào ăn chứ. Hành động vừa rồi của nó thật là lố mả.

- Dạ.

Nó trả lời cho có rồi nhanh chóng phi thẳng lên phòng. Mãi một lúc sau, nó thay quần áo, tóc buộc gọn gàng rồi mới dám xuống ngồi vào bàn ăn.

- Vy, đây là ông Hoàng, chủ tịch tập đoàn Teeny.

Ba nó chỉ tay về phía người đàn ông ngồi đối diện ba nó, giới thiệu.

- Con chào bác.

Ông Hoàng mỉm cười.

- Còn đây là con trai bác ấy, Minh Thiên.

Ba nó chỉ vào người con trai ngồi đối diện nó.

- Em chào anh.

Nó liếc nhìn anh ta một lượt. Tóc đen lơi một ít bạch kim, mắt sâu, mũi dọc dừa, da khá trắng, bên tai trái có đeo một chiếc khuyên tai nhỏ. Hắn khẽ cười, tuy không phải cười tươi, nhưng nụ cười thực sự rất đẹp, rất lôi cuốn.

Hai bên bàn bạc việc ở công ty, cười cười nói nói. Nó chẳng hiểu gì chỉ biết gấp thức ăn và ăn. Lúc sau, ông Hoàng mới lên tiếng hỏi nó.

- Vỵ này, việc đính hôn của con và Thiên con nghĩ sao?

- Dạ....

Cái gì??? Đính hôn á??? Với người con trai đối diện?? Sao không thấy ba mẹ nó nhắc tới chỉ.

Thấy con đang ngơ ngơ chưa hiểu chuyện gì, căn bản là do nó bị mất trí nhớ, ông Dương khẽ giải thích.

- Gia đình ta và gia đình ông Hoàng đây định tổ chức đính hôn cho con và Thiên. Các con thấy sao?

Người kia không nói gì, nhấp một ít cafe.

Còn nó thì hùng hổ đứng dậy, đập bàn.

- Cái gì chứ? Thời đại nào rồi mà còn có truyền thống “Cha mẹ đặt đâu con nằm đấy?” Hơn nữa, con với anh ấy còn chưa gặp nhau lấy một lần, chưa tiếp xúc nhau, chưa biết tính tình anh ấy như thế nào, còn không yêu anh ấy bla bla

~~Thứ nhất, hai người vừa gặp nhau xong.

Thứ hai, hai bên gia đình sẽ cho hai đứa ở cùng nhau một khoảng thời gian để hiểu nhau hơn.

Thứ ba, muốn biết tính tình anh ấy như thế nào tiếp xúc nhau mới biết.

Thứ tư, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”.

Nó nghe xong mà cứng họng, ngồi xuống, cúi đầu ăn.

- Con không ý kiến.

Ngược lại với nó, hắn ta bình tĩnh trả lời. Lại còn không ý kiến nữa chứ. Đừng nói không ý kiến tức là đồng ý nha.

5. Chương 05

Ngoài vườn, hắn đi trước, nó đi sau.

- Anh Minh....

Tên của hắn là gì nhỉ. Đột nhiên nó lại không nhớ, cứ ngập ngừng.

- Là Minh Thiên.

À à đúng rồi. Một cái tên đẹp.

- Anh Minh Thiên mấy tuổi rồi?

Một câu hỏi cực kì củ chuối.

- Hơn em một tuổi thôi. Nhìn già sao?

- Không có.

- Um...

Nghĩ nghĩ một lúc lâu, nó mới hỏi tiếp.

- Anh biết tên em là gì không?

- Dương Vy.

Câu hỏi vừa được đưa ra đã có ngay câu trả lời. Thì ra hần đã biết tên nó rồi sao. Chắc hần là cũng đã tìm hiểu qua về nó rồi đây. Nó nghĩ thế.

- Anh Minh Thiên này tại sao anh lại “không ý kiến”?

Tại sao hả? Cái này có khi phải về sau mới biết.

Hoàng Minh Thiên, vốn không có ghét con gái nhưng với hần con gái thời nay chỉ là một lũ giả tạo. Ham mê trai đẹp, nay anh này mai anh kia, thực chất là yêu tài sản chứ yêu gì trái tim. Hần lúc đầu vốn dĩ cũng không đồng ý với các việc đính hôn này. Bản chất mà nói, hai gia đình cho hai đứa con đính hôn với nhau chỉ là để hợp tác với nhau để dàng hơn, cùng nhau xây dựng hai tập đoàn Teeny và Keylee ngày một lớn mạnh. Tuy có xem qua profile của nó, nhưng khi gặp nhau, hần có phần hơi ngạc nhiên. Nó xinh xắn, đáng yêu. Hành động trẻ con, hồn nhiên. Giọng nói nhí nhảnh, ngây ngô. Nụ cười tự nhiên, hoàn toàn không giả tạo. Đây chính là mẫu người yêu lí tưởng của hần. Vì vậy, nếu hần lên tiếng từ chối việc đính hôn này có chẳng phải bỏ lỡ một người như nó sao?

- Anh chưa có bạn gái. Thấy em cũng hợp với anh đó.

Hần nói đều, bước chân đi nhanh hơn. Nó thì vẫn đứng yên một chỗ đơ đơ vài giây, sắp xếp lại từng ý nghĩ. Anh ấy chưa có bạn gái. Được. Nó sẽ không là người thứ ba. Anh ấy nói nó hợp với anh. Là sao nhỉ?? Hai người mới tiếp xúc với nhau một lúc thôi mà.

Nó chạy theo, đi song song với hần, khẽ hỏi.

- Anh thấy em hợp với anh thật à? Hợp về cái gì cơ?

Một câu hỏi không còn gì ngây ngô hơn. Hần nhìn nó, cười trừ. Ý của hần chỉ đơn giản là hợp nhau thôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó đi học với mảnh kí ức trống rỗng. Nó chẳng nhớ tên đứa bạn thân, tên những người bạn trong lớp. Cũng chẳng nhớ ở lớp bạn bè với nó có thân nhau không, có ai ghét nó không? Mẹ nó động viên: “Không sao đâu con. Các bạn cũng có nghe qua việc tai nạn của con.”

Học viện Angel, một ngôi trường thật đẹp, rộng lớn, trang thiết bị đầy đủ.... Là ngôi trường dành cho con em của những chủ tịch tập đoàn lớn.

Lớp A2, Vy bước vào lớp đầy tự tin. Tuy vẫn có chút hồi hộp nhưng nó vẫn cố nở một nụ cười tươi chào các bạn.

- Chào buổi sáng.

Nó nói to, cười.

Cả lớp quay ra nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên rồi “Ồ” lên một tiếng kéo dài. Một cô bạn đứng dậy, đi về phía nó rồi dùng tay đặt nhẹ lên trán nó, hỏi thăm.

- Vy à, có phải cậu bị sốt không?

- Không có.

Nó thản nhiên đáp. Nó đã khỏe lại nhiều rồi mà. Lấy đầu ra ôm với sốt chứ.

- Lần đầu tiên cậu đi vào trong lớp, mỉm cười thật tươi rồi chào mọi người đấy. Đúng không?

- Chuẩn rồi.

Cả lớp nhao nhao lên, gật đầu đồng ý.

Mỗi ngày mình post 2 chương nha :))) Các bạn ủng hộ truyện của mình nhé!

6. Chương 06

- Thế à? Vậy từ giờ tớ sẽ chăm chỉ chào các cậu vào mỗi buổi sáng hơn, được không?

Nó đưa ra ý kiến, nháy mắt.

- Được được.

Cả lớp vỗ tay ủng hộ. Họ thật sự rất là hòa đồng a.

Cô bạn lúc nãy kéo nó về chỗ ngồi, hỏi nhỏ.

- Vỵ à, tớ nghe nói cậu bị tai nạn mất trí nhớ tạm thời. Không sao chứ??

- Không sao. Thật xin lỗi nhưng mà.... Tên cậu là gì?

Nó nhìn cô bạn ngập ngừng. Có vẻ như đây là một người bạn khá thân với nó.

- Là Lữ Ân. Ngay cả tên tớ mà cậu cũng quên sao hả đồ con heo?

Ân cốc nhẹ vào đầu nó, mắng yêu.

- Thì tớ xin lỗi rồi mà. Tớ với cậu chắc là thân nhau nhỉ?

Nó tò mò hỏi. Lại nhận được một cái cốc đầu nữa.

- Không thân mà là quá thân má ẹ.

Nó bật cười nhìn Ân.

Hai đứa đang vui vẻ nói chuyện thì có một cậu bạn đi đến. Cậu ta vứt cái balo vào bàn đối diện rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Chào cậu.

Nó mỉm cười chào cậu bạn. Cậu ta trở mắt nhìn nó rồi quay sang nhìn Ân như kiểu cần lắm một lời giải thích.

- Vỵ, đây là Trần Kỳ, là một tên ngốc suốt ngày theo đuổi cậu đó.

- À.....

Theo đuổi nó? Chẳng lẽ trước đây cậu ta với nó có tình cảm với nhau ư?

- Ngay cả một người đẹp trai ngày nào cũng đi cùng cậu như tớ mà cậu cũng không nhớ tên sao? Thật là.....

Cậu ta mắng yêu, tỏ vẻ hờn giận.

- Xin lỗi cậu.

- Một lời xin lỗi mà xong hả?

Cậu ta nói lại, rồi dùng hai tay đập nhẹ vào má nó.

- Auuu.. Bỏ tay ra coi...

Nó nói to rồi bỏ hai tay Kỳ ra. Cả Ân và cậu ta quay ra nhìn nhau, hơi ngạc nhiên. Nó, nó đã làm gì sai hả.

Nếu là trước đây, nó sẽ hất mạnh hai tay Kỳ ra rồi giật tóc, quát mắng cho cậu ta biết thế nào là lễ độ.

Giờ đây, từng hành động, lời nói đều rất nhẹ nhàng.

- Đừng nói là cậu bị mất trí nhớ rồi hiền đi nha.

- Đúng đó.

Kỳ tò mò hỏi, Ân gật đầu tán thành. Còn nó chỉ biết cười trừ.

- Hình như thế.

- Tốt quá. Vậy ra từ giờ tớ sẽ không bị cậu đánh suốt ngày nữa. Tha hồ mà theo đuôi cậu.

Kỳ nháy mắt, vẻ mặt hiện lên sự vui sướng.

Tan học, Kỳ đi bên cạnh nó ra đến ngoài cổng trường. Nó bảo cậu ta cứ về trước nhưng cậu ấy cãi lại bảo: “Chờ cậu về tớ mới về.”

Một lúc sau, quản gia Lâm đến đón nó. Nó vui vẻ lên xe, chào cái tên Kỳ thối thây kia.

Chợt nhận ra, ghế sau không chỉ có mình nó.

- Anh Minh Thiên, anh ở trên xe làm gì?

Nó ngây ngô hỏi hần.

- Anh đưa em đi ăn.

Ồ..... Rõ ràng đây là xe nhà nó. Người ngồi trên lái xe chính là quản gia Lâm cơ mà. Hần lại dùng dùng ngồi trên xe lại còn bảo là đưa nó đi ăn. Lạ thật a.

7. Chương 07

Đến trước một nhà ăn Hàn Quốc, xe ô tô dừng lại. Hần xuống xe trước rồi ga lăng mở cửa xe bên nó. Rất tự nhiên, hần nắm tay nó đi vào trong. Bàn tay này thực sự rất ấm áp nha.

- Em muốn ăn gì cứ gọi.

Hần đưa thực đơn cho nó. Ôi cha, toàn là món ngon thôi à. Nào là kimbap, súp đậu phụ kho, canh bò, cháo gà, gà rán, thịt nướng BBQ. Nó gọi lên một đồng đồ ăn.

Một nhà ăn khá đông khách, giai điệu bài hát “Safe and sound” của Taylor Swift vang lên.

Các món ăn được bưng tới, nó vui vẻ cầm lấy đôi đũa rồi ăn, không quên mời hần.

- Anh ăn đi.

Hần chỉ cười nhẹ rồi gấp miếng gà rán cho nó.

Đi học về, đúng lúc đang đói lại được đưa đi ăn ngon. Nó thầm nghĩ nếu ngày nào cũng được như thế này nó sẽ tình nguyện đính hôn với hần luôn. Một suy nghĩ thật hồn nhiên của con người chỉ biết ăn như nó.

Ăn xong, nó vỗ bụng cười.

- No quá đi. Đồ ăn ở đây ngon thật.

Hần thực ra cũng không ăn nhiều lắm, chủ yếu là gấp thức ăn cho nó rồi nhìn nó ăn ngon như một đứa trẻ. Nhiều lúc hần lại khẽ nhoẻn cười.

Trên đường đi về, nó với hần cũng không nói chuyện mấy. Hần khẽ nhắm mắt, tựa đầu ra phía sau. Còn nó thì quay ra nhìn bên đường.

Chiếc xe dừng lại, hần mở mắt, rồi lại đi xuống xe trước mở cửa xe cho nó. Ba mẹ nó từ trong đi ra, hần lễ phép chào.

- Con chào cô chú.

- Ba mẹ ơi con nhớ hai người quá.

Nó chạy tới ôm lấy mẹ. Bà Dương xoa đầu con, hỏi:

- Nay đi học vui không con?

- Vui, vui lắm ạ.

Nó như đứa con nít lần đầu tiên đi học, hào hứng nói.

- Vậy hai con đi ăn cơm có vui không?

- Có chứ. Con ăn phở phởn luôn này.

Tất cả mọi người, cả ba mẹ nó, cả hần, cả quần gia Lâm nghe xong câu nói của nó liền không nhịn được cười. Thì thật là thế mà. Đồ ăn ngon quá nó ăn no căng bụng tới mức phờ phờn luôn.

Nói chuyện một lúc, hần lễ phép chào ba mẹ nó rồi có một chiếc xe ô tô khác đến đón hần về.

Học bài xong, nó nhảy lên giường đi ngủ.

Ngày hôm nay đi học thật vui vẻ. Các bạn hòa đồng, thân thiện. Lữ Ân tốt bụng kể nhiều chuyện trước đây của nó cho nó nghe. Trần Kỳ lúc nào cũng trêu nó, lúc nào cũng nhe nhớn cười.

Ngày hôm nay, đi ăn cùng hần rất ư là nó nê, lại còn được bàn tay ấm áp của hần nắm chặt.

Giờ bàn tay lên trước mặt, nó nhìn nhìn một hồi lâu, vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trên bàn tay.

8. Chương 08

Sáng sớm, Vy vui vẻ đến trường. Vừa đi đến cửa lớp nó đã bị Trần Kỳ chặn lại. Cậu ta đưa cho nó một cái kẹo mút vị socola, nhe nhớn cười.

- Cho cậu đó.

Nó thích thú nhận lấy kẹo, bóc ra ăn luôn.

- Cảm ơn. Sao biết tớ thích ăn kẹo?

- À ờ thì trước đây vẫn thế mà.

Cậu ta gãi đầu. Nó cười cười rồi đi vào lớp chào buổi sáng các bạn như đã hứa. Con Kỳ vẫn đứng trước cửa đờ đờ.

Nó trước đây, nhận kẹo của cậu thì giật mạnh rồi cất vào balo. Nói cảm ơn xong thì đi thẳng.

Nó bây giờ, nhẹ nhàng nhận lấy kẹo, bóc ra ăn rất tự nhiên, cười nói vui vẻ.

Thay đổi tính cách khá nhiều nhưng không sao. Cậu thấy nó đáng yêu như vậy càng dễ theo đuổi hơn.

- Này.....

Nó đập mạnh vào vai Kỳ khi thấy cậu cứ ngẩn người ra. Kỳ quay ra nhìn nó, không nói gì, nhéo má nó một cái rồi hớn hử đi vào. Lần này đến lượt nó đờ đờ. Cái con người này có hành động gì kì quái vậy.

Giờ ra chơi, nó tranh thủ cái tên Kỳ kia đang đứng tám chuyện liền lên xuống căn tin. Định rủ Ân đi theo nhưng không thấy, nó đành đi một mình.

Xuống căn tin, nó mua một hộp sữa rồi tìm đại một chỗ ngồi. Chủ yếu là nó muốn biết rõ hơn về học sinh trong trường. Một bạn nữ xa lạ đi tới, ngồi đối diện nó, cười tươi.

- Vy, lâu lắm không gặp cậu.

Nó cười trờ nhìn bạn ấy.

- Vậy cậu là....

- À tớ là Bảo My, học lớp A3.

Chắc cô bạn này cũng biết nó bị mất trí nhớ liên vôi vàng tự giới thiệu. Nó vui vẻ cười nói xã giao với bạn ấy. Thấy My khá thân thiện, có lẽ trước đây khá thân với nó.

Ăn từ đâu đi tới, nhìn thấy nó cùng My đang nói chuyện vui vẻ, tỏ ra không thích cho lắm.

- Vỵ, lên lớp mình làm thực hành Lí thôi.

Ăn vừa nói vừa kéo nó đi. Đúng rồi, tiết sau là tiết thực hành Lí.

Bảo My cười tươi. Đến khi hai con người kia đã đi, nụ cười đó chuyển thành khinh bỉ.

Ăn kéo nó đến một nơi khuất, nói nhỏ.

- Bảo My không phải là loại người nên chơi thân đâu.

- Tại sao?

Nó tò mò hỏi. Ăn kể lại cho nó nghe.

Trước đây, Bảo My tỏ tình với Trần Kỳ nhưng bị cậu ta phũ phàng từ chối. Bởi lẽ Trần Kỳ yêu nó. Mặc cho nó suốt ngày la mắng, lạnh nhạt với cậu ta nhưng cậu ta vẫn quyết tâm theo đuổi nó. Cũng chính vì thế mà Bảo My rất ghét nó. Nó cũng vốn không ưa gì cái tính tiểu thư nũng nịu của My. Chỉ là bị mất trí nhớ nên nó không nhớ gì.

Vừa vào lớp, tên Kỳ thối quay ra mắng yêu nó.

- Đi đâu mà không gọi tớ đi cùng thế hả?

Nó phì cười, “thành thật” khai báo.

- Tớ đi vệ sinh ạ. Cậu có muốn đi theo không?

Cậu ta nhìn nhìn nó rồi bật cười, nhéo má nó.

Nếu là trước đây, nó sẽ cãi lại: “Tớ đi đâu mặc tớ. Liên quan đến cậu sao?”

9. Chương 09

Tan học, Vỵ nhìn nhìn xung quanh rồi bất chợt nhìn thấy Minh Thiên. Giờ nó mới nhớ là hắn cũng học trường này, học lớp B2. Tên Kỳ thối đã bị lũ bạn kéo đi đã bóng rồi. Mà cũng tốt. Đỡ bị hắn đứng cạnh lải nhải.

- Chờ quản gia Lâm đến đón sao?

Một giọng nói vang lên. Nó quay ra nhìn, là Minh Thiên. Rõ ràng hắn vừa đứng ở kia mà, bây giờ đã đứng ở đây rồi. Chẳng lẽ hắn là ma.

- Umm...

Nó trả lời.

- Hôm nay ông ấy bận rồi. Ba em có gọi cho anh bảo anh đưa em về.

- Vậy ạ? Thế làm phiền anh.

Nó ngồi lên con xe ô tô đời mới nhất của nhà hắn. Thích thật đấy. Con xe này phải vài tỷ ấy chứ. Nó ngoảnh ra cửa kính nhìn thấy mọi người đang xì xào bàn tán gì gì đó. Chắc lại bàn tán về chiếc xe này. Hay là bàn tán về hắn nhỉ. Có khi nào hắn lại là hotboy của trường này hay không?

Trên đường về, chiếc xe dừng lại ở một quán kem. Hấn (lại) nắm tay nó một cách rất tự nhiên đi vào bên trong. Yaaaaa

Quán này toàn kem ngon không à. Nó gọi một lúc ba cốc kem còn hấn chỉ gọi có một. Thấy nó ăn vui vẻ, hấn trêu.

- Em ăn như heo vậy sau này lấy em anh phải làm sao?

Nó cãi lại.

- Ai thèm lấy anh chứ.

- Vậy sao? Chán quá. Có khi từ nay anh phải đi ăn một mình rồi. Nào là ăn gà rán, kimchi, canh vịt, cá nướng, thịt....

Hấn còn chưa nói hết câu nó đã chen ngang.

- Anh ăn một mình không hết chỗ đó đâu. Thôi thì để em cưới anh cho xong. Em thương cái dạ dày của anh không chứa nổi nên sẽ ăn cùng anh, được chứ?

Tí nữa thì hấn bị sặc.....kem. Vừa rồi còn nói “Ai thèm lấy anh” xong bị hấn đùa ột tí mà liền thay đổi ngay lập tức “Thôi thì để em cưới anh cho xong.”. Lí do hả? Hỏi các món ăn ngon kia.

Hấn chỉ định nói chơi, trêu nó tí, không ngờ nó lại trả lời hồn nhiên, ngây thơ như vậy. Hấn thấy nó ngày càng đáng yêu nha.

Nó thấy hấn khá dễ gần, không lạnh lùng như nhiều thiếu gia khác. Nhưng liệu hấn có đào hoa không nhỉ. Chắc không đâu. Lần trước hấn còn nói “Anh chưa có bạn gái” cơ mà. Hấn hay cười, chỉ là khê nhoẻn cười nhưng cũng rất đẹp. Không biết hấn cười tươi nhìn sẽ như thế nào nhỉ. Chắc chắn là rất đẹp trai luôn ý.

Tối. Ngồi ăn cơm với ba mẹ, nó vui vẻ kể lại chuyện chiều nay ở quán kem với Thiên. Ông Dương nghe xong bật cười.

- Vậy là con đồng ý cưới Thiên.

Nó giải thích.

- Thì con đã nói là con thương cái dạ dày của anh ta không chứa nổi nhiều món ăn ngon như thế mà.

Ông Dương hết thuốc chữa với đứa con gái. Ông từng lo nghĩ rằng nó sẽ lại cứng đầu bỏ đi khi cứ ép nó đính hôn. Nhưng bây giờ, nó ngây thơ đồng ý đính hôn chỉ vì ngày nào cũng được ăn ngon. Haizzz.... Đứa con bé bỏng của ông đúng là con heo đáng yêu nhất quả đất mà.

Cạch cạch.....

Mẹ nó mở cửa đi vào phòng. Nó đang nằm đọc lại mấy bài văn liền ngồi bật dậy.

- Vy, hai bên gia đình định là cuối tuần này sẽ cho con dọn sang bên biệt thự nhà Thiên ở. Con thấy sao?

Hả??? Nó sốc toàn tập. Dọn qua nhà tên kia ở để làm gì chứ. Nó muốn ở cùng ba mẹ nó cơ.

- Con không muốn xa ba mẹ đâu.

Nó làm nũng, mặt như mếu. Mẹ nó vuốt nhẹ mái tóc nó, nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Ngoan, hai bên đang tạo điều kiện cho hai đứa ở cùng nhau rồi hiểu nhau hơn mà. Hơn nữa, con muốn về thăm ba mẹ lúc nào mà chả được.

- Đã thế ngày nào con cũng về thăm ba mẹ.

Nó cãi cùn lại. Cái gì mà “tạo điều kiện”, gì mà “ở cùng nhau”, gì mà “hiểu nhau hơn”. Thật vớ vẩn.

- Ngoan, thôi ngủ đi. Chị Liên sẽ giúp con dọn đồ.

Bà thơm nhẹ vào má nó rồi đứng dậy đi ra ngoài, khẽ đóng cửa. Còn lại nó vẫn nằm trên giường với đồng suy nghĩ hỗn hợp.

Mai mình sẽ up tiếp 2 chương. Các bạn đọc ủng hộ truyện của mình nhé!

10. Chương 10

Tại căn tin, nó và Ân vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ với nhau.

Minh Thiên cùng vài anh bạn bước vào căn tin, cả đám học sinh nữ thì nhau hò hét, bàn tán.

- Minh Thiên kìa, anh ấy đẹp trai chết đi được.

- Anh ấy đẹp trai vậy tớ sống sao.

- Oppa của lòng tui.....

Balo and blo.....

Ngay cả Ân ngồi bên cạnh cũng quay ra ngắm nhìn hắn, nói nhỏ.

- Anh ấy đẹp trai quá bồ nhỉ?

- Umm...

Nó trả lời qua loa, lén nhìn hắn. Không ngờ hắn lại có một lượng fan đông đảo ở trường như thế.

Rồi hắn nhìn thấy nó. Bốn con mắt giao nhau. Nó cười cười chào hắn rồi kéo tay Ân rời đi.

- Làm gì mà vội thế?

Ân tò mò hỏi nó.

Biết trả lời thế nào đây?

Vào tiết tới, cũng may là tiết Sử, cô giáo lại dễ tính đâm ra nó cứ ngồi đơ đờ không chịu nghe giảng. Nó đoán sai rồi. Minh Thiên thật sự rất đào hoa. Tuy là hắn chưa có bạn gái nhưng không có nghĩa là không ai yêu hắn. Haizzzz.... Tại hắn đẹp trai quá mức mà. Tự nhiên nó cảm thấy chút buồn bực. Lí do thì không rõ.

Đang thần thơ suy nghĩ thì có một mẫu giấy vo tròn ném vào tay nó. Nó giật mình ngó ngang ngó dọc xem ai ném. Hóa ra là tên Kỳ thối kia. Mở mẫu giấy ra trong đó có ghi: “Làm gì mà thần thờ thế? Nhớ tớ đúng không? Ngại quá.” Nó phì cười rồi reply lại “Mơ giữa ban ngày hả? Cái mặt cậu ai thèm nhớ.”

Vài giây sau có một mẫu giấy khác bay tới, có ghi: “Thôi đi, tớ thừa biết là cậu nhớ tớ rồi. Khỏi phủ nhận đi.”

Nó bật cười đang định viết trả lời thì bị cô Sử gọi to.

- Dương Vy, sao em lại ngồi cười một mình thế? Mang vở lên đây tôi kiểm tra.

Nó bất động luôn. Từ khi vào tiết đến giờ nó đã ghi được chữ nào vào vở đâu.

Ngay cả cô nói gì nó cũng chẳng để ý nữa là. Nhưng mà đã bị gọi lên rồi thì biết phải làm sao. Nó lúi thủi mang vở lên trên bàn giáo viên. Cô Sử nhìn qua vở của nó thấy vẫn trắng trơn liền mắng.

- Ngay cả cái nhan đề cũng không chép. Em giỏi thật đấy. Em coi thường tôi, coi thường môn Sử phải không?

- Dạ em không có.

Nó lí nhí đáp lại. Muốn giải thích lắm nhưng không đào đâu ra được cái lí do.

- Hết giờ ở lại quét lớp cho tôi.

Cô phán một câu như kiểu Bao công sử kiện rồi đưa quyển vở cho nó. Nó bước về chỗ trong đau khổ.

Ân vỗ vai nó, an ủi.

- Đừng buồn. Bà cô này bị biến thái mà.

Còn Kỳ thì không nói gì, im lặng nhìn nó.

Hết giờ, đợi các bạn về hết nó xuống góc lớp lấy cái chổi rồi nhanh chóng làm những việc cần làm.

- Để tớ giúp cho.

Ân và Kỳ đi vào, đồng thanh nói.

- Thôi hai người đi về đi.

Nó đuối thẳng. Gì chứ? Nó là người bị phạt mà. Một mình nó làm là được rồi.

- Không.

Cả hai người đó tiếp tục đồng thanh.

Rồi Ân giật cây chổi bên tay trái, Kỳ giật cái chổi bên tay phải. Mỗi người quét một góc lớp. Hết chổi rồi. Nó lấy gì quét đây. Nhìn họ đang giúp mình, nó cảm động tí nữa thì bật khóc. Ân đích thực là bạn thân của nó rồi, Kỳ đối xử với nó thì tốt khỏi nói.

Nó chẳng biết làm gì, cứ đứng ngây ra nhìn hai con người kia quét giúp mình.

- Cảm ơn nhé. Thật sự rất cảm ơn.

Nó nói đều rồi đành phải cầm cái khăn lau lau bảng cho có việc.

- Chúng ta là bạn thân cơ mà.

Ân nháy mắt.

- Cậu chỉ cần yêu tớ thêm một tí nữa là được. Không cần cảm ơn.

Kỳ nửa đùa nửa thật.

11. Chương 11

Lau bảng xong, nó lấy cái hót rác cho họ. Đúng lúc ấy thì Minh Thiên không biết từ đâu đi vào. Nó nhìn ngạc nhiên.

- Anh Minh Thiên.

- Tại sao giờ còn ở đây? Biết mấy giờ rồi không?

Từng câu hỏi của hắn đầu hiện lên sự lo lắng. Nó cúi đầu thành thật khai báo.

- Em bị phạt quét lớp.

Hắn khẽ thở dài, dùng tay lau mồ hôi trên trán nó.

- Anh đợi em ở ngoài kia.

Sau đó hắn quay đi. Ân chạy tới vỗ vai nó hỏi dồn.

- Oaaaaa ~ Anh ấy lau mồ hôi cho cậu kìa. Có phải hai người thân nhau lắm đúng không?

Nó đánh trống lảng.

- Xong chưa để về.

Kỳ làm mặt tức giận, mắng.

- Tên đó liều thật. Tớ đứng ngay ở đây mà còn dám tiếp cận cậu.

Nó phì cười. Kỳ nói cứ như một ông cụ non vậy.

Ra đến cổng thấy xe ô tô đang đợi. Nó chào Ân và Kỳ rồi lên xe. Nhưng trên xe không có Thiên.

- Anh Minh Thiên đi đâu rồi ạ?

Nó hỏi bác tài xế.

- À thiếu gia nói rằng đợi cậu ấy một tí.

Vừa nói xong, hắn mở cửa vào trong xe, đưa cho nó một chai nước cam.

- Cảm ơn anh.

Nó nhận lấy, uống ừng ực. Chẳng là đúng lúc đang khát.

- Lần sau đừng để bị phạt nữa. Cũng đừng để anh lo.

- Dạ...

Thiên đang quan tâm tới nó sao? “Đừng để anh lo”. Hắn lo cho nó sao? Chỉ là nó ra chậm một lúc thôi mà. Tự nhiên nó thấy cảm động và có phần hơi ngại, làm Thiên phải chờ nó này giờ.

Chiếc xe ô tô dừng lại, nhưng không phải trước biệt thự nhà nó mà là một căn biệt thự khác.

- Hai bên đã đồng ý là cho em đến ở với anh một thời gian rồi.

Thấy nó hơi ngạc nhiên, hắn giải thích. Á... Ba mẹ thật là. Nó đã bảo là nó không đồng ý rồi cơ mà.

- Ba mẹ em cùng nhau đi công tác rồi. Chắc khoảng mấy ngày.

Lí do đây sao? Đi công tác không nói với nó một tiếng rồi đồng ý để nó sang đây ở. Ba mẹ quá đang lắm. Nó thậm tức giận ba mẹ trong lòng.

- Anh có điện thoại không em mượn.

Mượn được điện thoại của hắn. Nó gọi cho ba nó. Đầu giây bên kia ngỡ tưởng là Thiên gọi liền hờn hờ trả lời.

“Thiên à đón Vy qua nhà chưa con?”

- Đón rồi đón rồi đây. Ba giỏi lắm. Đi công tác cũng không bảo con một tiếng nhá. Đã thế con giận ba luôn. Cả mẹ nữa.

Nó giả vờ dối. Ông Dương nghe giọng điệu của nó cứ ngỡ nó giận thật liền vội vàng giải thích.

“Là Vy hả. Được rồi ba xin lỗi con cưng. Khi nào về ba mua nhiều thứ cho con.”

Nghe thấy thế, nó tiếp tục bày đặt làm trò con nít.

- Ba tưởng con sẽ cho qua chuyện này hả? Con không phải là đồ trẻ con đâu nhá mà dễ dàng bị ba dụ dỗ.

“Ba sẽ mua cho con đồ ăn ngon, quần áo đẹp, giày hàng mới, máy nghe nhạc hiện đại.... Con thích không?”

- Máy thứ đó con không cần.

Nó đồng dạc tuyên bố. Máy đồ này nó có hết rồi mà, cần gì nữa.

“Vậy con gái cưng muốn gì nào?”

Ông Dương bó tay trước đứa con bướng bỉnh.

- Một smartphone nha ba. Hàng mới ra càng tốt.

“Tưởng gì. Đơn giản. Thôi con ngoan ngoãn ở nhà Thiên nhé. Ba có cuộc họp rồi. Chào con cưng.”

Nó chào lại ba, không quên để lại câu đe dọa: “Ba nhớ những gì ba hứa đó. Ba quên thì con cạch ba luôn.”

Tắt máy, nó ngồi cười hí hửng. Vậy là sắp có smartphone rồi lalala...

Đang định xuống xe thì nó tí nữa ngã ngửa khi nhận ra Minh Thiên vẫn ngồi trong xe.

- Em trả anh điện thoại này.

Ngày mai sẽ ra lò tiếp 2 chương. Nói nhỏ là ở chương sau sẽ có chuyện hài của hai bạn trẻ Thiên - Vy.

12. Chương 12

Biệt thự nhà họ Hoàng to và rộng hơn nhà nó nhiều. Đằng kia có chiếc xích đu nhỏ dưới bóng cây. Đặc biệt phía sau còn có cả bể bơi nữa chứ.

Đến lúc đi tắm, nó chợt nhận ra mình không có đem theo quần áo liền gọi điện về nhà bảo chị Liên mang đến. Nó vui vẻ tắm nhưng đến lúc tắm xong vẫn không thấy người mang quần áo đến. Ặc..... Tình huống này thật trở trêu mà. Nó cuộn chiếc khăn tắm lên người, cứ đi đi lại lại trong phòng tắm. Nửa tiếng rồi mà vẫn không thấy nó tắm xong, hần nhẹ nhàng gõ cửa. Nó ở bên trong cứ nghĩ chị Liên mang quần áo tới liền mở cửa nhanh.

Nhưng.....

Hần đứng ngoài cửa nhìn nó cuộn chiếc khăn tắm.

Nó đứng bên trong mở to đôi mắt nhìn hần đang nhìn nó.

Á.....

Nó hét lên rồi đóng mạnh cửa lại. Tim đập liên hồi, mặt đỏ bừng.

Ngoài cửa, có người mặt cũng đang đỏ bừng, tim nhảy múa loạn xạ.

- Vy này, anh không cố ý. Em không có quần áo mặc hả? Để anh lấy tạm một bộ cho em.

Khó khăn lắm hần mới dám mở miệng đề nghị.

Nó bên trong vẫn chưa ổn định tinh thần hoàn toàn, chẳng lên tiếng nào. Mới ở nhà hần được vài tiếng đồng hồ đã bị hần nhìn thấy bộ dạng này. Thật không còn gì xấu hổ hơn.

Cốc cốc.... Tiếng gõ cửa vang lên.

- Quần áo này. Em mặc tạm vào đi.

- Không cần.

Nó nói lớn. Bây giờ còn mặt mũi đâu nữa mà mở cửa ra lấy quần áo.

- Em chỉ cần thò tay ra thôi.

Biết nó đang lúng túng, hần gợi ý. Nó cuối cùng cũng chịu mở hé cửa, thò tay ra nhận lấy quần áo. Hần đưa quần áo cho nó xong thì nhanh chóng về phòng. Tí nữa không biết nên đối mặt với nó ra sao nữa..... Nghĩ đến chuyện vừa này là mặt hần lại đỏ bừng.

Nó thay bộ đồ ngủ hần đưa cho nó xong rồi cũng không dám ra ngoài. Nhìn lại mình trong gương nó thấy mình trông buồn cười quá.

Nửa tiếng nữa không thấy nó ra. Hần cứ nghĩ rằng nó xấu hổ không dám ra liền đập cửa gọi to.

- Em ra.... Nhưng mà anh không được cười em đâu đấy.

Nó nhí nhí. Khi mà hần hứa với nó là có chết hần cũng không cười, nó tạm an tâm hít thở sâu rồi mới dám đi ra ngoài.

Hần đứng ngoài dựa lưng vào tường chờ nó đi ra.

Shockkkkkk luôn.

Nếu không phải vì đã hứa sẽ không cười, hần chắc chắn sẽ lăn ra đất mà cười cho xem. Nhưng dù sao cũng không nhịn được cười, hần khẽ cười mỉm rồi giả vờ ho.

- Em ra rồi thì xuống tầng ăn tối thôi.

Hắn đi thẳng luôn, vừa đi miệng không ngừng cười.

Bộ đồ hắn lấy tạm hình như là quá rộng so với nó thì phải. Nó mặc cái áo mà cứ như mặc váy, hai tay áo thì rộng thùng thình. Cái quần tạm vừa bụng nó nhưng lại dài và ống quần rộng, nó phải xắn lên.

Biết là hắn cố nhin cười, nó cảm thấy tủi thân lắm. Vừa bị hắn nhìn thấy trong tình trạng quần khăn tắm xong giờ lại trong cái bộ dạng không ra gì này. Haizzz...

Nó muốn về nhà quá.

Ngồi đối diện nhau, không nhìn nhau, không nói gì. Tình trạng như thế cũng phải mất mười lăm phút. Căn bản là cả hai đứa vẫn còn ngượng chuyện vừa này.

- Ăn đi này.

Cuối cùng, hắn phá tan bầu không khí căng thẳng, gấp cho nó một miếng thịt. Cái bụng nó kêu la này giờ rồi, không muốn ăn cũng phải ăn.

Ăn xong đâu đấy, nó ngoan ngoãn ngồi một chỗ xem tivi. Xem Tom and Jerry, vừa xem nó vừa ngả nghiêng cười rất hồn nhiên. Hắn đứng ngoài uống cafe nhưng thực chất là lén ngấm nhìn nó. Nụ cười của nó thật đẹp, thật tự nhiên không chút giả tạo. Hắn cứ chờ người ra ngấm nhìn nụ cười ấy không chán rồi lại tự cười một mình.

“Một cô gái như em, anh sẽ không bao giờ buông tay.”

13. Chương 13

Mãi lúc sau chị Liên mới mang đồ đạc của nó đến. Nó vờ giận chị Liên chỉ cứ tưởng thật liền nhanh chóng giải thích.

- Lão gia và phu nhân và quản gia Lâm không có ở nhà. Chị lại không biết đường đến đây nên phải hỏi đường mãi mới đến muộn đấy.

Xong chị ngấm nó một lượt, bật cười.

- Chị thấy em mặc bộ này đẹp rồi mà.

- Đẹp cái con khi ý.

Nó bĩu môi rồi lấy một bộ quần áo vào phòng tắm thay. Mặc quần áo của mình đúng là thoải mái hơn hẳn.

Hắn ga lăng xách đồ của nó lên phòng. Yaaa

Đó là một căn phòng rộng, trang trí khá đẹp chẳng kém gì căn phòng của nó. Nó đi vòng quanh phòng một vòng rồi sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy. Một lúc là xong. Chợt nhận ra hắn vẫn đứng ở cửa, nó ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không về phòng đi.

- Umm... Phòng anh là phòng đối diện. Có gì cứ gọi.

- Dạ.

Hắn ra ngoài, khẽ đóng cửa. Nó mệt quá nên nhảy lên giường chìm vào giấc ngủ luôn.

Nó mơ. Trong giấc mơ của nó, nó được ba âu yếm, được ba yêu thương. được ba đưa đi sở thú, được ba mua cho nhiều đồ chơi đẹp.....

Nhưng... Ba đi rồi, đi rất xa. Nó khóc lóc gọi theo mà ba vẫn không quay lại.. Nhưng..... Người ba trong giấc mơ của nó không phải là ông Dương....

Nhưng.... Nó cảm nhận được ông ấy rất gần gũi, rất thân quen.

Giật mình tỉnh dậy, mới có 4h sáng. Nó cũng không ngủ được nữa. Mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà nghĩ về giấc mơ.

Sáng sớm....

- Sao lại mắt gấu trúc thế kia? Không ngủ quen hả?

- Không có. Là em mơ thấy....

Đang định nói tiếp hai từ “ác mộng” nhưng lại không nổi. Nó khẽ thở dài.

- Bà quản gia thái vài lát đưa chuột cho cháu.

Ăn sáng xong, hấn bắt nó nằm ra ghế sofa để hấn chỉnh chu lại sắc đẹp cho nó. Hấn nói: “Xinh thế này tự nhiên lòi ra cặp mắt gấu trúc là không ổn.”

Nó phì cười. Hấn rất ân cần, chu đáo với nó. Mà khoan, hấn vừa nói nó xinh sao? Đây có thể coi là một lời khen được không nhỉ?

Đến lớp, Vy cố gắng tỏ ra vui vẻ chào mọi người. Nhưng hình như cái miến cường ấy không qua nổi mắt Trần Kỳ. Cậu ngồi cạnh nó, đưa cho nó cây kẹo mút, hỏi nhỏ:

- Cậu không sao chứ.

Nó nhận lấy cây kẹo, bóc ra ăn luôn, trả lời.

- Tổ ổn.

Tưởng Kỳ sẽ an tâm, ai ngờ cậu ta cốc nhẹ vào đầu nó một cái, mắng yêu.

- Đồ ngốc. Cậu nói là cậu ổn nhưng thật ra cậu không ổn tí nào.

Vậy sao? Đúng vậy. Nó nói là nó ổn nhưng thực chất nó không ổn tí nào. Nó thấy cực kì mệt mỏi. Giờ ra chơi, Ân và Kỳ bắt nó xuống phòng y tế nằm. Sau đó hai cô cậu còn mua bánh ngọt cho nó ăn nữa. Khởi nói nó xúc động thế nào. Còn năm phút nữa là vào lớp, nó đuổi bằng được hai con người kia lên lớp. Nó căng đầu quá, Ân với Kỳ đành phải nghe theo.

Chuông vào lớp, nó định chớp mắt một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Người đó kéo mạnh tấm rèm che ra, hỏi một cách lo lắng.

- Vy, em không sao chứ?

Là Minh Thiên. Nó ngạc nhiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm hấn.

- Sao anh lại ở đây

- Trốn tiết.

Hấn thản nhiên đáp rồi ngồi xuống cạnh nó. Trốn tiết hả? Đây là hành động của một học sinh ngoan nên làm sao?

- Em không sao chứ?

Hấn hỏi lại, đồng thời dùng má hấn áp vào má nó kiểm tra xem nó có sốt không. Má chạm má. Hành động của hấn làm ất nó đỏ ửng, cũng vì thế mà má nóng hơn.

- Hình như không sốt. Em cảm thấy không khỏe ở chỗ nào? Có cần về nhà nghỉ ngơi không?

Nó vẫn cứ đơ đơ. Vài giây sau mới hoàn hồn lại, nó khẽ trả lời.

- Không sao. Em đỡ nhiều rồi.

- Vậy nằm nghỉ đi. Anh sang giường bên cạnh nằm.

Hấn kéo tấm chăn mỏng lên người nó rồi sang giường bên cạnh nghịch điện thoại. Thỉnh thoảng lại quay ra nhìn nó.

Hai chap nữa vào ngày mai. Các bạn hãy dành tình cảm cho chuyện của mình nha!

14. Chương 14

Minh Thiên đi ngang qua lớp nó. Định là xem nó có đói hay mệt không nhưng không thấy nó ở trong lớp, hần hỏi mấy đứa bạn thì mới biết nó đang nằm ở phòng y tế. Lúc hần chạy xuống cũng là lúc Ân và Kỳ vừa đi lên. Mà hần cũng không để ý. Thấy nó hơi mệt mỗi, hần dùng “má áp má” để kiểm tra xem nó có sốt không.

Lúc hần còn nhỏ, mẹ hần thường kiểm tra bằng cách này thay vì dùng tay đặt lên trán. Hần ban đầu chỉ là lo lắng cho nó nên không ý thức được hành động. Sau đó mới nhận ra má nó đang nóng lên vì ngượng, hần mới bỏ nó ra.

Nhìn nó ngủ trông tựa như một thiên thần vậy. Hần cứ nhìn nó như thế mà không biết chán.

Tan học, Ân và Kỳ mang balo của nó xuống. Lúc đấy nó đã tỉnh được một lúc, Thiên kể chuyện cười cho nó nghe, hai đứa quay ra cười ha hả. Ân đứng ngoài khẽ hắng giọng.

- Vy, tớ mang balo trả cậu đây.

Nó xuống giường, nhận lấy balo rồi cảm ơn Ân.

- Đợi anh ở cổng.

- Dạ.

Hần nói xong, xoa đầu nó, cười xã giao với Ân và Kỳ rồi đi ra ngoài.

- Cậu với anh Minh Thiên là có quan hệ gì đây. Tớ nghi lắm nha.

Ân cười cười, huých tay nó. Nó không trả lời, quay ra nhìn tên Kỳ này giờ chưa lên tiếng thấy cậu ta làm mặt thờ ơ.

- Đây....

Nó đứng trước Kỳ, hươ hươ tay.

- Lè.....

Cậu ta thề lười dọa nó làm nó tí nữa thì ngã ngửa. Vậy mà nó còn cứ tưởng cậu ta giận nó cái gì nữa.

Hần đưa nó tới một nhà hàng lớn. Vẫn là thói quen cũ, nắm tay nó tự nhiên đi vào bên trong. Cầm thực đơn trên tay, nó gọi la liệt cả đồng món ăn đến mức mà anh phục vụ ghi không kịp. Hần ngồi đối diện khẽ nhướn cười. Lại là nụ cười ấy, rất đẹp.

Ăn no nê căng bụng, hần đưa nó về. Trên đường về do mệt quá, nó lim dim mơ ngủ. Chẳng hiểu sao lại ngã đầu vào vai hần trong vô thức rồi chìm dần vào giấc ngủ. Hần đang ngồi lướt web trên điện thoại, thấy nó ngã đầu vào vai mình, tự nhiên con tim cứ đập mạnh hơn, nhanh hơn.

Hần nhìn nó ngủ ngon, khẽ cười. Xin tuyên bố là kể từ sáng nay ở phòng y tế, hần chính thức bị nghiện ngắm nó ngủ. Hần vuốt nhẹ mái tóc óng ả của nó rồi nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn.

Hần. Hình như lỡ yêu nó rồi?

Sáng sớm, mà thực ra là đã hơn 10h rồi, nó mới tỉnh dậy. Hôm nay là chủ nhật mà.

Yaaaa

Sao nó lại nằm ngủ trên giường nhỉ? Hình như là hôm qua nó ngủ quên trên xe mà. Á. Chẳng lẽ là hấn bế nó về phòng sao. Nhìn lại mình, nó thấy nó vẫn mặc bộ đồng phục của trường. Vậy ra suy đoán của nó là đúng rồi.

Bước xuống dưới tầng uống nước, chẳng hiểu nó đi đứng thế nào mà đến bậc thang cuối cùng rồi cũng bị trượt chân ngã. Nó chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống, đập đầu vào cái lan can.

Huhuhu.....

Thiên đang ngồi trên ghế sofa xem tivi thấy nó ngã liền chạy vào đỡ nó dậy, mắng nhẹ.

- Em định phá lan can nhà anh đó hả?

Nó mếu máo không thềm cãi lại.

Hấn dùng bông lau nhẹ vào vết xước trên trán nó rồi dán băng go vào. Miệng vẫn không ngừng lải nhải.

- Đi với chả đứng.

Nó vẫn im lặng không nói gì, căn bản là không biết nói gì. Thấy nó im lặng, hấn tưởng nó giận mấy câu nói của hấn liền vội vàng năn nỉ.

- Anh mắng yêu em thế thôi chứ nhìn em ngã cứ như tim anh đang ngã ý.

“Tim anh đang ngã ý”. Cố chẳng phải hàm ý: “Anh thương em lắm” sao?

Câu nói ấy có thể được coi là câu nói của ngày không?

15. Chương 15

Nghe Thiên nói hôm nay ba mẹ nó về, nó đòi nằng nặc hấn đưa nó về nhà. Tất nhiên là hấn vui vẻ đồng ý thôi.

Vừa về đến nhà, nó chạy vòng quanh ôm từng người một như kiểu mấy tỷ năm không gặp nhau ý. Ba mẹ nó cười vui, bảo nó là đứa con ngoan nhất quả đất.

Nó không quên vụ ba hứa mua cho nó con smartphone liền vội vàng đòi ba. Ông tất nhiên là không quên, tặng nó con Ip4 plus. Nó thích lắm, ôm ba thật chặt rồi còn không ngừng bảo yêu ba.

Trong bữa cơm tối, ba mẹ nó thì nhau hỏi nào là “Con ở bên đây có quen không?”, “Con với Thiên thế nào rồi?”. Nó cũng chỉ trả lời qua loa. Ngược lại, hấn vui vẻ trả lời còn chu đáo gấp thức ăn cho ba mẹ nó nữa. Xí....

Một lúc sau, xe ô tô đến đón. Mẹ nó ôm lấy nó rồi mới an tâm lên xe, còn ba thì chỉ khẽ xoa đầu nó thôi.

Haizzzzz.... Ba mẹ nó thương yêu nó hết mực như thế này nó chẳng muốn rời xa họ tí nào hết.

Đang định đi vào trong nhà thì nó bị hấn kéo ra ngồi ở chiếc xích đu với cái lí do là ngồi hóng gió. Nhưng phải công nhận là từng đợt gió nhẹ thổi qua, mát, rất mát.

Chợt nhớ lại câu nói lúc ở bữa cơm hấn nói với ba nó “Con cũng rất thích Vy.” nó tò mò quay ra hỏi hấn.

- Anh nói với ba em là anh thích em. Thật không?

- Thật. Ba anh dạy không được nói dối.

Hấn cười. Một nụ cười khá nham hiểm nhưng cực kì đẹp, cực kì cuốn hút.

Hai đứa nó ngồi trên cái xích đu cũng đã khoảng nửa giờ. Thỉnh thoảng lại quay ra nói chuyện linh tinh. Mà chủ yếu là toàn nó tò mò hỏi hấn.

- Anh có rất nhiều fan ở trường đúng chứ?

- Em ghen sao?

Hấn lại cười nham hiểm.

- Emm...

Nó nhất thời không biết nói gì. Nói “không ghen” là sai, mà nói “ghen” là đúng. Nhưng tại sao nó lại phải ghen nhỉ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Nó yêu hắn rồi sao? Không thể nào....

- Em yên tâm là anh không yêu ai khác ngoài em đâu.

Câu nói trong vô thức. Hắn ngả đầu ra phía sau ngắm nhìn ánh trăng. Trăng hôm nay thật sáng, thật tròn, thật đẹp.

“Em yên tâm là anh không yêu ai khác ngoài em đâu.”

Câu nói cứ vang vẳng bên tai nó làm nó không ngủ được. Nó cứ nằm rồi miên man suy nghĩ về câu nói đó. Haizzzz.....

Sáng hôm sau, hai đứa nó ăn bánh mì kẹp trứng rồi cùng nhau đi học. Vừa đến lớp nó đã bị Trần Kỳ chặn lại rồi...đưa kẹo. Đây dường như đã là thói quen hàng ngày đi học của cậu ta hay sao ý.

Cậu ta giải thích: “Kẹo ngọt. Cậu ăn kẹo ngọt của tớ thì sẽ ngọt ngào với tớ hơn.”

Nghe xong nó bật cười, đắm nhẹ vào người cậu ta vài cái.

Giờ ra chơi tại căn tin....

Nó, Ân và Kỳ đang ngồi ăn và nói chuyện vui vẻ thì Bảo My từ đâu đi tới, ngồi xuống cạnh Kỳ, do nó ngồi cùng Ân còn Kỳ ngồi đối diện một mình.

- Các cậu nói chuyện gì vui ghê.

Ân cố tình ăn tiếp, Kỳ cũng vờ như không nghe thấy. Còn nó thì đành trả lời cho có.

- Umm. Nói mấy chuyện ở lớp ấy mà.

Bảo My gật gù rồi không nói gì thêm, bóc bánh ra ăn, không quên liếc nhìn Trần Kỳ một cái.

Tự nhiên có một thứ gì đó được đặt trên đầu nó. Ngửa cổ lên nhìn thấy Minh Thiên đang đứng đằng sau cầm theo hai hộp sữa.

- Này cho em. Uống đi.

- Em vừa uống một hộp rồi.

- Sữa anh mua cho nhất định phải uống.

Hắn nói rõ ràng rồi lắc lắc hộp sữa, cầm ống hút và đưa cho nó. Nó đành phải vui vẻ nhận lấy hộp sữa thôi.

Hắn vui vẻ nhéo hai cái má phúng phính của nó rồi cười. Nó cũng chẳng để ý, ngửa cổ lên rồi với tay đánh hắn vài cái. Hai đứa nó tự nhiên thành tâm điểm chú ý của mấy bạn ngồi gần.

Hai chap tới sẽ mang theo một loạt rắc rối. Các bạn nhớ đón đọc nha!

16. Chương 16

Thiên rời đi. Bảo My nhìn nó khinh bỉ.

- Cậu với anh Minh Thiên thân nhau gớm nhỉ.

Rõ ràng là một câu châm chọc mà. Nó không nói gì, tiếp tục hút sữa.

- Ấy ya, cậu với anh Thiên ngày càng tiến triển đó nha.

Ân ghé vào tai nó, nói nhỏ.

- Vớ vẩn.

Nó nhăn mặt, cãi lại.

Nhìn sang bên Kỳ thấy cậu ta có vẻ hơi khó chịu rồi đứng dậy bỏ đi luôn. Bảo My chạy theo sau.

- Vỵ à, Kỳ đang ghen đấy.

Ăn thờ dài như kiểu một bà nội. Còn nó thì cứ ngẩn người ra. Đúng là nhìn qua cũng nhận ra được là Kỳ đang ghen. Liệu cậu ấy có giận nó không nhỉ? Haizzz....

Nó biết là Kỳ yêu nó, yêu rất nhiều. Cậu ấy lúc nào cũng cười nói vui vẻ với nó. Lúc nó buồn thì bày trò làm nó vui. Rồi thỉnh thoảng lên cơn còn tự khẳng định mình đẹp trai, đùa hoa nữa chứ. Đến chịu luôn... Nhưng ngay từ đầu, con tim nó đã mách bảo rằng cậu ấy không phải là hoàng tử của nó. Mối quan hệ giữa hai người chỉ dừng ở trên mức bạn bè thôi.

Chuông vào lớp vang lên, cô giáo cũng đã lên lớp nhưng không thấy Kỳ đâu. Tự nhiên nó cảm thấy có chút lo lắng cho cậu bạn. Nó cũng chẳng có tâm trạng nghe giảng, ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Liệu có phải Kỳ bức tức về chuyện vừa nãy ở căn tin nên trốn tiết đi chơi không nhỉ? Nhưng mà cậu ý đi đâu mới được. Ngoảnh mặt xuống nhìn thấy chỗ Kỳ vẫn trống trơn. Nó chỉ khẽ thờ dài. Gần hết tiết, cô giáo cho tự đọc. Kỳ mặt lăm lăm đi vào trong lớp mà không xin phép cô giáo. Ai nấy đều nhìn cậu với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên. Nó nhìn thấy rõ những vết máu trên khóe môi của cậu ấy. Có khi nào là cậu ấy đánh nhau? Không, không thể. Từ lúc quen biết Kỳ nó để ý thấy cậu ấy rất thân thiện, hòa đồng, không có xích mích với ai hết mà.

Kỳ nằm gục xuống bàn. Biết là nó đang nhìn cậu nhưng cậu cũng không để ý.

Renggggggggg.....

Hết giờ, Kỳ nhanh chóng xách balo đi. Thấy vậy nó cũng vội vàng thu dọn sách vở rồi chạy theo.

- Trần Kỳ.

Nó gọi theo nhưng cậu ta vẫn cứ đi, không dừng lại.

- Cậu đứng lại cho tớ.

Vẫn đi.

- Á....

Nó trả vờ khụy chân ngã, kêu lên một tiếng. Không ngoài dự đoán, Kỳ dừng lại, nhưng vẫn không quay đầu.

- Chân tớ, chân tớ đau quá.

Nó nói như mếu, sụt sịt như khóc. Đến lúc này thì kế hoạch hoàn toàn thành công, Kỳ liền quay lại, ngồi xuống xem chân nó như thế nào. Nó thấy cậu bạn bị mắc mưu, muốn cười lắm nhưng vẫn phải nhịn.

- Cậu... Cậu đánh nhau sao?

Kỳ không trả lời. Đang định đứng dậy thì bị nó giữ lại.

- Ngồi xuống. Một phút thôi.

Nó ra lệnh rồi nhanh chóng mở balo, lấy ra một chiếc khăn giấy nhẹ nhàng lau đi vết máu. Từng hành động của nó đều rất ân cần, Kỳ không kiềm chế được liền ôm chặt nó vào lòng trong vô thức.

- Vỵ, tớ thực sự, thực sự rất yêu cậu.

Nó cứ đờ đờ mặc cho cậu ấy ôm mình. Nhưng nó đâu biết rằng....

Đằng xa kia, có một người đang nhìn hai đứa nó, tay khẽ xiết chặt, tim nhói đau.

Đằng xa kia, có một người nhìn hai đứa nó, nhếch miệng cười đều.

Chap này hơn ngàn, chap sau mình sẽ bù nhé. Chẳng là để tăng sự hồi hộp ý mà.

17. Chương 17

Ra đến cổng trường thì đã thấy chiếc ô tô quen thuộc ở đó. Vy ngồi vào trong xe nhưng không thấy Thiên đâu. Nó hỏi bác tài xế thì bác trả lời: “Cậu Thiên có việc bận, bảo tôi đưa tiểu thư về biệt thự trước.”

Nó không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Ngày hôm nay quả thật có rất nhiều chuyện xảy ra không ngờ tới.

Tối. Thiên vẫn chưa về. Gọi vào số của hắn thì không liên lạc được. Tự nhiên nó cảm thấy vô cùng lo lắng, đứng ngồi không yên. Ngay cả ăn nó cũng không có tâm trạng.

Hơn 9h. Nó thả mình trên chiếc giường, nhắm mắt mệt mỏi. Thiên đi đâu mà giờ này vẫn chưa về? Liệu có phải hắn gặp tai nạn gì không? Không, không. Nó lắc đầu gạt đi những ý nghĩ xui xẻo trong đầu nó.

Tinggggg.... Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó giật mình với lấy cái điện thoại. Một số lạ. Một tin nhắn mới.

“Đến lớp B2 đi. Minh Thiên đang gặp nguy hiểm.”

Đọc xong dòng tin nhắn kia, nó vút điện thoại sang một bên rồi nhanh chóng chạy đi. Nó mặc chiếc áo phông, quần ngắn, một mình chạy đến trường với tốc độ cực nhanh hơn cả chạy thi maratong. Tim nó đập mạnh, hơi thở hổn hển. “Minh Thiên đang gặp nguy hiểm”. Cứ nhớ lại dòng tin nhắn đó là nó lại giục bản thân mình chạy nhanh hơn.

Cổng trường chưa đóng, nó chạy thật nhanh lên lớp B2, lớp hắn. Hành lang chỉ có ánh đèn điện nhỏ, từng phòng học tối tăm. Cửa lớp B2 khẽ mở, nó không suy nghĩ nhiều mà liều chạy vào trong và không ngừng gọi “Anh Minh Thiên”. Nhưng, không có tiếng trả lời. Ngoài hơi thở của nó, mọi thứ vẫn im lặng một cách đáng sợ.

Cạnh.....

Cửa lớp bị ai đó đóng rồi khóa lại.

Vy giật mình chạy ra phía cửa. Cửa đã bị khóa. Nó đập cửa rồi la hét.

- Ai đó. Mở cửa ra nhanh lên.

Con người đứng ngoài cửa kia, dùng mũ che đi khuôn mặt, khẽ nhếch miệng cười rồi bỏ đi.

Rốt cuộc là ai đã nhốt nó thế này.

Ánh đèn nhỏ nhoi ở ngoài hành lang đột ngột tắt đi. Mọi thứ trở nên tối tăm, lạnh lẽo. Sợ, rất sợ.

Nó lùi lại vài bước thì bị vướng chân vào cái chân bàn, ngã xuống.

- Anh Minh Thiên, anh ở đâu?

Trong đầu nó lúc này chợt nghĩ tới hắn. Nó nói trong vô thức rồi ngồi thu mình vào góc lớp, hai cánh tay ôm chặt, run lên từng đợt.

- Anh Minh Thiên...

Nó gọi hắn một lần nữa, từng giọt nước mắt chảy dài trên má.

Khi mà nó đang chìm trong vô vọng thì cũng là lúc cánh cửa phòng mở ra. Hắn bước vào không ngừng gọi nó.

- Vy, Vy.

- Em... Em...

Nó khóc thút thít không nói lên lời, bật dậy chạy đến nhào vào lòng hắn như một đứa trẻ con. Hắn ôm lấy nó, thật chặt.

- Anh xin lỗi.

Hắn nhẹ nhàng dùng tay lau đi những giọt nước mắt trên má nó rồi cúi xuống thơm vào má nó một cái.

Về đến biệt thự, nó nghe lời hấn đi tắm cho tinh thần tỉnh táo hơn. Vừa tắm xong nó đã thấy hấn ngồi trên giường bên phòng nó, nghịch điện thoại của nó.

- Vy, uống đi này.

Hấn kéo nó ngồi xuống, đưa cốc sữa nóng cho nó. Dù gì vừa nãy cũng chưa ăn tối, bây giờ nó cũng khá đói, nhận lấy cốc sữa rồi từ từ uống.

- Lần sau đừng bị mấy cái tin nhắn như thế này lừa nhé.

Hấn làm gì đó trên điện thoại của nó rồi quay ra dặn dò.

- Em... Chỉ là lo cho anh thôi.

Nó lí nhí giải thích. Hấn im lặng. Uống hết cốc sữa, nó mới chợt để ý thấy có vài vết máu đã khô trên miệng hấn. Giật mình. Sao lại giống Trần Kỳ vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là hai con người này đánh nhau sao? Không nghĩ nhiều, nó lấy lọ oxy già rồi thấm vào khăn giấy. Ngồi gần với hấn hơn, nó nhẹ nhàng lau đi những vết máu kia. Ban đầu hấn có hơi ngạc nhiên, định là bỏ tay nó ra nhưng thấy nó ân cần như vậy lại không nỡ, đành ngồi im.

- Anh đánh nhau sao?

Nó ngập ngừng rồi nói tiếp.

- Với Trần Kỳ?

Im lặng vài giây trước câu hỏi của nó, rồi hấn cũng “Ummm” một tiếng thừa nhận. Vậy là nó suy đoán đúng. Hấn và Trần Kỳ đánh nhau, nhưng vì lí do gì chứ? Có khi nào là.... Vì nó không?

A, nhiều bạn khá tò mò không rõ nữ chính của chúng ta là Dương Vy hay Tường Vy? Mình xin trả lời là cả hai nhé. Còn người đang đính hôn với Minh Thiên bây giờ là công chúa nào thì từ từ sẽ hé lộ nhé! 2 chap tới vào ngày mai, các bạn đọc ủng hộ mình a.

18. Chương 18

Minh Thiên bước ra khỏi căn tin được một đoạn thì bị Trần Kỳ chặn lại, đề nghị muốn gặp hấn ra sân bóng nói chuyện.

Tại sân bóng...

- Anh với Vy có quan hệ gì?

Kỳ hỏi trước. Thiên đứng dựa lưng vào tường, bình tĩnh trả lời.

- Tôi có nghe qua về việc cậu theo đuổi Vy một thời gian khá dài rồi. Nhưng mối quan hệ của tôi và Vy không đến lượt cậu xen vào.

- Mặc kệ hai người có quan hệ gì. Tốt nhất là anh nên tránh xa Vy ra.

Mặt Kỳ nóng bừng, cậu nói to.

- Không thể. Vì tôi yêu Vy.

Bópppp.....

Một cú đấm thẳng vào miệng Thiên.

- Tôi nói lại một lần nữa. Tránh xa Vy ra.

Bópppppp.....

Thiên cũng không nhẹ tay đâm thẳng vào miệng Kỳ.

- Câu nói đó phải là tôi cảnh cáo cậu mới đúng.

Nói xong, Thiên bỏ đi. Kỳ vẫn đứng đó, chân đạp mạnh vào tường.

Tan học, Thiên thuận đường đi qua lớp nó. Một cảnh không hay đập vào trước mặt hắn. Trần Kỳ ôm nó nhưng nó không có chút hành động gì chống cự. Bàn tay hắn nắm chặt, tim nhói đau. Người con gái mà hắn yêu đang trong vòng tay của một người con trai khác. Mà người con trai ấy lại là tình địch của hắn. Giận, rất giận. Ghen, rất ghen. Hắn quay đầu đi thẳng. Nhưng hắn không ra xe, chỉ gọi điện dặn bác tài xế chờ Vy về nhà an toàn rồi đi tới quán bar uống bia. Hắn uống từ lúc đó cho đến tối. Mắt đang lim dim mơ màng thì tiếng chuông điện thoại của hắn reo.

“Thiếu gia, tiểu thư Vy tự nhiên chạy khỏi nhà hơn một giờ rồi vẫn chưa về...”

Câu nói của ông quản gia Vương ở bên đầu kia còn chưa nói hết, hắn vội vàng chạy chạy thật nhanh về nhà xem tình hình ra sao.

Về đến nhà nghe quản gia Vương kể lại rõ mọi chuyện rằng: “Tiểu thư chạy nhanh ra cổng rồi bắt taxi đi đâu đó. Mọi người gọi mà cô ấy cũng chẳng để ý. Hơn một giờ rồi tiểu thư vẫn chưa về”.

Việc đầu tiên là hắn gọi vào số di động của nó. Có tiếng chuông điện thoại vang lên ở trên tầng, hắn chạy nhanh lên xem sao.

Nó để điện thoại ở nhà. Hắn thất vọng định quay đi nhưng lúc đó hắn bỗng dưng thấy một tin nhắn chưa đọc trong điện thoại nó.

“Nhanh lên. Minh Thiên sắp chết rồi.”

Hắn khẽ nhíu mày. Chợt nhận ra vấn đề, hắn vào đọc tin nhắn cũ thấy có tin nhắn: “Đến lớp B2 đi. Minh Thiên đang gặp nguy hiểm.”. Không ngoài suy đoán, nó đã bị ai đó lừa. Hắn nhanh chóng bảo tài xế lái xe thật nhanh đến trường. Trên đường đi ngồi cũng không yên vì lo lắng cho nó liệu nó có bị đánh hay bị làm sao không.

Đến cửa lớp B2, hắn nghe thấy tiếng khóc thút thít của nó, lòng hắn như đang quặn lại. Cũng may là chiếc chìa khóa được vứt ở góc tường, hắn liền mở cửa vào trong và gọi: “Vy, Vy”.

Nó nghe thấy tiếng hắn gọi liền lao vào ôm chầm lấy hắn. Nó ở trong lòng hắn vừa khóc vừa run, tự nhiên hắn cảm thấy mình có lỗi quá. Không bảo vệ được nó mà làm nó sợ hãi thế này.

Ngồi trên giường xem lại số điện thoại nhắn tin vào số nó, hắn khẽ nhíu mày. Là sim rác, gọi lại thì thuê bao. Rốt cuộc là ai? Roẹt... Một ý tưởng nảy ra trong đầu hắn. Hắn gọi cho người quen nhờ lấy bản thu camera ở trường vào tối nay.

Đảm bảo là nó đã ngủ ngoan, hắn đắp chăn cho nó rồi nhẹ nhàng đóng cửa, ra ngoài. Mở đoạn video camera quay ở trường vào khoảng thời gian xảy ra chuyện với nó, trong ánh mắt hắn hiện lên những tia tức giận. Thì ra là người đó.

Chủ nhật, nó về biệt thự nhà nó. Ai nấy đều bảo nhớ nó rồi còn khen nó béo ra. Cũng phải thôi, ở với hắn lúc nào hắn cũng bảo người làm làm cho cả đồng đồ ăn ngon. Hôm nay hắn không tới cùng nó vì hắn bận làm cái gì đó, nó cũng không hỏi nhiều.

Ngồi giữa ba và mẹ, nó hào hứng kể chuyện vui ở trường với ở nhà hắn cho họ nghe. Ba nó hỏi:

- Con với Thiên tiến triển khá tốt nhỉ?

Nó cãi lại:

- Ó... Làm gì có.

Mặt nó nóng ran lên. Ba mẹ nó biết là nó ngượng cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nhìn nhau cười. Nói thể thôi chứ thực ra hình như nó càng ngày càng thân thiết với hần hơn. Nói chuyện với hần suốt ngày cười, thỉnh thoảng lại bày trò chọc phá hần, nhiều khi hần về muộn lại thấy lo cho hần, ngồi gần với hần thì tim cứ đập nhanh hơn... Haizzz... Có khi nào, hai đứa chúng nó đang nảy sinh tình cảm không nhỉ? Nó vốn gốc nghềch trong mấy cái chuyện tình yêu trai gái mà. Khổ ghê.

19. Chương 19

Vào căn phòng thân yêu của mình, nó nhảy lên giường nằm rồi ngược nhìn lên trần nhà. Lăn qua lăn lại chán quá, nó đi tới chỗ bàn học ngồi chơi. Trên đó có một khung ảnh chứa một bức ảnh của nó. Trong ảnh, nó cười tự nhiên dưới ánh nắng ban mai, mái tóc xoăn nhẹ bay trong gió. Nhìn lại mình, giờ nó mới nhận ra tóc của nó thẳng mượt. Tự nhiên nó lại muốn đi làm xoăn nhẹ. Nó thấy kiểu tóc đó hợp với nó hơn.

Nó gọi điện bảo hần không cần đến đón nó rồi nhờ quần gia Lâm chở đến hiệu làm tóc mà nó hay qua. Sau một giờ đồng hồ, mái tóc thẳng mượt của nó giờ thay bằng mái tóc xoăn nhẹ, bồng bênh. Nó nhìn bản thân trước gương trông trông chừng chắc hơn nhiều.

Về biệt thự, ai nấy đều ngạc nhiên trước sự thay đổi mái tóc của nó. Thường thì các cô gái làm tóc xoăn nhìn sẽ già hơn tuổi nhưng nó với mái tóc xoăn lộn nhẹ thì nhìn chỉ bớt trẻ con đi thôi.

Tại quán cafe nhỏ, Minh Thiên thần nhiên bước vào trong đảo mắt nhìn xung quanh. Người cần gặp đã đến, đang ngồi ở góc đằng kia. Hần gọi một ly cafe đá rồi tới ngồi đối diện với cô gái, khoe miệng khe nhếch lên một đường cong hoàn hảo.

- Chào, tiểu thư Trịnh.

- Không biết anh gọi em có chuyện gì?

Cô gái đó nhấp một ít trà sữa, hỏi. Hần nhún vai, đưa cho cô ta một cái đầu lọc thể.

- Cô có thể cắm vào điện thoại và tự xem.

Nhận lấy cái đầu lọc, cô gái nghe theo hần cắm vào điện thoại. Trên màn hình hiện lên một video, cô ta tò mò nhấn vào xem. Hả????? Cô ta giật mình, mở to mắt nhìn đoạn video. Đây chính là video camera ở trường vào tối hôm qua. Trong đó chính là cảnh cô ta đẩy Vy vào phòng B2 rồi khóa cửa lại, vứt chìa khóa vào góc tường.

- Anh.....

Cô gái liếc mắt nhìn Thiên thấy hần vẫn vô tư uống cafe.

- Anh muốn gì?

Khó khăn lắm cô ta mới dám mở lời.

- Không muốn gì nhiều. Sau này thì đừng làm mấy cái trò đó với Vy. Tôi cảnh cáo cô.

Nói xong, hần đứng dậy đi thẳng. Cô ta tức giận lắm, đập mạnh cái điện thoại, nhìn theo bóng dáng hần.

Cô ta, tiểu thư nhà họ Trịnh, tên Trịnh Bảo My.

Thiên nhìn nó đang đứng trước mặt hần và cười tươi với hần thì không khỏi ngạc nhiên. Kiểu tóc mới của nó thực sự rất là hợp với nó nha. Nó đã xinh, giờ càng xinh.

- Này, nhìn em xấu đi sao?

Vy thấy hần cứ nhìn chằm chằm nó không chớp mắt liền hươ hươ tay trước mặt hần, hỏi dò.

- Không, rất xinh.

Hắn thành thật. Nó được hắn khen, vui lắm luôn rồi ôm chặt lấy cánh tay hắn, hỏi lại cho chắc chắn.

- Anh thấy em xinh thật sao?

- Ummm, còn đáng yêu nữa.

Hắn nói đều, nhéo má nó. Lại nữa. Tim nó lại đập lạch đi một nhịp rồi.

Sáng, Vy vừa mở cửa phòng thì đã thấy hắn đứng ngoài. Hắn không nói gì cúi xuống rồi cầm nhẹ cổ chân nó lên. Nó ngạc nhiên, hét lên:

- Này, anh làm cái gì vậy?

- Im lặng nào.

Hắn nói xong rồi lấy ra một cái lắc chân, đeo vào chân nó. Bây giờ thì nó mới nhận thức được hành động của hắn. Nó nhìn qua chiếc lắc chân, tuy đơn giản nhưng rất đẹp a.

- Tặng em.

Hắn đứng dậy, cười cười, sau đó còn ném cho nó một câu trêu đùa.

- Váy đồng phục ngắn thật đấy nhưng anh chưa nhìn thấy gì đâu.

Á... Theo phản xạ, nó giật mình rồi dùng hai tay túm lấy váy. Hắn nhìn hành động của nó mà không thể nhịn được cười. Biết là hắn đang trêu mình, nó vừa xấu hổ hơi đỏ mặt lại vừa giận đối hắn. Do hắn cao hơn nó hắn một cái đầu nên nó đành phải kiễng chân lên rồi véo tai hắn thật đau, trả thù. Ném lại một câu cho hắn: “Anh dám trêu em. Anh muốn chết phải không?”. Ai ngờ hắn cũng chẳng chịu thua, mắng yêu nó là “Bà chằn” rồi nhéo lại má nó.

20. Chương 20

Đạo gần đây, phong cách tặng kẹo cho nó của Kỳ tự nhiên thay đổi. Lúc trước cậu ấy vẫn đứng ở cửa lớp tặng kẹo cho nó, cười nhe nhớn rồi cùng nó đi vào trong lớp. Bây giờ tặng kẹo cho nó xong, nói mấy câu đại loại kiểu: “Vy, tớ sẽ không bỏ cuộc đâu. Kẹo này.” hay “Kẹo, ăn đi. Mãi yêu cậu.” hay “Ăn kẹo này. Yêu cậu nhiều”....

Nó hoàn toàn không thích Kỳ như thế này một chút nào hết.

Nó với mái tóc mới đến lớp, ai cũng ngạc nhiên bảo rằng có phải nó định quay về style cũ không?

Hôm nay cô giáo cho rút thăm nhóm để làm bài thực hành địa lí. Chủ đề là: “Các hành tinh”. Nó rút được lá thăm tên “Trần Kỳ”. Khởi nói cậu ta vui sướng cỡ nào. Nó mắng:

- Làm bài thực hành với cậu chắc lần này khởi đạt luôn.

Cậu ta cãi lại, nháy mắt.

- Thôi đi, làm với một người đẹp trai như tớ yên tâm là sẽ đạt.

Nó và Ân nghe xong quay ra nhìn nhau cười.

Hết tiết, nó qua thư viện để mượn mấy quyển sách về các hành tinh. Tất nhiên là phải lôi theo cái tên Kỳ kia. Cậu ta vào trong chẳng phụ giúp nó tìm sách gì cả, chủ yếu là nhìn nó rồi nhe nhớn cười. Tự nhiên nó lại thấy vui vui, Kỳ lúc nào cũng như thế này thì tốt.

- Vào đây để mượn sách và đọc sách. Không phục vụ những hành động khác.

Nó lườm Kỳ. Cậu ta thản nhiên đáp:

- Không cần biết mọi người thế nào. Tớ vào đây chỉ là để ngắm cậu.

Nó tắc lười luôn. Ah.... Tìm được quyển “Các hành tinh xung quanh chúng ta” đây rồi. Nhưng quyển sách đó lại ở trên cao, còn nó thì chân ngắn, không với tới được. Nó gọi Kỳ lấy cho quyển sách. Cậu ta đứng cạnh nó rồi dùng tay bấm vào eo nó, nhắc bổng nó lên.

- Á... Cậu làm gì vậy?

Nó ngạc nhiên.

- Thì lấy sách đi. Nhanh lên. Cậu như con heo ý.

Nó lúng túng hiểu ý rồi với lấy quyển sách. Rõ ràng với chiều cao của cậu ta thì thừa sức để lấy quyển sách nhưng mà.... Cái tên này chỉ tận dụng cơ hội để lợi dụng ôm eo nó thôi.

Ra đến cổng trường, nó và Kỳ vui vẻ bàn bạc với nhau việc làm bài báo cáo. Thiên đang đứng trước xe ô tô chờ nó và nhìn thấy. Nó không để ý lắm mà vẫn thao thao bất tuyệt. Còn Kỳ đã nhìn thấy hấn từ xa, rất tự nhiên choàng tay ra ôm vai nó rồi nhìn hấn với ánh mắt thách thức. Hấn biết vậy nhưng vẫn bình tĩnh, đi tới.

- Vy.....

Nghe thấy tiếng Thiên gọi mình, nó ngừng nói rồi cười tươi, chạy ra khỏi vòng tay của Kỳ, đi về phía hấn.

Kỳ, đứng bất động, nhìn nó đi tới với Thiên. Một cảm giác hụt hẫng nhen nhói trong con người cậu.

- Anh Thiên, anh vẫn đợi em hả? Xin lỗi anh em vào thư viện mượn mấy quyển sách nên ra muộn.

- Umm. không sao.

Hấn cười, vuốt nhẹ mái tóc nó.

- Tổ về trước nhé.

Nó vẫy tay với Kỳ. Xong hấn nắm tay nó đi rồi quay đầu lại cười đắc ý kiểu: “Tôi với cậu coi như hòa”.

Kỳ nhìn theo bóng dáng của hai con người đó xa dần, khẽ thở dài.

- Trái tim Vy không dành cho cậu đâu.

Bảo My đứng ở phía sau từ lúc nào, nói giọng chế giễu. Kỳ coi như không nghe thấy, bỏ đi.

Thái độ của Kỳ làm My tức tối lắm. My yêu Kỳ thật lòng nhưng cậu lại phũ phàng từ chối. Lúc nào cũng chỉ quan tâm, yêu thương đến con nhỏ Dương Vy kia thôi.

Làm bài thực hành địa lí với cái tên Trần Kỳ kia là cả một sự đau khổ lớn. Nó thì cứ lo viết rồi tìm thêm các tư liệu trong sách đọc thêm còn cậu ta cứ ngồi cắn bút và....nhìn nó.

- Cậu dừng ngay việc nhìn tớ được không hả? Vẽ biểu đồ này đi.

Nó trừng mắt, lườm cậu ta.

- Rồi.

Kỳ cười hớn hở, nhéo má nó một cái rồi bắt đầu làm bài.

Cái tên này thật là, động tí là lại nhéo má nó.

21. Chương 21

Cô giáo trả bài kiểm tra môn Vật lí đợt 1. Nó nhận con số 0 tròn trĩnh ở ô điểm. Lí do hả? Nó trước giờ vốn mù tịt môn này mà. Dù đã cố gắng lắm rồi nhưng nó vẫn không thể nhồi nhét lượng kiến thức môn này vào đầu. Yaaaa

Mặt nó bí xị, buồn tui ngầu. Ân ngồi cạnh vở vai nó động viên.

- Dương Vy thân mến, cậu trở nên yếu ớt từ khi nào vậy? Mấy lần trước bị điểm 0 cậu vẫn thản nhiên nhìn đời cơ mà.

- Nhưng bị nhiều lần thì không chịu được nữa.

Nó nằm áp má xuống bàn, thở dài.

Trần Kỳ từ đâu nhảy tới ngồi xuống cạnh nó, áp mặt xuống bàn nhìn nó, cười nhe nhớn.

- Vy baby ăn kẹo của tớ sẽ hết buồn.

Cậu ta chìa chiếc kẹo mút vị dâu tây ra trước mặt nó. Nó giật lấy rồi bóc kẹo ra ăn. Hương dâu thật ngọt ngào, giống như Trần Kỳ vậy. Cậu ấy đúng là một người bạn tốt của nó. Mãi là như vậy.

Tối. Vy ngồi trước bàn học nhìn bài kiểm tra nát bét của mình, chỉ biết thở dài. Ngày mai lại có bài kiểm tra đợt 2, là hệ số 2 đó. Nó mà không gỡ được thì coi như điểm tổng kết cuối kì của nó cực kì nát luôn.

- Bị điểm kém sao?

Minh Thiên đã đứng sau nó từ lúc nào. Liếc nhìn bài kiểm tra trên bàn rồi gương mặt buồn thiu của nó, hần nhận ra ngày vắng vẻ.

Nó khẽ gật đầu.

Hần kéo lại một chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Vậy để tối nay anh làm gia sư riêng cho em nhé.

Nó há hốc miệng lần một quay ra nhìn hần.

- Anh là học sinh giỏi môn Vật lí.

Hần dùng quyển sách đập nhẹ vào đầu nó khi thấy nó đang ngơ ngơ. Nó há hốc miệng lần hai. Nó còn chưa đồng ý mà hần đã bắt đầu mở sách ra, hỏi nó xem học đến bài nào rồi rồi dạy nó phương pháp làm các dạng bài.

Lúc nó làm một bài tập nhưng không ra kết quả giống trong sách. Hần ngồi gần nó hơn, xem lại bài nó một lượt rồi chỉ ra chỗ sai. Nó chăm chú nghe giảng. Thì ra nó dùng sai công thức.

- Em hiểu chưa?

- Dạ.

Hần hỏi, nó trả lời. Xong bốn cặp mắt quay ra nhìn nhau mới chợt nhận ra khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ cách nhau vài cm. Nó và hần mở to mắt nhìn nhau, không chớp mắt. Nó còn cảm nhận được tim nó đang đập nhanh, rất nhanh. Cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Theo như trong phim hay trong tiểu thuyết mà nó đã đọc, với tính huống như này, nam chính sẽ kiss nữ chính. Ấ.... Có thể không? Liệu hần có kiss nó một cái không nhỉ?

1 giây..... 2 giây.... 3 giây....

Hần lùi ra, ho khan một tiếng, bảo nó làm lại bài này rồi đi ra ngoài.

Còn nó vẫn ngồi ngơ ngơ. Lấy tay đặt lên trước ngực, nó vẫn cảm nhận được con tim đang đập mạnh.

Thiên đứng ở ngoài cửa, thở phào nhẹ nhõm. Nói thật ra, nhìn đôi môi trái tim cuốn hút của nó, hần cũng định kiss nó một cái rồi. Phải kiềm chế lắm hần mới nhận thức được hành động của bản thân.

Một lúc sau hần quay lại xem nó học ra sao. Nó vốn thông minh, tiếp thu nhanh nên làm mấy dạng bài tập đều Ok.

- Ôn lại mấy dạng bài này ngày mai làm yên tâm bài kiểm tra.

- Dạ.

Nó tươi cười rồi đọc lại bài.

Nửa đêm, nó lại nằm mơ thấy người ba kì lạ. Ba nói: “Ba thương con, ba nhớ con rất nhiều.” Nó hỏi lại: “Rất cuộc ba là ai? Sao thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của con?” Ông cười hiền trả lời: “Ta là người đã nuôi con suốt 17 năm đây mà.”

Nó hét lên: “Không phải. Ba ruột của con vẫn đang sống lù lù đây mà.”

Ông thở dài, nhìn nó với đôi mắt buồn rồi hòa vào mây khói. Nó lon ton chạy theo gọi ông nhưng không kịp. Ông đi rồi. Bóng dáng ông mờ dần trong làn mây.

Bật dậy, hơn ba giờ sáng. Tự nhiên nó thấy hơi đói liền rón rén xuống phòng bếp xem có gì ăn không.

Mở tủ lạnh ra tuy có nhiều đồ ăn ngon thật đấy nhưng bây giờ nó chỉ muốn ăn nhẹ thôi.

A... Nó tìm thấy một túi mì hộp. Rồi nó nhanh chóng úp mì ăn.

- Đói sao?

Thiên đi tới, hỏi. Nó giật mình nhìn hấn rồi cười trừ, gật đầu. Chẳng lẽ là nó đánh thức hấn sao?

- Anh xuống uống nước.

Hấn rót lấy một cốc nước đầy rồi uống. Liếc nhìn thấy hộp mì úp trên bàn, hấn nghĩ ngợi vài giây rồi cũng lấy một hộp mì ra, úp.

- O... Anh cũng đói sao?

Nó nhìn hấn, tò mò hỏi.

- Không đói lắm. Nhưng thấy em ăn anh cũng muốn ăn.

Hấn kéo ghế lại ngồi xuống đối diện nó. Sau đó hai bạn trẻ cùng nhau vui vẻ ăn mì tôm úp. Mỗi ngày đều ăn thịt rau cơm, lâu lắm nó mới ăn mì tôm, ngon thật đấy.

Chap sau mình sẽ cho các bạn biết thể nào là nụ hôn “nước mì” a ~~

22. Chương 22

Hai bạn trẻ ăn mì tôm úp xong thì húp soàn soạt chỗ nước mì rồi nhìn nhau cười. Tự nhiên đêm hôm mì tôm trở thành món ăn ngon của năm.

Trên miệng nó còn dính ít nước mì với miếng hành nhỏ trong gói hương vị. Hấn nhìn nó rồi dùng tay che miệng khẽ cười. Bất giác, hấn kéo nó lại rồi nhổm người lên kiss nó một cái.

Chu choa

~~Nó mở tròn mắt, ngạc nhiên.

Một nụ hôn không cuồng nhiệt, say đắm, chỉ đơn giản là môi chạm môi.

Một nụ hôn có bản chất là muốn hớp đi tí nước mì trên khóe miệng.

Nụ hôn đó - First kiss của cả hai con người.

Vài giây sau, hấn mới buông nó ra, mặt ngây thơ giải thích: “Có tí xíu nước mì dính trên miệng em, anh hớp nó đi thôi.” Xong hấn thủng thỉnh đi ra ngoài phòng khách.

Còn lại nó vẫn ngồi ngơ ngơ, mặt đỏ bừng.

Sáng sớm, nó vừa mở cửa phòng nó thì cũng là lúc hấn mở cửa phòng hấn. Hai đứa nhìn nhau chỉ biết cười trừ. Đêm qua, sau nụ hôn “nước mì” đó, nó không thể ngủ được tiếp. Thỉnh thoảng lại chạm tay lên môi rồi cười một mình. Nó đâu biết rằng, ở phòng bên cạnh cũng có một người tương tự.

- Nay, làm gì mà cứ ngơ như nai tơ thế hả?

Ấn đưa cho nó một gói bim bim, ngồi xuống cạnh nó.

- Không có.

Nó cười, bóc bim ra ăn.

Tiếng chuông vào lớp reo lên. Tiết này là tiết kiểm tra Vật lí. Nó cầm tờ đề trên tay mà cứ trở mắt ra nhìn. Ngạc nhiên thật đấy. Đề có ba bài thì cả ba bài đều giống dạng bài tập hôm qua hấn cho nó làm. Nó vui lắm, vui cực kì. Rồi nó bình tĩnh làm bài. Làm xong còn thừa tận 10 phút nữa, nó kiểm tra lại một lượt xong ghi lại sơ qua cách làm cả đáp án nó tính được bên cạnh. Lần này chắc chắn thấp nhất nó cũng đạt điểm trung bình. Mới nghĩ tới đây thôi tự nhiên nó lại biết ơn hấn. Chỉ muốn chạy đến cảm ơn hấn thôi.

Hết giờ, cô giáo thu bài. Cả lớp nhao nhao hỏi nhau xem làm được không, đáp án ra bao nhiêu.

- Làm được bài không?

Kỳ vỗ nhẹ vào vai nó, hỏi. Nó cười tươi, gật đầu. Chợt nhớ ra chuyện cần làm, nó chạy nhanh ra ngoài. Chẳng là nó định xuống căn tin mua hai hộp sữa rồi mang lên cho hấn một hộp tiện thể khoe với hấn luôn. Đứng trước cửa lớp B2, nó ngó nghiêng vào trong nhưng không thấy hấn đâu. Mấy anh đứng ngoài thấy nó nai tơ liền trêu.

- Em xinh gái tìm ai thế?

- Dạ. Em tìm anh Minh Thiên.

Nó cười xã giao. Một anh nhìn thấy hai hộp sữa trên tay nó, đùa.

- Lần đầu gặp em. Em là fan mới của thằng Thiên hả?

Ồ... Fan mới? Nó vẫn ngơ ngơ chưa nhận thức được câu nói đùa.

- Thằng Thiên nó có bạn gái rồi. Em bỏ nó đi, theo anh này.

Anh ta trêu tiếp, tiến lại gần nó. Theo phản xạ, nó lùi lại. Mà nó vừa mới nghe gì nhỉ? Có bạn gái rồi?? Hấn ta có bạn gái từ khi nào vậy? Tự nhiên nó cảm thấy hụt hẫng. Đang định quay đầu đi về thì một cánh tay choàng ra khoác vai nó. Là Minh Thiên.

- Mấy người trêu gì bạn gái của tôi thế hả?

Thiên lườm anh chàng vừa trêu nó.

- Hả?? Bạn gái cậu đây hả??

Cả đám anh chàng ngạc nhiên, rồi nhìn nó một lượt.

- Gu người yêu của cậu nai tơ, trẻ con thế này sao?

- Cậu có thể không ý kiến. Ok?

Thiên lườm cậu ta cái nữa rồi quay ra cười với nó.

- Tìm anh có chuyện gì hả?

- Em mang sữa cho anh.

Nó cười mỉm, giơ ra hai hộp sữa. Hấn nắm tay nó đi trước bao ánh mắt của mọi người. Hai đứa nó ngồi ở ghế đá, nó đưa một hộp sữa cho hấn, cả tờ đề kiểm tra nữa.

- Cũng nhờ có anh mà em làm ổn. Anh xem qua cách làm của em đi.

Hắn cầm lấy tờ đề, nhìn một lượt cách làm sơ qua của nó, miệng cười nham hiểm. Nụ cười ấy, lúc nào cũng đẹp.

- Sai hết rồi.

Nó đang hút sữa, nghe thấy câu nói của hắn tí nữa thì bị sặc. Gì chứ? Làm xong bài nó kiểm tra lại kĩ lắm rồi mà. Sao mà sai được.

- Đâu đâu? Em sai ở chỗ nào?

- Umm... Anh đùa thôi.

Hắn thấy biểu cảm của nó vô cùng lo lắng liền phì cười. Chỉ là hắn nói đùa thôi. Nó thông minh như vậy không có lẽ gì mà làm sai.

- Chết này, chết này. Dám lừa em.

Biết là hắn trêu mình, nó nhăn nhó đánh vào người hắn mấy cái cho bỏ tức. Ai ngờ hắn lại kéo nó vào người hắn, cười thích thú.

- Đồ ngốc, anh đùa tí xíu thôi.

- Lần sau còn thế thì anh biết tay em.

Nó trong vòng tay của hắn nhưng vẫn cố đánh hắn thêm vài cái nữa. Hắn cười tươi để lộ hai má lúm, rồi ôm nó chặt hơn. Nụ cười ấy cực kì hiếm hoi nhưng lúc nào cũng đẹp. Dưới ánh nắng, nụ cười lại càng đẹp.

Phía đằng xa, Trần Kỳ bất ngờ nhìn thấy họ đang ôm nhau, còn cười nói vui vẻ với nhau, tim cậu nhói đau.

Phía đằng xa, Bảo My đứng nhìn Vy hạnh phúc bên Thiên thì tức giận lắm.

“Con nhỏ, tao sẽ ày biết tay.”

23. Chương 23

Cuối tuần, hai bên gia đình triệu tập.

Ba nó và ba hắn bàn bạc chuyện liên kết giữa hai tập đoàn rồi mở rộng gì gì đó. Nó nghe mà chả hiểu cái mô tê gì nên không nghe nữa, ăn thôi.

Một lúc sau, ông Hoàng gấp cho nó một miếng gà hầm, cười.

- Mấy hôm nữa là kỉ niệm 20 năm thành lập tập đoàn Teenny, con nhớ đi nha.

Nó cười tươi, trả lời.

- Dạ.

Ba nó tiếp lời.

- Hôm đây bác Hoảng sẽ tuyên bố luôn về việc đính hôn của hai đứa. Các con thấy sao?

Hả??? Nó vừa nghe gì nhỉ? Tuyên bố việc đính hôn. Ặc. Có cần thiết phải thế không? Kiểu như muốn cho cả thế giới biết chuyện của tụi nó ý.

- Con đồng ý.

Hắn nói, gấp tiếp một miếng thức ăn. Ồ cái tên này. Chẳng lẽ hắn biết trước rồi sao? Làm gì mà đồng ý nhanh vậy.

Nó bắt đầu nghĩ nghĩ...

Nếu mà công khai chuyện đính hôn của nó và hắn như vậy thì chắc chắn học sinh toàn trường sẽ biết. Mà hắn lại có lượng fan đông đảo ở trường như thế không biết học có ném đá nó không? Giống kiểu mấy idol Kpop ý, có tin đồn hẹn hò phát là bị ném đá luôn. Còn nữa, tự nhiên nó lại nghĩ đến Kỳ. Không biết lúc

đây sẽ giải thích, đối mặt với cậu ấy ra sao nữa. Haizzzz... Đang cầm đôi đũa chống dưới cằm miên man vào dòng suy nghĩ thì nó bị ba nó gọi:

- Vy, con có ý kiến không?

- Dạ.....

- Không chứ gì. Tốt.

Ồ... Nó đang định nói “Dạ... Để con suy nghĩ cơ mà.” Đúng là ba nó, hiểu nó có khác. Biết rõ nó lúc nào cũng ngây ngô ngơ ngơ nên nhanh chóng cướp lời nó mà.

- Vậy chúng ta cứ thống nhất thế đi.

Ba nó quay sang cười với ông Hoàng xong hai người nâng cốc bia, uống.

Ngày thành lập 20 năm tập đoàn Teenny.

Tập đoàn Teenny vốn là một trong những tập đoàn lớn nhất, giàu nhất nên hôm nay có cực kì nhiều phóng viên đến chụp hình và phỏng vấn.

Vy cùng ba mẹ nó bước xuống xe ô tô đã bị đám phóng viên chặn lại. Hầu như là hỏi ba nó. Mấy câu hỏi thường là: “Ông Dương, tập đoàn Keylee sẽ tiếp tục hợp tác với tập đoàn Teenny chứ?”, “Ông Dương, dự án mới của tập đoàn Keylee là gì?” rồi lại “Ông Dương...”, “Ông Dương...” Nó đứng cạnh ba nó nghe mà đau hết cả đầu. Lại còn ánh đèn flash ở máy ảnh làm chói mắt nữa chứ. Không biết từ đâu lòi ra một tên phóng viên với một câu hỏi làm nó đờ người.

“Dương tiểu thư, có phải cô và Hoàng thiếu đang hẹn hò không?”

Á... Tên phóng viên này thật biết đùa mà.

Vào bên trong, mọi thứ thực sự rất đẹp a. Khách được mời tới dự rất đông. Họ gặp nhau, ôm nhau thân thiết rồi, bắt tay xã giao... Kiểu nào cũng có. Ba mẹ nó cũng vậy. Bảo nó đứng yên một chỗ rồi đi cười cười nói nói với mấy ông chủ tịch. Âm nhạc du dương, ánh đèn huyền ảo, mọi người vui vẻ cười nói, ăn uống. Nó chẳng biết làm gì, đi tới một bàn ăn rồi ăn miếng pizza. Oaa, đồ ăn ở đây ngon thật đấy. Nó hôm nay được mẹ sắm cho bộ váy dự tiệc màu đen ngắn đến đầu gối cùng với chiếc túi xách thời trang nhỏ. Mẹ nó còn make up nhẹ cho nó nữa. Nó nhìn lại bản thân mình trong gương, trông chừng chặc nhiều lắm. Hơn nữa còn kết hợp với chiếc lắc chân hắc tắng, nhìn nó trông càng hoàn hảo.

Đảo mắt nhìn xung quanh, nó chợt thấy Thiên đang đứng tiếp chuyện với một vị khách. Hắn hôm nay mặc bộ vest màu đen, tóc vuốt lên để lộ vàng trán. Chiếc khuyên tai nhỏ bên tai trái của hắn lấp lánh lên, rất hợp với bộ đồ của hắn. Nói thật là nhìn hắn đẹp trai miễn bàn. Nó đứng đằng xa nhìn hắn không chớp mắt rồi cười một mình. Biểu hiện này.... Rõ ràng là đang yêu mà.

- Em yêu.

Không biết hắn đứng cạnh nó từ khi nào, choàng tay ra khoác vai nó.

- Anh không đi tiếp khách nữa hả?

Nó hỏi hắn. Thực ra lúc đấy cũng chẳng biết hỏi hắn câu gì nữa.

- Ummm. Anh thấy em cứ ngơ ngơ nên không nỡ để em đứng một mình.

Ngơ ngơ? Một tính từ mọi người vẫn dành cho nó.

- Đi cùng anh nhé.

Hắn nói đều đều, để tay chống vào hông ra hiệu. Nó hiểu ý, khoác tay hắn rồi đi cùng hắn.

Đi đâu mọi người cũng khen nó và hắn đẹp đôi. Nó không biết nói gì, cùng lắm thì là câu cảm ơn. Còn hắn thì vênh mặt đầy tự tin khẳng định: “Tất nhiên rồi”.

Lúc hắn nói chuyện với một ông Tây, nó mới nhận ra hắn nói tiếng anh rất tốt, phát âm rất chuẩn. Họ nói xi xò cái gì đó nó cũng không biết, thì vốn từ tiếng anh của nó ít mà. Ông Tây tự nhiên quay ra nhìn nó một lượt, hỏi hắn bằng tiếng anh.

- Oh. Who is she?

- Ahh, she is my girlfriend.

Hắn vui vẻ trả lời lại. Hai câu đơn giản này thì nó biết này. Hắn vừa nói: “She is my girlfriend”, nó nghe xong mà thấy vui vui trong lòng.

- Wow! A beautiful. Nice to meet you.

Ông Tây khen nó, chìa tay ra. Nó cũng chìa tay ra, bắt tay xã giao với ông ấy, miệng cười.

24. Chương 24

Đợi ông Tây đi, nó đánh vào người hắn một cái, mắng yêu.

- Em là girlfriend của anh hồi nào hả?

Hắn nhìn về mặt như trẻ con của nó, nhéo má nó một cái, cười.

- Vậy chẳng lẽ em muốn anh nói với ông ấy là: “Ahh, she is my wife”.

Há? Wife chẳng phải nghĩa là vợ sao? Cái tên này đang trêu lại nó đây mà. Mặt nó tự nhiên ửng hồng xong vẫn cố đánh hắn thêm vài cái nữa, miệng không ngừng la mắng.

- Ai là wife của anh chứ? Anh cứ nằm đó mà mơ đi nhé.

Hắn cười thích thú rồi nắm lấy hai tay nó, kéo nó vào lòng hắn.

- Vợ yêu, ngoan nào.

Hắn thì thào vào tai nó rồi nhắc bổng nó lên, quay quay vài vòng đến chóng mặt. Nó la hét:

- A. Bỏ em xuống.

Ở gần sân khấu, hai người ba đang nói chuyện với nhau tự nhiên nhìn thấy hai đứa nó cười nói vui vẻ rồi còn ôm nhau. Hai ông cười mãn nguyện rồi đập tay, huých mông nhau. Thế đấy, họ là những chủ tịch của những tập đoàn lớn, sống đã nửa đời người nhưng vẫn là người bạn tốt của nhau, cùng nhau điên đảo mọi lúc. Vậy là việc tác hợp hai đứa con đã thành công.

Ông Hoàng lên khai mạc buổi lễ. Gửi lời cảm ơn rồi đọc abc xyz.... Sau cùng, ông trình trọng tuyên bố.

- Hoàng Minh Thiên con trai tôi sẽ đính hôn cùng với Dương Vy tiểu thư của tập đoàn Keylee vào tương lai. Hy vọng vào buổi lễ đính hôn mọi người sẽ lại đến đầy đủ.

Ohhhhhhhhh.....

Cả hội trường nhao nhao lên bàn tán. Nó vẫn đang đứng khoác tay hắn thì nghe thấy nhắc đến tên mình liền chăm chú nghe. Trời ạ. Vậy là tuyên bố thật sao? Bỗng dưng ánh đèn tắt dần. Rồi.... Ánh đèn flash sáng lên, chiếu vào hai đứa nó. Mọi người vỗ tay rầm rộ lên. Đám phóng viên đã trực sẵn, chạy tới thì nhau hỏi: “Hoàng thiếu hẹn hò với Dương tiểu thư là thật sao?”. “Hai người sẽ đính hôn sau khi tốt nghiệp đúng không?”. “Đính hôn xong hai bạn sẽ đi du học chứ?” Bla bla...

Buổi tiệc kết thúc, hắn nắm tay nó đi dạo vài vòng. Nó chẳng biết nói gì, thỉnh thoảng lại lén nhìn hắn một cái. Đang đi thì... Á... Do hôm nay nó đi đôi giày cao gót cho hợp với bộ váy nên nó không quen, chẳng may bị khuy chân. Hắn lắc đầu rồi mắng nhẹ.

- Lần sau đừng đi giày cao gót như này nữa.

Nó âm ừ nghe lời, tự thề với bản thân là sau này sẽ không đi giày cao gót như này nữa. Hấn bảo nó ngồi xuống ven đường rồi xoa bóp chân cho nó đỡ đau. Nhìn thấy nó đeo chiếc lắt chân, hấn tự cười mãn nguyện. Sau đó, không để cho nó đứng dậy hấn đã cúi người xuống rồi bảo nó lên hấn cõng. Dù nó có từ chối, bảo là vẫn đi được nhưng hấn lườm lườm nó nên nó đành miễn cưỡng nghe lời, nhảy lên lưng để hấn cõng.

Trên đường đi, tự nhiên nhớ ra chuyện, nó đùa.

- Anh này, trên chiếc lắt chân anh tặng em ý có dòng chữ nhỏ “TYV” là gì vậy?

Hấn bật cười, nghĩ nghĩ vài giây rồi bảo nó đó là tên của hãng sản xuất. Nó đùa tiếp.

- Anh nói dối. Làm gì có hãng sản xuất đó.

- Thật mà. Hãng sản xuất anh mới thành lập.

Nó cười cười rồi ngả vào vai hấn. Chẳng là lần trước tắm xong, nó cầm cái lắt chân lên ngắm nhìn một lượt rồi tự nhiên thấy dòng chữ “TYV” nhỏ nhỏ bé bé. Nó phì cười. Dù có ngốc thật nhưng nó cũng đoán được TYV là Thiên Yêu Vy.

- Vậy khi nào tặng quà anh em sẽ mua của thương hiệu VYT nhé.

Hấn nghe xong liền cười cười, gật đầu. Nó nhiều lúc cũng biết xoay người khác đấy chứ.

Không ngoài dự đoán, việc nó đính hôn với hấn trở thành tâm điểm bàn tán của các học sinh trong trường.

Nhưng tưởng là bị ném đá nói xấu kịch liệt lắm ai ngờ...

- Hai cậu ấy đẹp đôi thật đấy.

- Một tiểu thư một thiếu gia lại là con của hai tập đoàn lớn đính hôn cũng là chuyện bình thường thôi.

- Đúng là “Trai tài gái sắc”

Phù.. May quá. Nó thở phào nhẹ nhõm. Bước vào lớp, cả đám vây quanh lấy nó rồi hỏi dồn.

- Cậu với anh Minh Thiên đính hôn thật hả?

- Yêu nhau được bao lâu rồi mà chưa công khai?

- Ghê nha. Đánh bại cả đồng fan của anh ấy. Dương Vy tuyệt thật đấy.

Abc... Xyz....

25. Chương 25

Hôm nay không thấy Kỳ đi học. Nhiều lúc nó lo lắng quay xuống nhìn cái bàn cậu ta ngồi trống trơn. Ân quay ra vỗ vai nó, không nói gì. Chợt Mỹ - một cô bạn trong lớp tới ngồi xuống gần nó, đưa cho nó một tờ báo teen.

- Cậu xem đi này. Tờ báo này bây giờ đang rất hot trong trường mình đấy.

Nó chưa kịp cầm lên thì đã bị Ân giật trước. Ân đọc cái tiêu đề lên mà nó choáng luôn.

“Hoàng thiếu và Dương tiểu thư công khai hẹn hò. Hoàng tổng lên tiếng xác nhận cặp đôi trẻ sẽ đính hôn trong tương lai.”

OMG...

Đúng là “Nhà văn nói láo, nhà báo nói phét”.

Sự thật đúng là thế nhưng có cần phải tâm bốc lên trời cao như thế không?

Haizzzz.....

Giờ ra chơi, Thiên qua lớp nó rủ nó xuống căn tin. Hai đứa trở thành tâm điểm của chú ý, bàn tán.

Nó vốn rụt rè nên đi cùng hấn cứ nấp nửa người sau lưng hấn, mặt hơi cúi.

Vào căn tin, mọi người “Ồ” lên một tiếng kéo dài rồi lại xì xồ abc xyz...

Nó tự nhiên nghe thấy ai đó nói một câu khinh bỉ: “Xinh thật đấy nhưng nếu nhỏ đó không phải tiểu thư danh giá thì cũng không yêu được anh Thiên đâu”.

Choang... Đầu nó như nổ tung sau khi nghe xong câu nói đó. Phải. Nó sinh ra đã là một công chúa. Trước sau cũng yêu hoàng tử. Nhưng thử lật ngược lại mọi thứ, nếu nó không là công chúa, liệu có được hoàng tử yêu thương?

Nghe đồn, chủ nhân của câu nói đó là một bạn nữ học lớp A5. Ngay ngày hôm sau bị đuổi khỏi trường.

- Em không cần thiết phải quan tâm vào dư luận nhiều như vậy đâu. Họ nghĩ gì, nói gì vốn không quan trọng. Quan trọng là ở em.

Hấn ngồi đối diện nó, đưa cho nó một hộp sữa.

Nó nhận lấy hộp sữa, uống. Hấn nói đúng. Cần gì phải quan tâm vào dư luận nhiều như vậy. Minh cũng là con người, họ cũng là con người cơ mà. Ai sinh ra cũng như nhau, chỉ khác là người này được chú ý tới người kia không. Ai cũng có quyền được nghĩ, được nói. Nhưng họ nghĩ gì, nói gì đúng là mình nghe hay không là quyền của mình, quan tâm hay không cũng là quyền của mình. Tất cả là ở bản thân mình.

Nó như hiểu thấu được lời khuyên của hấn, vui vẻ cười.

- Cảm ơn anh.

Hấn nghe xong, nhướn miệng cười, một tay vẫn đang cầm hộp sữa hút, một tay với ta nhéo má nó.

Tiếng chuông reo vào tiết học cuối của ngày..

Cô giáo vẫn chưa lên lớp. Còn trong lớp thì vẫn như kiểu đang ở giờ ra chơi, người cười nói, kẻ trêu đùa.

Bỗng.. Trần Kỳ bước vào trong lớp. Đột nhiên cả lớp ngưng lại, bao nhiêu con mắt đều hướng về cậu ta. Tất nhiên là có cả nó. Kỳ lạnh lùng không để ý mọi người cũng không thèm liếc nhìn nó lấy một cái. Cậu ta vút balo xuống dưới chân ghế rồi nằm gục xuống bàn.

Cả tiết ấy, Kỳ vẫn trong tình trạng như vậy.

Hết giờ, nó cố gắng thu dọn sách vở thật nhanh để nói chuyện với Kỳ nhưng khi quay xuống thì không thấy Kỳ đâu. Ân nói tiếng chuông vừa reo cậu ta đã bật dậy rồi đi rồi.

Nó khẽ thở dài rồi đi ra khỏi lớp.

Chợt... Một bàn tay nắm chặt lấy nó, kéo nó đi nhanh.

Là Trần Kỳ.

Thiên đi qua lớp nó đón nó thì nhìn thấy cảnh tượng này liền vội vàng chạy theo sau.

Ra đến sân bóng, Kỳ mới bỏ tay nó ra. Cậu ấy nắm chặt quá nên cổ tay nó bị hằn đỏ lên.

- Cậu có thể cho tớ một lời giải thích không, Dương Vy?

Cậu ấy nói mà như đang quát nó.

- Tớ.....

Nó ngập ngừng không biết nên giải thích như thế nào để Kỳ hiểu. Chẳng lẽ lại nói toạc ra là: “Ông Hoàng muốn công khai quan hệ của chúng tớ.”

- Cậu với tên Thiên đó rốt cục là có mối quan hệ gì? Cậu nói đi.

Giọng nói của Kỳ lớn hơn, thể hiện rõ hơn sự bực mình, tức tối.

- Là người yêu của nhau.

26. Chương 26

Cả nó và Kỳ cùng quay ra nhìn chủ nhân của câu nói đó. Là Minh Thiên, hắn đã đứng ở đây từ lúc nào không biết.

Hắn đi tới, lườm Kỳ một cái rồi kéo nó đi. Nhưng mới đi được vài bước chân, bàn tay còn lại của nó bị Kỳ nắm chặt, kéo lại.

- Vỵ, tớ cần câu trả lời từ cậu.

Giọng Kỳ dịu hơn, nhưng nó lại nhìn thấy được sự đau khổ trong con người cậu.

Nó cúi đầu, lặng im.

Cả không gian tràn ngập sự căng thẳng.

Ba con người nhìn nhau, không nói gì.

- Cậu biết câu trả lời rồi mà vẫn muốn hỏi sao, Kỳ?

Nó mạnh dạn nhìn đối mặt với cậu bạn.

Đúng. Rõ ràng cậu đã biết được câu trả lời của nó. Chỉ là cậu vẫn một mực phủ định. Thật ngu ngốc! Một nụ cười nhạt trên đôi môi cậu.

Kỳ dần buông tay nó ra, quay đầu đi thẳng.

- Tớ trước giờ vẫn coi cậu là bạn thân. Chẳng lẽ vì chuyện tình cảm mà cậu vứt bỏ tình bạn của chúng ta như thế hả?

Nó hét lên. Từng giọt nước mắt chảy dài trên đôi má.

Nó khóc, bởi nó cảm thấy có lỗi với Kỳ.

Nó khóc, vì nó sợ đánh mất tình bạn này, đánh mất một người bạn tốt như Kỳ.

Đã làm tổn thương cậu ấy còn muốn giữ cậu ấy bên mình. Nó thấy bản thân thật ích kỉ, vô cùng ích kỉ.

Kỳ vẫn cứ đi về phía trước, đáng đi bất cần.

Hắn vẫn đứng đó, vẫn nắm lấy tay nó, im lặng. Thấy nó khóc, hắn nhẹ nhàng kéo nó vào lòng mình, ôm nó. Trong vòng tay ấm áp của hắn, nó bật khóc nức nở như một đứa con nít, vai nó cứ run lên từng đợt. Hắn đau lòng lắm.

Ngồi trên xe ô tô, Vỵ đòi bằng được Thiên đưa nó đến quán bar uống rượu giải sầu. Hắn một mực từ chối nhưng nó cứng đầu quá, lại còn đe dọa nếu hắn không đưa nó đi thì nó đi một mình nên hắn đành miễn cưỡng đồng ý.

Đến quán bar, nó gọi bồi bàn đem rượu nặng nhất. Cũng may nó chẳng hiểu gì về rượu, hắn lại là dân quen ở đây liền ra hiệu cho bồi bàn đổi thành loại rượu nhẹ nhất.

Nó vừa uống rượu, thỉnh thoảng lại quay sang nói nói mấy câu ngớ ngẩn.

- Em đã làm mất đi một người bạn tốt rồi.

- Em không thể chấp nhận cậu ấy. Anh biết vì sao không.? Là vì em yêu anh đấy đồ ngốc.

- Em thật ích kỉ. Làm tổn thương cậu ta lại còn vẫn muốn làm bạn tốt nữa. buồn cười quá đi.

Uống thêm một ly nữa.

Gọi thêm một chai rượu nữa.

Nó dần dần chìm vào cơn say rồi không còn tự chủ được hành động của bản thân. Nó gác chân lên người hấn rồi nằm dài xuống ghế. Hấn ngồi bên cạnh nó, nghe nó than vãn mấy tiếng đồng hồ. Nhiều khi nó đang uống lại quay sang giật lấy ly rượu của nó, uống đi liền bị nó đánh ấy cái. Nó hoàn toàn bị say rồi. Hấn thanh toán tiền rồi nhắc bóng nó về.

Về nhà, thả nó nằm trên giường, lấy khăn mặt ướt lau qua khuôn mặt thiên thần của nó. Hấn đơ người vài giây. Má nó hơi phúng phính nấy lại hơi ửng hồng lên do men rượu, trông rất xinh đẹp. Lại còn đôi môi trái tim đỏ kia nữa, hấn kiểm chế lắm mới không nhào vào hôn nó đấy. Đắp chăn đàng hoàng cho nó, hấn điều chỉnh lại điều hòa nhiệt độ trong phòng. Nhìn nó một lần nữa, không thể nén được nữa, hấn cúi xuống rồi đặt lên đôi môi kia một nụ hôn. Vậy là nụ hôn thứ hai của nó đã bị hấn hôn lên.

Đóng cửa phòng, hấn khẽ cười.

Sáng hôm sau, Vy tỉnh dậy mà đầu óc cứ choáng váng. Nó chẳng nhớ gì cả. Sao bây giờ nó lại nằm ở trên giường. Bộ đồng phục nó vẫn còn mặc trên người nữa.

Xuống dưới tầng, chị người làm đưa cho nó một cốc nước gừng bảo là: “Thiếu gia dặn khi nào tiểu thư dậy thì đưa cho cô uống.” Nó uống hết cốc nước, một lúc sau thấy đầu óc tỉnh táo hơn hẳn.

Nó hỏi chị ấy thì mới biết Thiên đang tập bóng rổ ở sân bóng cạnh biệt thự.

Vy đứng trước sân bóng ngỡ như nai tơ tìm kiếm bóng dáng của hấn nhưng không thấy đâu. Tên con trai hôm trước trên nó ở trên lớp B2 nhìn thấy nó lại thích thú đùa.

- Em đến tìm thằng Thiên hả? Nó đằng kia.

Xong anh ta chỉ tay, nó nhìn theo hướng đó rồi nhìn thấy Thiên. Hấn đang tập bóng cùng mấy anh bạn khác.

- Thiên, bạn gái mày đến tìm mày.

Anh ta hét to đủ để Thiên nghe thấy. Hấn quay ra nhìn nó, nó đành phải cười cười rồi vẫy tay chào hấn. Cái ông anh này thật là mồm còn to hơn mấy bà bán thịt lợn ngoài chợ ý, lại còn vô duyên nữa. Nó có trả lời là muốn gặp Thiên đâu mà anh ta lại gọi chứ. Anh ta không gọi có phải nó sẽ được đứng xem hấn tập bóng không.

27. Chương 27

Thiên đang tập bóng thì nghe thấy tiếng Trung Hải gọi. Quay ra nhìn thì thấy Vy đang cười cười vẫy tay chào. Khỏi nói hấn vui thế nào liền chạy ra chỗ nó luôn.

- Bạn gái mày nhớ mày nên tìm mày đấy.

Hải huých vai hấn một cái, nháy mắt đều một cái rồi đi ra chỗ khác cho cặp đôi trẻ tự nhiên tâm sự.

- A.. Thực ra là...

Nó lúng túng, gãi đầu không biết nên mở lời như nào. Mà cái tên Hải kia mồm miệng ghê thật. Nó đâu có nói với anh ta là nó nhớ hấn nên đến tìm hấn đâu. Chẳng qua là tự nhiên muốn tới xem hấn tập thôi.

Vy ngược mắt lên nhìn Thiên thấy những giọt mồ hôi trên khuôn mặt đẹp trai của hấn, khẽ cười. Rồi nó lấy ra một cái khăn ướt trong túi sách ân cần lau mồ hôi cho hấn, miệng thì hỏi:

- Anh tập mệt lắm không? Sao ra nhiều mồ hôi quá vậy?

Thiên ngó người ra vài giây rồi bật cười, nắm lấy bàn tay nó.

- So với lượng mồ hôi anh toát ra từ trước đến giờ, anh yêu em còn nhiều hơn thế.

Hắn cười tươi, nhìn nó âu yếm. Nụ cười ấy của hắn làm cho con tim nó nhảy nhót liên hồi. Còn cả câu nói kia nữa, mang theo bao yêu thương ủa tối.

Nó ngượng ngùng, khẽ cười rồi dùng chân đạp cho hắn mấy cái, mắng yêu.

- Ai dạy anh ăn nói dẻo như kẹo thể hả?

Hắn chống tay lên cằm, nghĩ nghĩ vài giây rồi trả lời:

- Umm... Là vị thần tình yêu ấy mà.

Nó nghe xong, cười. Cười trong hạnh phúc. Cười trong tình yêu.

Hắn kéo nó lại, ôm nó rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên mái tóc nó.

Chiều. Hắn đưa nó đi xem phim.

Hắn định mua hai vé xem phim hài vì dạo gần đây nó tâm trạng, hay suy nghĩ nhiều thứ lung tung. Nhưng khi ra quầy bán vé thấy quảng cáo phim: Khát máu - Sự thèm khát của ma cà rồng. Tự nhiên hắn đổi ý. Tại sao hả? Một lát nữa sẽ biết thôi.

Hắn đi vào trong rồi nghĩ tới cảnh tượng tí nữa ở trong rạp, miệng cười một mình.

- Sao anh lại chọn phim ma chứ?

Nó phụng phịu. Gì chứ mấy cái kiểu phim ma, phim kinh dị là nó sợ khỏi nói. Có khi xem xong tối nó về khỏi ngủ luôn.

- Phim này hay lắm. Có nhiều cảnh buồn cười nữa.

Hắn dỗ nó rồi nắm tay nó vào trong. Lúc đứng ở quầy mua đồ ăn, ai cũng khen chúng nó đẹp đôi. Nó cười cười xã giao còn hắn thì rất vô tư khoác vai nó rồi trả lời:

- Tất nhiên.

Mấy cảnh đầu trong phim khá buồn cười. Có đoạn cái anh chàng tên Joe đẩy bị cô nàng kia dùng sức mạnh thổi ột phát bay sập màu đỏ. Rồi có đoạn anh Joe bị trói cả tay cả chân, anh ta liền dùng móng đánh lại mấy tên kia.

Nó vừa xem vừa ăn bắp rang bơ vừa bật cười ha hả, thích thú. Hắn ngồi bên cạnh xem phim, thỉnh thoảng quay sang nhìn nó thấy nó cười vui vẻ hắn cũng vui vẻ theo.

Nhưng chuyện gì tới thì cũng sẽ tới.

Mấy cảnh đó chỉ là đoạn mở đầu. Khi vào cảnh chính, con ma cà rồng - chính là con người thật của anh Joe trỗi dậy, thèm khát máu người. Hai cái răng nanh của anh ta dài ra rồi anh ta tiến tới hút đi máu của mọi người. Đây lại còn là phim 3D, hắn lại mua vé VIP ngồi hàng thứ 5, nó nhìn mấy cảnh máu me bê bết mà mặt tái xanh.

Đến đoạn quay sát mặt con ma cà rồng đang dính đầy máu trên mặt, mọi người hò hét kinh khủng. Kiểu phim 3D thành ra cứ như con ma cà rồng đang áp sát vào mặt mình. Nó sợ quá ngồi ngả người về phía sau rồi cũng hét um lên, quay sang ôm chầm lấy hắn, người lại còn run run lên không dám xem tiếp. Hắn đang tay ra ôm nó, nhìn nó rồi lên cười. Vậy là kế hoạch thành công mỹ mãn.

Lí do Thiên mua vé xem phim ma: Hắn biết là tính nó trẻ con, gây thơ kiểu gì đến khi xem mấy cảnh rợn người thế này nó sẽ không ngồi yên được rồi ôm lấy một người cho đỡ sợ. Mà nó ôm ai. Chắc chắn là sẽ quay sang ôm lấy hắn rồi. Haizzz.... Hoàng tử của chúng ta chỉ vì muốn được nàng ôm mà phải dùng đến cách này đây.

28. Chương 28

Ra khỏi rạp chiếu phim, Vy thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng xem xong bộ phim kinh điển này. OMG... Anh ma cà rồng đẹp trai thật đấy nhưng sợ chết đi được.

- Em sợ hả?

Thiên ngó ra trước mặt nó, nhe răng cười đùa. Nó làm mặt nũng nịu như con nít rồi nhảy lên đánh cho hấn một trận. Cái tội dám mua vé xem phim ma này.

- Thôi. Stop!!!

Hấn giơ hai tay ra kiểu xin đầu hàng rồi chạy đi. Nó vẫn chưa bỏ tức liền chạy theo hấn rồi đánh hấn thêm vài cái nữa.

Tắm rửa xong, làm bài tập xong cũng đã hơn 10h. Vy nhảy lên giường đi ngủ. Ngày mai dù có thế nào nó cũng phải nói rõ ràng chuyện tình cảm với Kỳ, xin lỗi cậu ấy.

Đang chuẩn bị nhắm mắt, nó ngược lên nhìn trần nhà thì lại liên tưởng đến cảnh con ma cà rồng nhảy xuống giếng ở trong phim vừa xem. Nó nằm quay ra phía ngoài cửa sổ thì lại liên tưởng đến cảnh con ma cà rồng nhảy vào. Eoooo... Nó bị ám ảnh ghê quá nên ngồi bật dậy rồi bật đèn sáng lên.

Hơn 10 rưỡi... Để đèn sáng thì không ngủ được, tắt đèn đi thì sợ. Mà trước giờ nó không quen ngủ có đèn ngủ nên trong phòng khỏi có đèn ngủ luôn. Nó đứng dậy mở cửa đi ra ngoài. Bây giờ nó chỉ muốn về ngủ với ba mẹ nó thôi. Mà họ cũng vô tâm thật. Đi công tác triền miên, thỉnh thoảng mới gọi về hỏi thăm nó vì quá bận. Nó đứng trước cửa ngó nghiêng lung tung. Đi xuống dưới tầng một mình cũng sợ mà ở trong phòng ngủ một mình cũng sợ. Chợt nó thấy phòng Thiên vẫn mở đèn sáng. Có khi nào hấn ta cũng sợ quá không ngủ được không nhỉ? Nó tò mò liền rón rén mở cửa phòng hấn.

Á.... Không đùa chứ, hấn đang ngồi học.

Nghe thấy tiếng cửa mở, hấn đảo mắt qua nhìn thấy nó đang thò đầu vào.

- Em vào đi. Không ngủ được sao?

Hấn như hiểu ra vấn đề, cố nhịn cười mà điềm tĩnh nói với nó.

Nó ôm gối đi vào phòng hấn rồi đóng cửa, lườm hấn một cái.

- Không ngủ được tại xem phim anh chọn ý. Lần sau em không thèm đi xem phim với anh nữa.

Hấn cười, đi tới kéo nó vào ngồi trên giường.

- Rồi, lỗi tại anh. Vậy giờ ngủ ở phòng anh coi như anh chuộc lỗi nhé.

Nó cãi lại.

- Cái gì. Thật vớ vẩn. Ai thèm ngủ ở phòng anh chứ?

- Anh không yên tâm để em ngủ một mình. Lỡ con ma cà rồng đến bắt em rồi hút máu em thì sao?

Nghe hấn nói xong, cộng thêm biểu cảm đạt điểm 10 của hấn, nó bắt đầu liên tưởng rồi khẽ rùng mình.

- Á....

Nó hét lên trong vô dòng suy nghĩ rồi nhào vào ôm hấn. Hấn cười nham hiểm rồi vuốt nhẹ mái tóc nó.

- Ngoan.

Chuẩn bị đi ngủ....

- Anh ngủ ở dưới sàn đi. Em phạt anh. Hứ...

Hắn đứng khoanh tay, nói lí lẽ:

- Em ngủ một mình anh không yên tâm. Ít nhất thì nếu có anh nằm cạnh, con ma đến bắt em thì anh sẽ đập chết nó...

Nó như một đứa trẻ, ngây ngô tin lời của hắn. Tưởng tượng đến cảnh nó đang ngủ ngon, con ma cà rồng đến, hắn liếc mắt nhìn thấy rồi cho con ma nó vài chưởng. Vậy là nó sẽ không bị bắt đi lại còn vẫn được ngủ ngon nữa. Ôi ~~ Một suy nghĩ không còn gì ngây thơ hơn.

- Anh vốn không quen ngủ dưới sàn. Anh sang phòng khác ngủ đây.

Nó đang ngồi trên giường, nghe thấy hắn đe dọa liền chạy xuống nắm lấy cánh tay hắn. mặt năn nỉ:

- Đừng đi mà. Được rồi không phạt anh nữa.

Hắn nhìn nó, gật đầu đồng ý, cố che đi nụ cười gian xảo.

Đèn điện tắt. Đèn ngủ bật. Phòng hắn có đèn ngủ a.

Nó nằm trong. Hắn nằm ngoài. Hai con người mắt vẫn mở thao láo.

Đúng là có người ngủ cùng nó hết sợ thật nhưng mà hắn nằm ngay bên cạnh tự nhiên nó lại không thể nhắm nổi đôi mắt.

Thiên lén quay sang nhìn nó thì vẫn thấy nó mở tròn đôi mắt. Hắn nhòm người dậy cúi mặt gần sát với mặt nó làm cho nó giật mình, hét lên:

- Anh... Anh làm cái gì vậy?

Đôi môi kia rõ ràng là đang mấp máy gợi tình hắn mà. Hắn cúi xuống, lần này tự nhiên hơn, hôn nó một cái.

- Ngủ ngon.

Sau đó hắn lại nằm bình thường, tay để chéo lên trán, ngủ.

Nó vẫn chưa hoàn hồn lại, tay chạm lên môi trong vô thức.

Đây là nụ hôn chúc ngủ ngon mà trong tiểu thuyết vẫn có đây sao?

29. Chương 29

Sáng sớm, Thiên vừa mở mắt thì giật mình, đơ trong chốc lát. Gì thế này? Trạng thái của hai đứa nó trên giường được miêu tả như sau: Chân nó gác lên người hắn, tay hắn ôm lấy cánh tay nó, khoảng cách giữa hai khuôn mặt only xấp xỉ 10 cm.

Nhìn đôi môi trái tim của nó, hắn nhớ lại nụ hôn chúc ngủ ngon tối qua. Bây giờ có nên lén tặng nó một nụ hôn chào buổi sáng không nhỉ? Không hề do dự, mặt hắn tới gần mặt nó hơn rồi hôn nó một cái. Nụ hôn này sâu hơn, kéo dài lâu hơn.

Xong việc, hắn khẽ nhướn cười rồi mới dậy. Nó đang mở màng trong giấc ngủ nhưng chợt vẫn cảm nhận được có gì đó thật ấm áp trên đôi môi mình.

Một lúc sau nó mới dậy. Sau khi đánh răng, rửa mặt thay đồng phục xong, nó hí hửng bước xuống tầng.

- Chào buổi sáng mọi người.

Như mọi khi, nó đến bậc thang cuối liền nhảy xuống rồi vui vẻ chào buổi sáng. Quay ra phía bàn ăn nó mới nhận ra ở đây không chỉ có người làm và hắn mà còn có ba mẹ nó, bác Hoàng nữa.

Nó như đứa con nít lon ton chạy tới nhào vào lòng ba mẹ, không ngừng than vãn.

- Con nhớ hai người chết đi được sao bây giờ mới chịu tới thăm con gái cưng hả?

Mẹ nó vuốt tóc nó, khen nó mũm mĩm hơn. Còn ba ôm nó, nói đùa.

- Ấy ya... Mới có một thời gian ngắn mà hai đứa tiến triển nhanh đấy nhỉ?

Nó kéo ghế ngồi xuống cạnh hân, lấy một cái bánh bơ, ăn rồi cãi lại.

- Hứ! Ba đừng nói linh tinh.

Cả ba mẹ nó và bác Hoàng nghe xong liền quay ra nhìn nhau cười. Hử?? Nó nói sai gì sao?

- Nói linh tinh mà đã đến mức ngủ cùng giường rồi ôm nhau thắm thiết sao? Con giải thích sao đây, Thiên?

Bác Hoàng ho khan một tiếng, vừa nói vừa miêu tả bằng hành động, quay sang ôm ba nó thắm thiết. Hai người còn nhìn nhau trêu mếu nữa chứ. Nếu là người lạ chắc hẳn họ sẽ nghĩ hai chủ tịch này có quan hệ mờ ám đây.

Nó và hân nghe xong, cả hai đứa tí nữa thì sặc sụa. Đã vậy, các cô còn tiếp tục trêu đùa thêm.

- Không phải như mọi người nghĩ đâu...

Nó xua tay, lí nhí giải thích. Mặt nó thì đỏ ửng lên, mặt hân cũng chẳng kém. Hân e hèm một tiếng rồi bảo nó ăn nhanh lên kéo muộn học. Thực ra vẫn sớm, ý hân là ăn nhanh để khỏi bị các cô trêu. Nó hiểu ra đành cố tống nốt miếng bánh, tu hết cốc sữa nhanh chóng rồi đứng dậy. Trước khi rời bàn ăn, nó còn nghe vang vẳng ba nó đề nghị.

- Chúng nó tiến triển nhanh vậy hay cho chúng nó dính hôn luôn nhỉ.

Nó quay lại, nói to.

- Dính cái con khi ý ba. Sau khi tốt nghiệp rồi tính tiếp nhá.

Sau mấy ngày mất tích không thấy bóng dáng, hôm nay cuối cùng Kỳ cũng đi học. Nó vui lắm. Kỳ vừa bước vào lớp nó đã nhảy ra đưa cho cậu bạn một cái kẹo mút, miệng cười thật tươi.

Kỳ nhận lấy kẹo của nó, không nói lời nào đi thẳng vào lớp. Nhưng không sao, Kỳ tạm thời nhận lấy kẹo của nó là được rồi. Mà giờ nó mới để ý, cậu ta nhuộm tóc sang màu nâu đỏ, cạo nhẹ hai bên giống kiểu idol Hàn Quốc. Kiểu tóc này khá hợp với cậu ấy nhưng nhìn khá ngổ ngáo, nhìn không dễ gần như trước. Cậu ấy định thay đổi sao? Theo chiều hướng như nào?

Giờ thể dục, tại sân bóng rổ của trường.

Girl A2 và girl A3 quyết đấu. Boy A2 ngồi bên trái, boy A3 ngồi bên phải cổ vũ nhiệt tình.

Nó trước giờ vốn chẳng biết chơi bóng rổ. Nếu không phải bọn bạn bắt ép nó quá đáng thì nó không vào đội đâu.

Team nó vẫn đang tranh bóng rồi ném bóng quyết liệt. Nó thì cứ ngơ ngơ như con nai tơ chẳng biết nên làm gì để phối hợp với team. Nhiều lần team đáng ra ghi bàn nhưng tại nó mà mất không. Chẳng ai mắng nó đâu nhưng nó tự thấy ăn năn với team.

Đang ngó nghiêng nhìn xung quanh đội hình thì Bảo My ném thẳng quả bóng tới. Nó tất nhiên là không kịp để phản công, cứ trở mắt to nhìn quả bóng đang chuẩn bị đập vào mặt mình. Mọi người ai cũng kinh ngạc, hét lên bảo nó tránh ra. Không kịp nữa. Nó nhắm mắt nhắm mũi lại chờ quả bóng đập vào. Nhưng.....

Tíc tắc tíc tắc... Vài giây rồi mà vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, nó hé mắt thì thấy một thân hình cao lớn đang đứng chắn trước mặt nó.

Là Trần Kỳ... Cậu bạn đã hứng trọn trái bóng cho nó.

Cả đám học sinh được phen hú hồn. Riêng Bảo My mặt tái xanh, đưa hai tay lên miệng cắn chặt. My thấy nó chơi ngu ngốc đang định nhân cơ hội này để trả thù vậy mà lại một lần nữa. Kỳ đứng ra bảo vệ, che chở cho con nhỏ đó. My vừa xót xa Kỳ, vừa giận nhỏ Vy hơn.

- Ấ.. Cậu đang chảy máu kìa Kỳ. Mọi người gọi cấp cứu đi. Nhanh lên!

Nó hét um lên khi thấy máu chảy dài trên...mũi của Kỳ. Cậu bạn chỉ là bị chảy máu cam thôi a... Nhưng mà nó cũng chả có tí bình tĩnh nào để quan sát. Thấy có máu, nó nghĩ ngay tới bệnh viện cấp cứu giống như trên phim thôi.

30. Chương 30

Ăn đứng bên cạnh thấy nó đang lo lắng cho Kỳ bèn nảy ra một ý tưởng cho tụi nó làm hòa. Ăn giục nó:

- Mau đưa Kỳ xuống phòng y tế đi.

Vy thấy lời đề nghị của Ăn hợp lí liền vội vàng vàng kéo Kỳ xuống phòng y tế. Ăn còn quay ra nháy mắt với Kỳ, hàm ý: “Các cậu tự giải quyết nốt đi.”

Tại phòng y tế, cô giáo đang dùng bông ẩm lau đi vết máu. Nó đứng bên cạnh thút thít, không ngừng lải nhải:

- Cô ơi bạn ấy có bị nặng lắm không?

- Cô ơi bạn ấy sẽ không sao chứ?

- Cô ơi abc xyz....

Cô giáo nghe xong mà chóng cả mặt. Nó làm như kiểu cậu ta vừa bị tai nạn kinh hoàng lắm ý.

- Chỉ là chảy máu mũi thôi em đừng lo quá.

Hả??? Chảy máu mũi?? Nó có nghe nhầm không nhỉ?? Ngó nhìn Kỳ một cái, đúng là thế thật. Vậy ra nó đã làm hơi lỗ thật rồi.

Cô giáo ra ngoài, đóng cửa phòng. Giờ chỉ còn nó và Kỳ.

Kỳ ngồi tựa đầu vào gối, mặt vẫn không biểu cảm gì. Nó đứng bên cạnh, ho khan một tiếng rồi ngồi xuống giường, mở lời trước.

- Kỳ này, tớ xin lỗi.

Im lặng.

- Chúng mình vẫn làm bạn tốt của nhau chứ?

Im lặng.

Gương mặt cậu bạn vẫn không thay đổi. Nó cũng biết ý, đành đứng dậy đi ra ngoài. Vừa quay đầu đi, tay nó chợt bị giữ lại.

- Xin lỗi.

Hai từ đó được phát ra từ miệng Kỳ, rất chân thành. Nó vui lắm. Cuối cùng cậu cũng chịu nói chuyện với nó rồi.

- Không. Là tớ sai. Tớ mới là người nói xin lỗi.

Tay nó vẫn bị Kỳ giữ, nó ngồi xuống cạnh Kỳ.

- Vy này, tớ thực sự rất yêu cậu. Lúc tớ biết cậu và anh Thiên yêu nhau, tớ đã rất tức giận. Lúc ấy tớ chỉ muốn đốt cả thế giới này. Nhưng tớ nghĩ lại rồi. Có đốt cả thế giới thì cậu cũng không yêu tớ. Vậy nên

chẳng phải chúng ta cứ làm tốt của nhau là Ok rồi sao. Cậu nói đúng. Chẳng lẽ vì chuyện tình cảm mà lại vứt bỏ tình bạn của chúng ta?

Nghe Kỳ nói xong, nó rơm rớm nước mắt nhìn cậu bạn. Cậu ấy thật tốt.

- Đúng. Chúng ta vẫn làm bạn chứ?

Nó chìa tay ra trước mặt Kỳ. Cậu bạn phì cười, vui vẻ bắt lấy tay nó. Lâu lắm rồi, nó mới được nhìn thấy nụ cười trên đôi môi cậu. Một nụ cười tự nhiên, không miễn cưỡng.

Kỳ kéo nó lại, ôm nó vào lòng, thả lỏng.

- Tổ nguyện làm cái bóng dõi theo và bảo vệ cậu. Hạnh phúc bên Thiên nhé. Chúng ta mãi là bạn tốt.

Nó gật nhẹ đầu. Nó đã làm tổn thương Kỳ rất nhiều nhưng cậu ấy cứ như một thiên thần vậy. Gì mà “Nguyện làm cái bóng dõi theo và bảo vệ cậu” chứ? Xúc động quá, hết sức xúc động.

Nó không cựa quậy trong vòng tay của Kỳ. Đơn giản đây chỉ là một cái ôm tình bạn thôi mà.

Nhưng.....

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Thiên bước vào thấy cảnh tượng hai đứa nó ôm nhau.

Hiểu lầm!

Kỳ bỏ nó ra, nhìn thẳng vào người con trai đối diện.

Nó cũng quay ra nhìn theo. Không tin được. Không ngờ được. Thiên đang đứng trước mặt nó, tay khít chặt vào nhau, mặt tối sầm lại. Rõ ràng là đang giận, đang ghen và cũng đang hiểu lầm.

- Thiên, em với Kỳ....

Nó còn chưa nói hết câu hấn đã tức tối bỏ đi. Nó liền chạy nhanh theo sau.

- Thiên, đợi em. Nghe em giải thích.

Nó vừa chạy vừa la hét. Nhưng hấn vẫn cứ đi, tốc độ đi tăng dần.

Dùng chiêu cũ. Nó giả vờ trượt chân ngã. Rồi chắc do diễn nhập tâm quá, nó trượt chân giả thành thật luôn.

- Á....

Nó chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã khụy xuống. Hiệu quả tức thì, hấn dừng lại luôn tuy vẫn không quay đầu.

- Em bị trật khớp rồi. Đau quá...

-...

- Em không thể tới chỗ anh được. Anh... Anh tới chỗ em đi.

Nó nói như mếu, cộng thêm vờ sụt sịt nước mắt nước mũi, hấn không nỡ đành phải quay lại xem nó ra sao.

31. Chương 31

Hấn đi tới, đang ngồi xuống xem chân nó có sao không. Nó liền chủ động ôm chầm lấy hấn. Con gái, dù có rụt rè, e thẹn đến đâu, trước tình yêu hoàn toàn có thể bạo dạn chủ động.

- Anh nghe em giải thích đi. Em với Kỳ làm hòa. Chúng em vẫn là bạn, chỉ là bạn thôi. Cái ôm vừa nãy là cái ôm xin lỗi, là cái ôm của tình bạn. Anh đừng hiểu lầm.

Hấn ngó người khi thấy nó ôm lấy hấn rồi lắng nghe nó giải thích.

- Umm. Anh tin em.

Thiên kéo nó đứng dậy, vuốt nhẹ má nó.

Nó vui lắm, gật đầu lia lịa, miệng cười tươi.

- Chúng ta vẫn là anh em chứ.

Kỳ đã đứng sau từ khi nào, cậu chìa tay ra trước mặt hắn.

Hắn tất nhiên cũng vui vẻ bắt lấy tay cậu. Hai người còn đập tay, huých vai nữa.

- Vẫn là anh em.

Ủa? Hai con người này quen nhau sao?

Lúc sau dò hỏi nó mới biết hai anh chàng này trước đây đã quen nhau ở team bóng rổ của trường.

Nhưng thật ra còn một lí do họ quen nhau mà vẫn giấu nó, sau này mới biết.

Team 4 người gồm: Vy, Thiên, Ân, Kỳ ngồi ăn trưa vui vẻ ở căn tin.

Chuyện của nó và hắn hẹn hò, đính hôn bây giờ cũng lắng xuống rồi. Mọi người ít bàn tán sôi nổi hơn.

Bảo My đi qua, đưa ổi người một tấm thiệp màu hồng, cười.

- Tối thứ 7 này mình tổ chức sinh nhật tại Lotte Rin, các cậu nhớ đến nha. Cả anh Thiên nữa.

Ân cầm tấm thiệp trên tay, chẹp miệng nói đều.

- Tổ mà cũng được mời sao?

My hiểu rõ ý tứ của Ân, cười gượng.

- Tất nhiên. Mà cậu chắc chắn phải đi đấy, Vy.

Nó để tấm thiệp qua một bên, vẫn đang ăn. Nghe thấy My gọi thì đành ậm ừ gập đầu.

- À quên. Chuyện ở sân bóng cho tớ xin lỗi nhé, Kỳ. Cả Vy nữa.

Kỳ làm ngơ như không nghe thấy gì, ngay cả tấm thiệp cậu cũng chẳng thèm ngó tới. Nó cười trừ, gật đầu.

Bảo My đi rồi, Kỳ không thương tiếc mà phũ phàng vứt bỏ tấm thiệp đi. Tên Thiên này giờ không nói gì còn nhẩn tâm hơn, vo tròn cái thiệp rồi mới vứt.

Nó ngó người ra nhìn hai chàng trai này. Hành động gì mà kì quặc giống nhau thế.

- Lần này không biết nhỏ ta định bày trò gì đây?

Ân nói với giọng khinh bỉ.

Lữ Ân ghét Bảo My vì cái tính tiểu thư của nhỏ lại còn giả tạo, chảnh chọe. Bề ngoài thì tỏ ra thân thiết với Vy còn thực chất lúc này cũng nghĩ kế để làm cho Vy xấu hổ.

Ở nhà...

Hắn đang tắm. Nó lên vào phòng hắn mượn cái laptop chơi game. Tình cờ nó thấy một cái video lạ nằm một mình ở góc bên phải màn hình. Tò mò vốn là bản năng của mỗi con người, nó click chuột vào xem.

Choangggg.... Một tiếng sét nổ toang trong đầu nó. Nó đang xem gì thế này? Đây chẳng phải là đoạn camera quay hôm nó bị nhốt ở trường đây sao? Làm sao hắn có được nhỉ? Mà không quan tâm, nó xem tiếp.

Ai thế kia??? Nó phóng to cận cảnh lên để chắc chắn là mình không nhìn lầm. Là Bảo My. Đúng. Chính cậu ta là người đã đẩy nó vào phòng rồi nhốt nó ở trong đấy.

Ân nói đúng. Cậu ta không phải loại người nên thân. Khóe miệng nó nhếch lên, cười đều. Cuối cùng nó cũng hiểu bản chất thật sự trong con người của My.

Tại Lotte Rin.

Vy nghĩ nghĩ mãi rồi cũng quyết định đi xem sao. Nó lôi kéo, nịnh nọt mãi Ân mới chịu đi cùng. Thiên và Kỳ thấy nó đi thì liền nhào vào bảo đi cùng. Vậy là team đi đủ.

Giờ nó mới biết Bảo My cũng là một tiểu thư danh giá, con gái của một chủ tịch lớn.

Hôm nay, trong buổi tiệc sinh nhật My hầu như toàn học sinh trong trường với anh chị em thân thiết của nhỏ. Hẳn là quan hệ rất rộng.

Ánh đèn mờ ảo dần, Bảo My đứng trên sân khấu, cắt bánh gato mấy tầng liền rồi nói cảm ơn abc xyz....

Nó đang đứng cạnh Thiên, nhấp một ngụm rượu nhẹ thì nghe thấy Bảo My gọi tên mình.

- Dương Vy, hôm nay là sinh nhật mình, cậu có thể hát tặng mình một bài hát không?

32. Chương 32

Ánh đèn flash chiếu thẳng vào nó. Nó vẫn đứng hình ngơ ngơ. Cái gì? Hát tặng một bài hát? Đùa nhau hả?

- Vy... Mời.

Bảo My đứng trên sân khấu, nhìn nó với ánh mắt thách thức. Tuy trên khóe miệng là nụ cười tươi, nhưng nếu nhìn ra sẽ thấy được đó là một nụ cười đều.

Hẳn là nhỏ ta đang bày trò làm nó mất mặt đây mà. Sau khi biết rõ My là người hại mình lần trước, nó cũng chẳng kiêng dè nhỏ ta nữa.

- Được. Không thành vấn đề.

Nó nói to, đầy tự tin. Hát thì hát. Đơn giản.

Ân và Kỳ đều quay sang nhìn nó chăm chăm, lo rằng nó hát có hay không hay lại hát như vịt kêu.

Riêng Thiên vẫn thản nhiên. Hằng ngày ở nhà thỉnh thoảng hẳn lại nghe nó hát vu vơ nên sớm biết rằng nó có giọng hát hay rồi. Chẳng qua là nó ngại thể hiện thôi.

Bảo My nghe qua một bạn nói rằng: “Lần trước ở quán karaoke, Vy hát xong đúng là một thảm họa” nên cố tình bày trò này để làm nó xấu mặt. Nhưng nhỏ đã sai rồi.

- Ngay bây giờ, mình sẽ hát tặng Bảo My bài Sugar. Chúc cậu thêm tuổi mới, mọi thứ đều ngọt ngào.

Vy cầm lấy chiếc mic, nói đồng dạng không hề ngại ngùng.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người ngưng nói chuyện, ánh mắt dồn hết vào nó.

Chẳng hiểu sao nó không hề thấy tí căng thẳng, sợ hãi nào. Nó bắt đầu hát.

"I'm hurting baby, I'm broken down

I need your loving, loving

I need it now

When I'm without you

I'm something weak

You got me begging, begging

I'm on my knees

I don't wanna be needing your love

I just wanna be deep in your love

And it's killing me when you're away
Ooh baby, cause a bullet don't care where you are
I just wanna be there where you are
And I gotta get one little taste
Sugar
Yes please
Won't you come and put it on on me
Oh right here, cause I need
Little love and little sympathy
Yeah you show me good loving
Make it alright
Need a little a sweetness in my life
Sugar
Yes please
Won't you come and put it on on me”

Nó hát xong, cười tươi cúi đầu chào mọi người.

Bên dưới, ai cũng vỗ tay nhiệt tình khen giọng hát thiên thần của nó.

Hay. Rất hay là đằng khác. Mấy nốt ngân cao nó hát không sai một nốt nào.

Nó đảo mắt xung quanh, nhìn thấy Thiên đang mỉm cười với nó, nhìn thấy Ân nhảy lên hò hét, nhìn thấy Kỳ cười nhe nhớn giờ ra ngón tay cái ám hiệu “Number 1”. Tất nhiên nó không quên nhìn Bảo Mỹ. Nhỏ đứng ở góc dưới sân khấu miễn cưỡng cười.

- Hay. Đúng là một giọng hát thiên thần.

Một cô bạn không ngại hét lên, khen nó.

Nó bước xuống sân khấu, về chỗ cũ đứng nói chuyện với đám bạn. Lỡ uống vài ly rượu mà nó đã cảm thấy hơi chóng mặt liền hỏi đường đi tới nhà vệ sinh. Đàng xa, có một người nhìn theo bóng dáng nó, cầm chiếc điện thoại lên, gọi đi.

- Đến lúc làm việc rồi.

Rửa mặt xong, Vy nhìn mình trước gương thấy tươi tắn hơn hẳn. Vừa đi ra đến cửa, nó đã bị ai đó kéo lại rồi bịt một chiếc khăn vào mũi nó. Chiếc khăn có tẩm thuốc, nó ngất lịm đi.

Buổi tiệc sắp kết thúc, Ân ngó nghiêng mãi mà chẳng thấy nó đâu. Đi vệ sinh gì mà cứ như kiểu mắc màn ngủ luôn trong đấy ý. Lo lắng quá, Ân lấy điện thoại gọi vào số nó.

- Thuê bao?

Ân hét lên trong mơ hồ. Hai chàng trai nhìn Ân với ánh mắt khó hiểu.

- Không gọi được cho Vy. Thuê bao rồi.

Ân vừa nói vừa đứng không yên. Chạy tới phía nhà vệ sinh xem sao. Thiên nghe xong liền vội rút điện thoại ra gọi cho nó. Kết quả cũng là thuê bao.

Renggg....

Hai chàng trai đang định rời đi tìm nó thì đồng thời nhận được một tin nhắn.

“Con nhỏ Vy đã bị bắt. Muốn cứu nó đến khu nhà hoang sau Lotte Rin.”

Thiên và Kỳ nhìn nhau, hiểu ra mọi chuyện. Đến lúc hành động rồi.

Q: Hóng thánh vào cmt xem ai bắt cóc Vy.

33. Chương 33

Thiên chân trước chân sau nhanh chóng chạy đến khu nhà hoang. Kỳ chạy được nửa đường thì nghĩ ra ý gì đó, bảo Thiên đi trước rồi cậu bấm số gọi cho đàn em.

- Alo. Anh có việc cần nhờ tới các chú rồi đây. Làm tốt có thưởng.

Tại căn nhà hoang. Vy mơ mơ màng màng mở mắt, mọi thứ trước mắt nó hoàn toàn mờ ảo. Chắc tại do vẫn ngấm thuốc. Phải mất tới vài phút sau nó mới nhìn rõ được xung quanh.

Đây là đâu?

Một câu hỏi thốt lên trong vô thức. Trước mặt nó. mọi thứ đều âm u, đen tối đáng sợ. Một căn nhà hoang, rột nát. Ánh đèn lấp lóe chỉ đủ nhìn thấy mấy bóng người đằng kia. Giờ nó mới nhìn vào bản thân, nó bị trói chặt tay ra đằng sau, chân cũng trói chặt, miệng thì bị bịt lại. Chẳng may nó lỡ cựa quậy gây ra tiếng động, mấy kẻ lạ mặt kia liền đi tới xem.

- A! Con nhỏ tỉnh rồi đại ca.

Một tên oắt con ngó nghiêng trước mặt nó rồi gọi. Người là đại ca lúc này mới quay mặt lại, ngồi xuống nhìn nó chăm chú. Đèn không đủ sáng để nó nhìn rõ khuôn mặt hắn. Nó chỉ thấy tên đó có một vết sẹo dài trên mặt. Hắn bỏ cái khăn bịt miệng nó ra, miệng khinh.

- Mà là bạn gái của thằng Thiên đúng không?

Hả?? Sao tên sẹo này lại biết Thiên nhỉ? Á! Chẳng lẽ là kẻ thù của hắn bắt cóc nó rồi tống tiền sao.

- Tao có để ý thấy thằng đó rất cứng mày. Mày có nhìn thấy vết sẹo này không? Là nó tặng tao đấy.

Rùng mình. Nó có nghe nhầm không? Vết sẹo kia là hắn rạch á? Không thể nào. Thiên mà trước giờ nó quen chưa từng thấy dính dáng vào mấy cái kiểu dân xã hội đen mà.

- Tôi không tin.

Nó hét lên. Hắn cười khinh một cái rồi bóp miệng nó.

- Mày ngu ngốc như vậy bị nó lừa cũng đúng thôi.

Nó có phần sợ hãi nhưng vẫn trừng mắt lên, dọa tên sẹo.

- Tôi không ngu ngốc. Người ngu ngốc là anh đó khi anh đã động vào tôi.

Hắn tức giận, bóp mạnh miệng nó hơn, gần lên từng chữ.

- Con nhỏ này mày dám hỗn với tao hả?

Nó dùng hết sức của mình hất mạnh tay tên sẹo ra, phỉ nhổ vào mặt hắn.

- Nếu trước giờ chưa ai dám hỗn với anh thì bây giờ tôi sẽ là người đầu tiên.

Bốp....

Tên sẹo dùng một lực mạnh tát nó một cái. Từng ngón tay cậu hắn rõ ràng là hằn lên trên má nó. Đau, rất đau.

- Đại ca thằng đó đang đến rồi.

Tên oắt con chạy vào thông báo, tên sẹo đứng lên không quên lườm nó một cái.

- Vy, em ở đâu?

Nó đang ngồi bên trong nhưng cũng đủ nghe thấy tiếng gọi của hắn. Nó rất muốn lên tiếng nhưng bị tên oắt con nhanh chóng đút cái giẻ vào miệng.

- Em ở đây.

Tên mặt sẹo ông ọ từ trong đi ra, giọng điệu giả vờ làm nũng như một cô gái.

- À.... Thì ra là sẹo.

Thiên bước vào trong thở hổn hển nhưng nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh, thản nhiên. Hắn cố tình kéo dài chữ “sẹo” để chọc tức tên kia.

- Là nhờ Hoàng thiếu nên tôi mới vinh dự có cái biệt danh này.

Tên sẹo nói với giọng khinh bỉ rồi đập tay ra hiệu cho đàn em lôi nó ra. Nó bị mấy tên lạ mặt kéo ra ngoài rồi ném thẳng xuống đất.

- Vy...

Hắn gọi lớn, đang định nhào tới thì bị mấy tên trực sẵn chặn lại.

- Thiên...

Nó cũng mấp máy môi gọi hắn.

- Tình cảm quá. Lãng mạn quá.

Tên sẹo vuốt má nó, nói với cái giọng đến phát nôn.

- Mà định làm gì?

Thiên bị mấy tên giữ lại, cố vẫy vùng chạy tới bên nó nhưng không được.

- Con bé này rất xinh. Nếu có thêm một vết sẹo dài trên mặt nữa thì.....

Tên sẹo cầm con dao sắc nhọn giơ ra trước mặt nó. Tim nó như muốn văng ra khỏi lồng ngực, mồ hôi chảy dài, vô cùng lo sợ.

Thiên cuối cùng cũng thoát khỏi được mấy tên kia, đang lao nhanh tới chỗ nó thì lại bị cả đồng khác bầu tới.

- Đánh nó.

Nghe lệnh của đại ca, cả đám đánh hắn tới tấp. Kẻ đánh vào lưng, kẻ đá vào chân, kẻ huých vào người, kẻ đập vào bụng.... Hắn không thể một mình chống cự được nên ngã gục xuống. Từng vệt máu chảy dài.... Nó nhìn hắn mà đau lòng, thương xót.

- Thiên....

34. Chương 34

Nó thấy Thiên bị đám người đánh tới tấp không thể chịu được, dùng hết sức lực yếu ớt của mình để nhào tới bên hắn. Bị trói cả chân cả tay, lại còn bị tên sẹo giữ lại. Vậy nên đến được bên hắn tưởng chừng như xa vời.

- Đồ chết tiệt.

Nó hét lên, cắn mạnh vào cánh tay của tên sẹo. Trên tay tên đó bây giờ hằn lên từng vết răng của nó, máu chảy dần. Hắn tức quá liền túm cổ áo nó lên, tát hai cái vào hai bên má rồi đẩy nó vào một bên góc tường.

Chẳng may, nó bị đập trán vào tường, bị xước da lại cộng thêm những giọt máu trên khoe môi do bị tên sẹo tát.

- Vy....

Hắn nằm gục xuống, cố với tay ra phía nó, giọng nói yếu ớt vô vùng. Tim nó đau lắm. Tưởng chừng như đang vỡ tan thành từng mảnh. Nó vừa khóc lóc, vừa lăn tới chỗ hắn. Tên sẹo lần này không cần, mà đứng khoanh tay nhếch mép cười cảnh bi kịch này.

Còn một chút nữa thôi là tay nó có thể chạm tới tay Thiên rồi. Nhưng sao thế này? Mắt nó mờ dần, nhìn mọi thứ xung quanh như đang quay tròn. Trước mắt giờ chỉ còn bóng đêm. Nó ngất lịm đi.

- Vy....

Hắn giờ đang kiệt sức rồi nhưng vẫn tự nhủ bản thân phải cố lên. Thấy nó ngất đi, hắn lại không đỡ được nó dậy, hắn có lỗi lắm.

- Lên!

Một đám người khác xông vào đánh tới tấp lũ người đang đánh Thiên. Không sai, họ chính là đàn em của Thiên do Trần Kỳ gọi tới.

Kỳ theo sau, đảo mắt nhìn một lượt thấy tên mặt sẹo đang định chạy trốn liền nhảy tới, đập cho tên sẹo một cú. Sẹo ngã nhào ra, chưa kịp đứng dậy thì đã bị Kỳ đánh ột trận.

- Mẹ kiếp! Dám động vào Vy. Mày không sống được đến ngày mai đâu con.

Tên sẹo không thể phản kháng được, cứ bị cậu đánh chửi cho biết đời. Rồi cậu ra hiệu cho đàn em trói hắn lại.

Lũ người của tên sẹo đã bị đàn em của Thiên đánh gục. Hắn cố lăn tới bên nó rồi ôm nó vào trong người không ngừng gọi tên nó.

- Vy....

Mỗi câu gọi như thế một giọt nước mắt lại chảy ra trên má hắn. Chưa bao giờ hắn lại khóc lóc sợ hãi như thế này.

Sợ. Rất sợ.

Vì đã không bảo vệ được người con gái mình yêu thương.

Vì đã bắt lực sợ mất đi cô gái ấy.

Một lúc sau, khi nghe tin quản gia Lâm lái xe tới đón mấy người vào bệnh viện. Ba mẹ nó và ông Hoàng cũng tới tấp đến, không khỏi lo lắng cho tụi nhỏ. Ân về đến nhà rồi vẫn thấy lo lắng cho Vy liền gọi hỏi Kỳ xem ra sao rồi cũng biết tin, nhanh chóng thay quần áo rồi tới bệnh viện.

Tại bệnh viện.

Nó nằm trong phòng cấp cứu. Hắn ngồi ở ngoài ghế, bàn tay đan chặt vào nhau, mặt lạnh tanh, không cảm xúc. Ông Hoàng đe dọa mãi mới lôi được hắn vào phòng bên cạnh chữa thương.

Mẹ nó nghe chuyện thì ngồi khóc rưng rức, ba nó vỗ vai bà động viên, thỉnh thoảng lại ngó vào trong.

Ân ngồi im lặng. Thỉnh thoảng lại nắm chặt tay cầu nguyện cho nó.

Riêng Kỳ mãi một lúc sau mới tới vì còn ở lại căn nhà hoang xử tên sẹo.

Quên nói với các bạn: Thiên và Kỳ trước đây không chỉ quen nhau ở câu lạc bộ bóng rổ mà hai anh chàng còn tham gia một nhóm ở xã hội ngầm. Thiên là trưởng nhóm. Hắn với Kỳ có nhiều ý tưởng và cách làm việc ăn ý nhau nên nhanh chóng trở thành anh em tốt. Lúc trước vì cùng yêu nó nên có hơi xích mích tí nhưng giờ lại hòa rồi. Năm ngoái, Thiên rời nhóm rồi ứng cử ột người khác lên làm chỉ huy vì hắn bận học kinh doanh bên tập đoàn. Khoảng thời gian sau, Kỳ cũng rời nhóm vì mẹ cậu bị bệnh tim, cậu phải thường xuyên bên cạnh chăm lo cho bà. Họ đều là những chàng trai ưu tú ở trường nên ít ai biết họ từng có một

thời gian dài ở xã hội ngầm. Tên sẹo là kẻ lấy tiền của nhóm, bị hấn rạch một vết sẹo trên mặt để trừng phạt và làm gương cho những kẻ khác nên tên này vẫn luôn tìm cách để trả thù hấn. Tuy Thiên và Kỳ đã rời nhóm khá lâu nhưng thỉnh thoảng vẫn về thăm anh em. Họ đối xử với anh em trong nhóm rất tốt nên khi cần, đàn em sẵn sàng giúp họ.

Bác sĩ vừa bước ra, mọi người ây nấy đều chạy tới. liên tục hỏi dò.

- Con tôi có sao không bác sĩ?

- Nó có bị nghiêm trọng lắm không?

- Bạn ấy đã tỉnh chưa ạ?

Bác sĩ đến chóng cả mặt, giơ hai tay ra kêu mọi người bình tĩnh.

- Chỉ là bị thương ngoài da với ảnh hưởng về tinh thần thôi. Chăm sóc tốt cho cô bé là được.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm rồi ríu rít cảm ơn bác sĩ, chạy vào trong xem nó ra sao.

Nó đang nằm trên giường bệnh, mắt lim dim.

- Vy...

Ba mẹ nó ngồi xuống giường. Mẹ nó cầm bàn tay lạnh của nó lên, khẽ gọi.

Hấn đứng bên cạnh nhìn nó mà quặn lòng.

- Thiên...

Nó mấp máy đôi môi trong vô thức. Người mà nó gọi đầu tiên là hấn.

Nghe thấy nó gọi, hấn ngồi quỳ bên giường, nắm chặt lấy tay nó để lên má hấn, khẽ gọi.

- Anh đây..

Ba mẹ nó cũng hiểu ý, đứng tránh ra một bên. Đôi mắt nó mệt mỏi dần mở ra. Ban đầu nhìn mọi thứ còn hơi mờ, vài giây sau mới được rõ ràng. Nó nhìn thấy rất nhiều người: Ba mẹ nó, bác Hoàng, quản gia Lâm, Ân, Kỳ và còn Thiên nữa. Hấn đang ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay nó.

Tất cả mọi người đều là những người nó thương yêu nhất.

35. Chương 35

Khi đã tỉnh táo lại, mẹ nó cho nó ăn cháo, cưng nựng nó như một đứa trẻ. Nó tất nhiên là xúc động lắm.

Nếu có ai tình cờ ghé thăm phòng bệnh của nó chắc chắn sẽ không ngại mà để cử đây là phòng bệnh nhộn nhịp nhất của năm. Ba nó pha trà, mẹ nó cho nó ăn, Ân ngồi cạnh gọt hoa quả, Kỳ bày trò làm nó cười. Ba mẹ nó cũng không hỏi nhiều về vụ này vì Kỳ nói đã giải quyết ổn thỏa xong rồi. Mà quan trọng hơn là nó đã tỉnh lại và vẫn bình thường.

Thiên nói là đi ra ngoài một chút. Thực chất là hấn sang phòng bên cạnh để rửa vết thương. Lúc này đang rửa dở và thay băng thì nghe tin nó dậy, không suy nghĩ gì mà chạy sang phòng nó luôn. Bây giờ hấn quay lại lau rửa sạch và bôi thuốc vào những vết chầy xước khắp trên cơ thể hấn do vụ vừa này. Sợ dĩ hấn làm vậy vì không muốn để nó nhìn thấy mà lo lắng cho hấn.

Hơn 12h, nó đuổi khéo mãi tất cả mọi người mới về nhà cho để nó an tâm nghỉ dưỡng. Mẹ nó nhất quyết muốn ở cùng nó nhưng may mà có Thiên lên tiếng bảo có hấn ở đây là được, mẹ nó mới về cho.

Trong phòng giờ chỉ còn nó và hấn.

Thiên ngồi trên giường, nắm chặt bàn tay nó, nói với giọng nhẹ.

- Xin lỗi. Anh đã không thể bảo vệ được em.

Nó vui vẻ lắc đầu nguây nguẩy, đập vào vai hấn bảo không sao. Nó để hai bàn tay lên khuôn mặt đẹp trai của hấn đã bị xấu đi bởi những vết xước, miệng mấp máy.

- Anh không sao chứ?

Hấn lắc đầu, kéo nó vào lòng. Trong vòng tay ấm áp của hấn, nó không kiềm chế nổi bản thân mà òa khóc nhử một đứa trẻ.

Hấn càng ôm nó chặt hơn, vuốt nhẹ mái tóc nó, để nó khóc tự nhiên, mọi nỗi buồn phiền sẽ tan biến.

Một lúc sau, nước mắt của nó mới ngưng lại. Hấn nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ còn vương lại trên khóe mắt nó, mắng yêu.

- Khóc nãy giờ là đủ rồi henn. Ướt hết áo anh rồi.

Nghe giọng điệu của hấn, nó cười trở lại. Một nụ cười ngây ngô, tự nhiên vốn có đã xuất hiện trên khóe môi.

- Ghét anh.

Nó đánh hấn vài cái vào vai, đánh nhẹ thôi xong còn làm mặt phụng phịu với hấn. Đã vậy, hấn càng cưng yêu nó hơn.

- Nhưng anh yêu em thì phải làm sao?

Một tay hấn chống lên cằm, vờ suy nghĩ. Nhìn hấn chẳng khác gì ông cụ non.

- Kệ anh.

Nó cười vui vẻ rồi đẩy hấn ra. Hấn lại càng kéo nó vào gần hấn hơn.

Căn phòng ấm áp lạ kì, tràn ngập tiếng cười đùa của hai đứa, tràn ngập hạnh phúc.

Trước sau cũng phải đi ngủ, mà phòng bệnh lại chỉ có một giường duy nhất. Nó định bắt hấn nằm ở dưới sàn nhưng lại nghĩ dù sao hấn cũng là người bệnh nên thôi. Giờ cũng đã muộn, đi gọi bác sĩ để lấy phòng cũng hơi ngại. Bất đắc dĩ nó và hấn lại ngủ chung giường. Hấn đương nhiên là thích lắm.

Giường quá bé. Hai con người không thể ngăn chia vạch mà nằm sát vào nhau. Hấn ho khan lấy một tiếng rồi quay người lại, kéo nó vào lòng ngực của hấn. Đây giường như là thói quen của hấn khi ở bên nó rồi. Nó hơi bất ngờ, cười tủm tỉm một mình. Trạng thái của hai bạn trẻ bây giờ thật giống một cặp vợ chồng trẻ ôm nhau đi ngủ à.

Mới 5h sáng, hấn đã tỉnh dậy. Thấy nó đang nằm ngủ ngoan trong vòng tay của mình, tự nhiên hấn cảm nhận được con tim đang đập nhanh cỡ nào.

Chụt :*

Một nụ hôn lén, chào ngày mới.

Hấn vừa ngồi dậy, lấy điện thoại lên web được một lúc thì nó cũng tỉnh. Nó ngồi bật dậy, vươn vai rồi ngáp một cái như mọi ngày nó vẫn tỉnh dậy.

Á....

Tí xíu nữa là nó ngã ngửa xuống giường khi nhận ra hấn đang nhìn chằm chằm nó, miệng bật cười thích thú.

- Cười... Anh cười cái gì? Em buồn cười lắm sao? Hứ.

Nó dựa lưng vào tường, khoanh tay, làm mặt nhăn nhó. Hấn đành nhin cười rồi choàng tay ra ôm nó, âu yếm.

- Bảo bối ngoan, em ngủ thêm đi.

- Máy giờ rồi anh?

- Hơn 5h...

Á... Nó há hốc miệng, hét lên. Cài gì chứ? Mới có 5h sáng thôi sao? Đây đúng là kỉ lục của nó mà. Nhưng tiếc thật, nó đã tỉnh ngủ rồi thì khó có thể ngủ tiếp. Vậy nên dậy thôi.

Nó đang định vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt thì bị hấn kéo lại, dò hỏi.

- Đi đâu đấy? Sao không ngủ thêm?

Nó thở dài.

- Em đi rửa mặt.

Nhìn cái mặt đáng yêu muốn chết của nó, hấn cười tươi rồi bỏ tay nó ra, không quên nhắc nhở.

- Umm.. Em còn chưa khỏe hấn đâu đấy. Nên đi cẩn thận.

- Dạ.

Nó ngoan ngoãn trả lời rồi chạy nhanh đi. Chứ ở gần tên này một giây nữa cũng đủ làm nó chết. Lí do à? Nụ cười tươi rói của hấn vừa nãy làm con tim nó nhảy múa loạn xạ lên.

36. Chương 36

Vy làm vệ sinh cá nhân xong, đi vào phòng thì không thấy hấn đâu. Thấy điện thoại của hấn để trên giường, nó tò mò mở ra nghịch.

Hử? Nó trở mắt ra nhìn cái ảnh nền điện thoại của hấn. Đây chính là ảnh nó đang cười tươi khi ngồi ở phòng khách xem phim hoạt hình mà. Cái tên thôi thân này dám chụp lên người ta. Vậy mà giờ nó mới biết. Nghe tiếng của mở, nó ấn nút nguồn khóa máy rồi để qua một bên, làm ngơ như chưa có chuyện gì.

- Vy, ngoài kia không khí trong lành lắm. Đi dạo không? Dù sao vẫn sớm mà.

Hấn cười cười, đề nghị. Dù sao bây giờ tỉnh rồi với không biết làm gì. Đi dạo há? Oki luôn.

Thiên nắm tay nó đi dạo quanh vườn hoa của bệnh viện. Thỉnh thoảng hai đứa lại nhìn nhau cười, trêu nhau rồi đuổi nhau quanh đó.

Đi được một lúc, hấn kéo nó ngồi xuống ghế đá. Hai đứa vắn tay trong tay quay sang nhìn nhau cười. Chợt nhiên nó nhìn xuống chân rồi hét lên một tiếng. Giờ nó mới để ý, chiếc lắc chân của nó đi đâu rồi. Quay sang hỏi hấn thì hấn cũng lắc đầu. Thôi xong. Có khi nào là do xô xát hôm trước nên chiếc lắc bị rơi ra không? Nó nghĩ tới đây liền thở dài một tiếng, mặt ỉu xiu. Chiếc lắc này chính là món quà đầu tiên hấn tặng nó. Vì thế mà nó rất trân trọng chiếc lắc.

Hấn thấy nó buồn, kéo nó vào trong lòng, xoa đầu nó ân ủi.

- Thôi. Để anh bảo người đặt cái khác cho.

Nó nghe xong cũng chỉ ậm ừ một tiếng. Đang ngắm nhìn khung cảnh xung quanh cho đỡ chán thì hấn gọi.

- Vy yêu....

Theo phản xạ tự nhiên, nó quay lại nhìn hấn. Chợt bị hấn hôn chụt một phát vào má. Nó ngớ người, mặt đơ ra hồn nhiên. Theo đó là ánh đèn flash ở điện thoại hấn đang nháy lên liên tục. Á... Chẳng lẽ cái tên này lại còn thừa thời cơ chụp ảnh dim hàng nó luôn sao.

Xong nhiệm vụ, Thiên mới buông nó ra, nghịch điện thoại xem mấy bức ảnh vừa chụp xong. Biết là nó lúc nào cũng ngơ ngơ kiểu gì cũng mắc bẫy nên hắn bày trò trêu nó một phen.

Nhìn mấy cái ảnh mà hắn lăn ra cười sằng sặc. Vy vẫn là Vy, ngay cả khi vào ảnh vẫn là cái khuôn mặt bấy bi ấy. Nó thấy hắn cười định giật cái điện thoại của hắn xem ảnh ọt ra sao nhưng hắn cao tay hơn, chỉ giờ lên cao cho nó đủ nhìn thấy.

Nhìn nó ngổ ngổ khỏi nói. Chỉ muốn giật lấy cái điện thoại rồi xóa cái ảnh đấy đi thôi.

Hắn chạy sang cái ghế đá bên cạnh ngồi, edit ảnh rồi thêm mấy cái icon heart vào đấy cho lãng mạn, miệng vẫn không ngừng cười thích thú. Xong xuôi hắn chọn làm ảnh nền điện thoại luôn.

Nó vẫn ngồi ở ghế bên này, ngắm nhìn hắn cười. Nụ cười ấy thật đẹp, như ánh nắng mặt trời sưởi ấm con người nó.

Thấy hắn đi về phía mình, nó vờ làm mặt nhăn nhó giận hắn.

- Vy à...

Nó quay đầu sang bên trái.

- Vy ơi..

Nó quay đầu sang bên phải....

- Vy ngoan, anh thìn nhồi...

Hắn ngồi trước mặt nó, giữ chặt lấy hai cái má phúng phính kia.

- Hứ. Anh còn dám trêu em nữa hả?

Nó lè lưỡi trêu hắn.

- Thì anh thìn nhồi rồi mạ.

Hắn nhéo má nó mặc cho nó chống cự lại. Mà nó càng chống cự hắn càng thích trêu đùa nó hơn. Căn bản là những lúc như này nhìn nó đáng yêu cực.

- An ó ỏ a ong ì ảo? (Anh có bỏ ra không thì bảo?)

- Em nói cái gì cơ. Anh nghe không thủng.

Đấu tranh mãi nó mới gạt được cái tay “trâu” của hắn ta, miệng không ngừng cầu nhàu.

- Em nói anh là đồ độc ác, xấu xa, biến thái, xấu xí, không nào.... Abc xyz..... Anh nghe thủng chưa?

Hắn ngồi phịch xuống ghế, ôm bụng cười càng lắm nó tức hơn.

- Anh có biết là anh đang ngược đãi bệnh nhân không hả? Em... Em kiện anh. Hứ.

Nó vừa nói vừa nhăn mặt chỉ tay lên vết băng trên trán. Hắn ta háng giọng.

- Anh không phải là bác sĩ. Em không kiện anh được rồi.

Đã vậy hắn còn lắc đầu rồi làm mặt tiếc nuối tặc tặc nó.

- Vậy em... Em sẽ kiện anh vì tội: Bạo lực gia đình.

Nó nhảy dựng lên, đứng khoanh tay hất mặt nhìn hắn. Hắn cũng đứng dậy, kéo nó vào người mình.

- Coi như em đồng ý làm vợ anh rồi nhé. Kết hôn đã rồi thích làm gì thì làm.

Á!!! Thảm họa rồi. Hắn nói vậy biết cãi lại sao đây ta.

Im lặng là vàng.

Hắn từ từ bỏ nó ra, nhìn nó âu yếm. Rồi hắn dần dần cúi người xuống, khuôn mặt ghé sát lại mặt nó. Trời ơi... Chẳng lẽ là định kiss sao. Trên phim mấy cảnh này đều như thế mà. Tự nhiên mặt nó ửng hồng lên,

tim phổi là như đập mạnh hơn. Khoảng cách mặt hai đứa chỉ vài cm. Sắp rồi sắp rồi, nó nhắm tịt mắt lại chờ đợi.

1 giây.... 2 giây.... 3 giây....

Nó ti hí mở mắt ra thấy hấn đang bụm miệng cười. Ồ... Hấn được phen trêu đùa.

- Cục cưng à, sao em lại nhắm mắt lại thế? Em chờ đợi điều gì sao?

Nó vẫn ngơ ngơ. Vài giây sau nó mới nhận thức được rằng mình đang bị gẹo. Nó đánh đánh hấn mấy cái vào người cho bỏ tức. Hấn cũng chẳng vừa mà bỏ chạy đi luôn. Nó lóc cóc chạy theo sau, miệng la mắng hấn là tên chết tiệt, tên đáng ghét.

Một buổi sáng màu hồng, tràn ngập tình yêu thương.

Một buổi sáng vô cùng ngọt ngào.

37. Chương 37

7h sáng. Căn phòng bệnh của nó lại bắt đầu nhộn nhịp, tràn đầy tiếng cười. Vy khỏe hơn, cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Kỳ trên nó chán chê rồi ra ngồi ở ghế ngoài cửa. Cậu cầm chiếc lắc chân hôm trước nhặt được ở căn nhà hoang lên ngắm nhìn một lượt. Khá đơn giản nhưng cũng rất bắt mắt. Chợt cậu nhìn thấy dòng chữ nhỏ “TYV”, cậu khẽ cười nhạt. Đường như ngẫu từ đầu Vy đã thuộc về Thiên. Vậy sao cậu còn mơ hồ đến thế? Nhưng không sao, bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa rồi. Cậu với Vy là bạn thân tốt của nhau mà. Thấy Thiên đi tới, cậu khẽ gọi.

- Anh Thiên này...

Thiên hất hàm lên ra hiệu cậu cứ nói. Kỳ đặt chiếc lắc chân vào tay Thiên, hấn cũng hơi bất ngờ.

- Của Vy. Là em nhặt được. Anh đưa cho cô ấy hộ em.

Thiên cầm chiếc lắc chân lên nhìn tổng quan một lượt. Đúng là chiếc lắc hấn tặng nó rồi.

- Sao cậu không tự tay trả?

Thiên tò mò hỏi Kỳ.

- Umm thì... Mà thôi anh đưa cho Vy hộ nhé em đi trước.

Nói xong cậu đi thẳng luôn. Thiên cũng không kéo lại hỏi gì nhiều mà mở cửa vào trong thăm nó.

Thiên ngồi xuống giường, nâng cái chân heo của nó lên rồi vén quần nó lên luôn.

- Á... Anh làm gì thế?

Nó hét um lên. Chẳng lẽ hấn định sờ soạng gì nó?

Hấn cười nham hiểm một cái rồi đeo lại chiếc lắc chân vào chân nó. Nó nhìn thấy chiếc lắc vui lắm. miệng hớn hở.

- Anh tìm được nó ở đâu vậy?

Nó cúi người xuống nhìn rõ chiếc lắc. Chính xác 100% đây không phải là chiếc lắc mới đâu a.

- À.. Thật ra....

Hấn còn chưa kịp nói hết câu, nó đã với người lên ôm chầm lấy hấn, miệng cười nói cảm ơn. Thấy nó vui như thế hấn cũng định ích kỷ một chút, cứ để nó nghĩ hấn tìm thấy chiếc lắc chân nhưng nghĩ đi nghĩ lại hấn lại thôi.

- Thật ra là Kỳ tìm thấy cho em.

Hắn vuốt mái tóc nó, thành thật khai báo.

- O.. Sao Kỳ lại tìm thấy??

Nó bỗng chốc tò mò. Hắn không trả lời gì âm ừ một tiếng rồi bảo nó nằm nghỉ ngơi. Hummm.. Nếu đúng là Kỳ tìm thấy chiếc lắc này thì nó phải hậu tạ cậu ấy mới được.

1 tuần nằm trong phòng bệnh ngọt ngào, cuối cùng nó cũng được xuất viện về nhà. À thực ra là về biệt thự nhà hắn.

Tối hôm đấy Thiên kêu người làm nhiều món ăn ngon. Ân và Kỳ cũng đến. Hai cô cậu giờ mới ngỡ ngàng khi biết nó đang ở biệt thự nhà hắn.

Kỳ đang ngồi chơi game trên Ipad, nó nhào tới ôm lấy một cánh tay cậu, miệng hí hửng cảm ơn. Cậu ta vẫn dán mắt vào game rồi hỏi lí do.

- Thì là cậu tìm được chiếc lắc chân cho tớ đó.

- Anh Thiên nói cho cậu biết ư?

Miệng nói nhưng mắt vẫn dán vào màn hình Ipad.

- Umm. Cảm ơn cậu nhiều.

Nó lắc lắc tay cậu rồi nhìn cậu mà cười nhe nhớn. Thiên đứng ngoài khẽ ho khan một tiếng, nó nhìn hắn cười trừ rồi chạy ra giúp hắn. Thực ra hắn chẳng làm gì ngoài việc đi lại chỉ đạo.

Trong bữa cơm, mọi người cười nói vui vẻ cùng nhau ăn. Không khí trong nhà tràn ngập sự hạnh phúc.

Rengggg.....

Tiếng chuông vào học vang lên. Cả lớp vẫn nhao nhao nói chuyện không biết trời đất là gì. Nhưng cô chủ nhiệm vừa bước vào phát, cả lớp im bật.

- Các em nghe này. Tuần tới nhà trường sẽ tổ chức chương trình Princess of school. Mỗi lớp cử ra một bạn nữ. Lớp ta cử bạn công chúa nào đây?

Cả lớp nghe xong xì xồ bàn tán, miệng nói vui vẻ. Ân quay sang huých vai nó bảo nó tham gia nhưng nó lắc đầu luôn. Lại được cái tên Kỳ mồm to kia, hùng hổ đứng lên bầu phiếu cho nó.

- Em ứng cử bạn Dương Vy.

Ân cũng đứng lên ủng hộ. Rồi cả lớp ai nấy nhao lên ứng cử cho nó. Nó cứ âm ừ từ chối nhưng chẳng ái ngó lơ đến câu nói của nó.

- Vy, em thấy sao?

Cô giáo chủ nhiệm ôn tồn hỏi. Nó có cơ hội nói phát liền từ chối luôn nhưng cả lớp thì nhau ném đá nó nào là: “Cậu đi là thích hợp rồi.” hay “Cậu cứ tham gia đi không phải lo đâu kiểu gì cũng được giải mà” hay “Cả lớp tán thành cậu tham gia”...

Bla and blo...

Cô giáo thấy các bạn phản ứng quyết liệt như vậy liền phán một câu xanh rờn.

- Vậy cô đăng kí cho Vy nhé.

Nói xong cô kí vào đơn tham gia. Cả lớp vỗ tay cổ vũ. Còn nó thì mặt mũi nhăn nhó nhưng vẫn phải miễn cưỡng cười như một con khỉ đột. Nó cũng không quên quay xuống tặng cho Kỳ một cái lườm nhưng cậu ta vẫn thản nhiên nhúm vai, cười nhe nhớn. Hứ! Cậu ta chính là kẻ khơi gợi lên tất cả. Sau giờ học không cho cậu ta một trận tơi bời hoa lá thì không phải Dương Vy.

- Em về chụp một tấm ảnh nghệ thuật. Không cần màu mè quá, đẹp là được.

Nghe lệnh của cô, nó buồn thiu. Vốn trước giờ chẳng thích tham gia mấy cái chương trình này giờ tự nhiên lại bị ứng cử chứ. Haizz... Cái gì mà Princess of school? Mấy thầy cô trong trường chắc lại hết việc làm rồi nên mới bày ra cái trò này.

38. Chương 38

Tan học, Vy nhanh chóng thu dọn sách vở rồi mặt hầm hầm đi tới đánh Kỳ một trận. Cậu ta cũng lưu manh, biết là nó sẽ nổi khùng nên chạy trước. Nó cũng chẳng vừa chạy theo sau rồi với lấy cái balo của cậu. Hết giật tóc lại đâm lại đá. Vài phút sau, Kỳ nấn nỉ ỉ ôi mãi nó mới chịu buông tha. Vy hất mặt cảnh cáo cậu ta thêm lần nữa. Ân đứng cạnh nhìn bộ dạng của Kỳ mà bật cười ha hả. Balo bị ném qua một bên, áo xộc xệch, tóc bù rù. Nhìn cậu chẳng khác gì anh em nhà thằng nghiện.

- E hèm.... Chú động gì vào con nhỏ này mà bị tơi tả thế kia?

Thiên đi tới, kéo lấy Vy vẫn đang đứng lườm Kỳ về phía mình, đồng thời được dịp chọc tức cậu ta. Kỳ nhanh chóng lấy lại phong độ vốn có, khoác cái balo lên vai, lè lưỡi trêu nó.

- Khiếp.. Như bà chằn ý.

- Cái gì?? Cậu nói lại xem...

Nó vùng vằng ra khỏi vòng tay của Thiên, định đánh tên Kỳ nhưng cậu đã nhanh chóng xách dí chạy. Ân đứng cười sằng sặc nhìn Kỳ ba chân bốn cẳng chạy. Kiểu này chẳng mấy mà tin “Hotboy Trần Kỳ bị đánh tơi bời rụng hoa lá...” lên confession của trường hút được cả đồng like cả commnet. Thì là Ân với nó là bạn bè thân thiết của nhau từ khi còn bé, Kỳ theo đuổi nó từ khi vào năm nhất. Cậu ta vẫn hay moi thông tin của nó từ Ân. Mà giờ nó với Kỳ là bạn thân của nhau thành ra Ân cũng thân với cậu ta luôn.

Ân đi trước. Còn lại nó và hấn.

- Nhìn gì mà nhìn.

Nó thấy hấn cứ trố mắt nhìn nó, nó quát hấn luôn. Cơ mà mặt nó vẫn hầm hầm sát khí. Hấn đứng nhìn nó mà ngớ người. Đây có còn là Vy ngây thơ, hồn nhiên, ngơ ngác mà hấn quen không nhỉ? Có lẽ Kỳ nói đúng: Như bà chằn ý.

- Thôi mà cục cưng làm gì mà nóng thế. Anh thương nè. Anh dẫn em đi ăn kem nhé. Có gì cứ kể cho anh. Nghe những lời yêu thương của hấn, mặt nó dịu dần đi.

- Cho 5 ly kem socola.

Hấn vẫy tay nói với chị phục vụ. Ủa? Tên này hôm nay nổi hứng ăn nhiều thế. Mọi khi ăn có một ly, thỉnh thoảng còn nổi hứng không ăn chỉ ngồi ngắm nó cơ mà.

- Anh gọi cho em đây. Ăn nhiều cho đỡ “nóng”.

Hấn nhe nhớn cười đùa với nó nhưng nó vẫn mặt hầm hầm như bà chằn. Kem mang tới, hấn chưa kịp lấy đưa cho nó thì nó đã với tay lấy trước rồi ăn.

- Chuyện gì làm em tức giận đến thế?

Hấn vừa ăn vừa ngó đầu xuống hỏi dò. Nó ầm ỨC kể lại chuyện ở lớp, đang yên đang lành thì bị cái tên Kỳ kia đề cử tham gia chương trình Princess of school. Hấn nghe xong muốn bật cười to lắm nhưng phải cô nhện không có nó sẽ nổi khùng lên mất. Tưởng gì chứ. Công chúa bé bỏng của hấn thật đáng yêu mà. Chỉ vì cái chuyện cón con như này mà cũng lột xác thành bà chằn được. Chắc nó ngại tham gia mấy cái chương trình kiểu này. Thôi được, lần này hấn ra tay giúp nó vậy.

Sáng chủ nhật, nó mở cái laptop lên cày game thì nhận được một mail của cô chủ nhiệm.

“Vy à, em chụp ảnh như nào rồi. Mục đích của chương trình lần này là tìm ra một gương mặt công chúa đại diện cho trường nên các hình ảnh em chụp em phải hóa thân vào là một công chúa nghe chưa. Em vốn xinh đẹp, đáng yêu rồi cô nghĩ chỉ cần chọn trang phục phù hợp với make up nhẹ là Ok. Thế nhá. Mai send ảnh cho cô để cô gửi lên cho nhà trường.”

Nó đọc xong rồi khẽ thở dài. Đúng là các thầy cô rảnh quá rồi. Cái gì mà “tìm ra một gương mặt công chúa đại diện cho trường”. Mà... Á!! Nó có đọc nhầm không? Mai đã phải gửi ảnh rồi à. Trời ạ. Còn chưa chuẩn bị gì. Nghĩ đến đây nó liền chạy nhào lên phòng chọn lấy một bộ váy đẹp nhất. Tóc vẫn để xõa tự nhiên rồi tô son nhẹ. Ngắm nhìn bản thân một lượt trong gương thấy cũng ổn rồi. Nó chạy sang phòng hắt, gõ cửa.

- Cứ mở tự nhiên.

Nghe tiếng nói của hắt vọng ra, nó mở cửa rồi đi vào. Hắt đang ngồi dịch mấy trang tiếng anh ngoảnh ra thấy nó, đơ đơ người vài giây. Nó thực sự rất xinh!

- Em ăn mặc như vậy định rủ anh đi chơi hả?

Nó nhào tới dùng quyển sách trên bàn gõ nhẹ vào đầu hắt.

- Anh mơ hả. Em phải chụp hình rồi gửi lên nhà trường. Anh có máy ảnh không?

Hắt gật đầu hiểu ý. Rồi mở tủ ra đưa cho nó cái máy ảnh. Nó hí hửng kéo tay hắt ra sau nhà chụp cho nó mấy cái ảnh.

Địa điểm: Vườn hoa sau biệt thự.

Model: Dương Vy.

Photographer: Minh Thiên.

- 1 2 3.....

Hắt đứng nhấn máy chụp ảnh cho nó. Nó thì cứ lơ ngơ không biết nên tạo dáng như nào ới mẽ. Chẳng lẽ lại mấy cái kiểu giơ tay chữ V, tay chụm thành hình trái tim... Mấy kiểu ý nó thấy bình thường quá. Nó muốn tạo một bức ảnh đậm chất riêng nó cơ.

- Em cười tươi như mọi khi xem nào. Sao mà cứ méo mó nhăn nhó thế kia?

Hắt đằng này nói to.

- Em biết rồi.

Nó đằng kia đáp lại rồi nhe bộ hàm ra cố cười thật tươi.

Nửa ngày đã qua, nó cầm máy ảnh lên xem chẳng được cái ảnh nào ra hồn cả. Lúc này chỉ biết thở dài thương xót cho bản thân. Hắt nhờ quản gia Vương cất cho cái máy ảnh rồi kéo nó vào trong xe, bảo bác tài xé lái xe đi đâu đó. Nó hỏi thì hắt chỉ trả lời đi rồi sẽ biết.

39. Chương 39

Teenny Studio.

Vy bước xuống xe rồi há hốc miệng ngắm nhìn tòa nhà trước mặt. Đây chẳng phải là trung tâm nhỏ của tập đoàn Teenny nhà hắt sao. Chẳng lẽ hắt đưa nó đến đây chụp ảnh chắc.

Nó vẫn đang đứng ngơ ngác thì hắt đã nắm tay nó đi vào trong. Mấy anh chị trong trung tâm nhìn thấy hắt đều rạng rỡ cúi đầu chào. Mấy người rảnh nghề còn đứng xì xào bàn tán về hai đứa nó nữa nào là:

“Đẹp đôi chưa kia.”

“Nghe nói là tiểu thư của tập đoàn Keylee.”

“Không biết khi nào thì họ đính hôn nhỉ? Gato quá đi à.”

“...”

- Ôi, Thiên. Sao hôm nay chú mày lại tới thăm anh thế này. Đừng nói là nhớ anh nha. Anh đây cũng nhớ mày chết đi được. Chu choa

~~Một anh chàng đào hoa từ trong đi ra ôm chăm lấy hân, lại còn huých mông nhau nữa. Tên đó mặc cái áo sơ mi trắng, quần màu hồng, tóc nhuộm đỏ nâu, hai bên đeo khuyên tai chói lóa cộng thêm cái dáng ông ẹo, lời nói ngọt sớt. Nó đứng khoanh tay nhìn rồi đưa ra kết luận: Tên này bị gay!

- Không. Em có việc nhờ anh thôi.

Thiên lau mồ hôi trên trán. Cái ông anh họ này của hân lúc nào cũng vậy. Hành động, lời nói đều làm cho người khác toát mồ hôi hột.

Hân kéo nó lại rồi trình bày sự việc cho ông anh nghe.

- A.. Đây là bạn gái chú hả? Từ khi nào chú mày có hứng với gái ngơ vậy.

Lại nữa. Bạn bè của hân lần đầu tiên gặp nó cũng nói mấy câu kiểu này. Nhìn nó ngơ lăm lăm hả? Hừ.

- Em chào anh. Em là Dương Vy.

Nó miễn cưỡng cúi đầu, lễ phép chào tên kia. Chứ chẳng lẽ cứ để cho anh ta đứng nhìn chăm chăm nó.

- Umm. Anh tên Vũ. Giọng nói của em mới ngọt ngào làm sao...

Anh ta vuốt má nó làm nó giật nảy cả mình. Theo phản xạ, nó lùi về phía sau lưng Thiên, nhìn hân cầu cứu.

Thiên cũng hiểu ý liền làm mặt nghiêm nghị, ho khan một tiếng. Tên kia cũng không có ý trêu đùa nữa, vẫy tay gọi một chị đưa nó vào trong rồi make up với thay đồ cho nó.

15 phút sau.

Vy bước ra trong bộ váy ngắn đến đầu gối màu trắng có đính vài hạt trân châu sáng lấp lánh. Da nó vốn trắng rồi nên cũng không cần đánh phấn, lông mi tô đen nhẹ, đôi môi cũng hơi đỏ. Cộng thêm tóc tết sam hai bên với cái nơ tai mèo màu đen trên đầu. Mọi người ai cũng trở mắt ra nhìn nó như kiểu một nàng công chúa lạc tới.

- Anh từng chụp nhiều người đẹp rồi nhưng chưa mấy ai có được nét đẹp tự nhiên như cô bé này đâu nha.

Anh Vũ huých tay Thiên, miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn nó. Cơ mà anh ta đâu biết rằng Thiên của chúng ta vẫn đang đứng hình trước người đẹp.

Bất giác khóe miệng Thiên cười. Tim thì nhảy múa loạn xạ ngẫu trong lồng ngực này giờ. Công chúa của hân thật xinh đẹp, đáng yêu.

- Vào chụp thôi.

Anh Vũ ra lệnh ọi người đứng vào vị trí. Nó ngồi vào cái xích đu miệng cười tươi rồi tạo dáng. Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục. Phía dưới, Thiên đang đứng khoanh tay nhìn nó, khóe miệng vẫn cười tự nhiên.

- Good!!

Anh Vũ vừa nhấn máy vừa luôn miệng khen nó.

Xong đâu vào đấy, nó nhìn lại một lượt ảnh. Công nhận chụp ảnh ở một studio có khác, ảnh đẹp và chất lượng hơn nhiều. Mà chẳng hiểu sao nhìn nó cũng tự nhiên vào ảnh hơn.

- So fancy! Anh mày quyết định lấy ảnh bạn gái mày làm bìa cho tạp chí teen tuần này.

Anh Vũ vỗ vai Thiên rồi trêu đùa khi nó đang ở trong thay đồ. Thiên khẽ nhún vai, gạt đầu đồng ý.

- Được rồi tối anh gửi file ảnh vào mail cho em.

- Dạ.

Anh Vũ niềm nở bắt tay xã giao với nó.

Cũng đã quá trưa. Hấn và nó đến một nhà hàng ăn cơm. Nó tỉ mỉ bóc từng con tôm cho hấn với cái lí do là muốn cảm ơn. Hấn vui vẻ rồi còn lợi dụng luôn bắt nó đút tôm vào miệng cho hấn. Hai bạn trẻ vừa ăn vừa cười nói vui vẻ với nhau.

Lúc vào toalet rửa tay, nó đang đứng trước gương vuốt vuốt mặt thì nhìn thấy qua gương một cô gái đi vào. Nó mở căng mắt ra nhìn cô gái ấy. Liệu có phải là mơ không khi mà cô gái ấy có gương mặt giống nó đến thế.

Cô gái cũng hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy khuôn mặt nó qua gương. Vài giây sau, cô lấy lại được tinh thần, khước miệng khẽ cong lên một đường cong hoàn hảo rồi bỏ đi luôn.

Nó ngó người ra, tắt vòi nước rồi đuổi theo cô ấy nhưng khi ra ngoài, ngó ngang ngó dọc cũng không thấy cô ấy đâu.

Hấn ngồi trong ô tô thấy nó thần thờ mở cửa đi vào liền hỏi dò. Nó kể lại chuyện vừa xong cho hấn nghe thì hấn chỉ xoa đầu nó rồi bảo có khi nó nhìn nhầm, đừng quan tâm nữa.

Nó ngoan ngoãn nghe theo. Cũng đúng. Có khi là nó hoa mắt nhìn nhầm. Dù sao nó cũng chỉ là nhìn qua gương thôi mà.

Chiếc xe lăn bánh hòa vào đường phố. Đằng kia, cô gái ngồi ở một góc khuất, tay cầm ly cafe sữa lên nhâm nhi, nhìn theo chiếc xe đó. Rồi cô nhìn lại tờ báo trên bàn với tiêu đề to bự: “Hoàng thiếu và Dương tiểu thư công khai hẹn hò. Hoàng tổng lên tiếng xác nhận cặp đôi trẻ sẽ đính hôn trong tương lai.” Bất giác khước miệng khẽ cười thích thú. Cô nghĩ thầm:

“Thôi thì cứ ăn chơi vài tuần nữa rồi về.”

40. Chương 40

Princess of school Show.

Thiên được đề cử làm MC cho chương trình. Khởi nói, hấn vừa bước ra giới thiệu vài câu đám con gái trong trường đã hú hét lên ầm ĩ.

Tại phòng thay đồ, Ân make up cho nó. Oai... Phải công nhận có khi sau này cô bạn thân của nó trở thành một nhà trang điểm tuyệt vời.

Nó ngẩng nhìn mình trong gương khá ổn rồi đi thay đồ. Lúc nó thay đồ xong, bước ra thì cũng là lúc Bảo My đi tới. Nó cười xã giao rồi quay đi. Bảo My khinh bỉ nói theo.

- Dương Vy, cậu đừng nghĩ đến việc cậu sẽ đoạt danh hiệu Princess of school.

Nó quay đầu lại, nở nụ cười miễn cưỡng.

- Tổ chưa từng có ý định sẽ đoạt danh hiệu đó.

- Cậu đừng có vờ vịt nữa. Không phải cậu rất muốn thắng tôi còn gì.

My hất mặt, tỏ rõ sự thách thức.

- Thắng hay thua với tổ không quan trọng. Đơn giản mà nói tổ là Princess of anh Minh Thiên là đủ.

Nó nhún vai tự nhiên rồi quay đầu đi thẳng. My vẫn đứng đó, tay bám chặt lấy chiếc váy, miệng nghiêng răng đen đét.

- Sau đây là các Princess.

Thiên nói to, rồi vẫy tay hứng khởi. Các nàng công chúa dần dần đi ra rồi đi một vòng quanh sân khấu ọi người chiêm ngưỡng.

Dưới sân khấu là một loạt lời bàn tán nào là bạn này xinh, bạn kia đáng yêu...

Ân đứng ngay dưới sân khấu cổ vũ, hò hét để nó đỡ run. Kỳ đứng bên cạnh cầm cái Ipad trên tay trực sẵn, khi nào nó đi qua là nháy nháy chụp ảnh luôn.

Các bạn trong lớp cũng cổ vũ cho nó nhiệt tình. Lớp trưởng còn hào hứng nhờ người đặt hẳn một cái banner với dòng chữ to bự: Dương Vy number 1.

Chính vì có động lực như thế mà nó thấy tự tin hơn, vui vẻ vẫy tay chào mọi người.

- Sau đây là bức ảnh chụp gửi về ban giám khảo đẹp nhất. Đó là bức ảnh của bạn...

Các nàng công chúa nín thở, hồi hộp liệu đó có phải ảnh của mình không? Bên dưới các khán giả cũng hồi hộp không kém

-... Dương Vy, lớp A2.

Thiên nói to, hướng tay về phía nó. Nó này giờ vẫn đứng cười ngây ngô nghe thấy tiếng gọi tên mình, khẽ giật nảy mình rồi trở mắt nhìn lên màn hình lớn của chương trình. Đó chính là bức ảnh của nó mà. Á!!! Bức ảnh đẹp nhất đó sao? Thật tội cho Vy của chúng ta khi bây giờ mới nhận thức được mọi việc.

Ánh đèn mờ dần rồi bùng một phát, ánh đèn flash chiếu thẳng vào nó. Nó cười tươi hết sức có thể rồi bước lên phía trước, vẫy vẫy tay chào.

Các bạn lớp nó với Ân hò hét ầm cả lên. Tên Kỳ ngẩn nhìn bức ảnh của nó rồi gật gù khen ngợi. Đúng là rất đẹp.

Tiếp đến là phần thi thể hiện tài năng. Số thứ tự của nó là 20, của Bảo My là 19.

Nó đứng bên cánh gà nhìn phần thi thể hiện của rất nhiều bạn rồi há hốc miệng, ngưỡng mộ. Phần thi của các bạn ấy quá đỉnh làm cho nó cảm thấy rụt rè hơn. Nhưng nó vẫn vỗ ngực tự động viên bản thân là sẽ làm tốt thôi.

Bảo My ra thể hiện rồi. My múa. Rất dẻo, rất khuyến rũ. My làm cho lũ con trai dưới kia đứng ngồi không yên, thi nhau săn ảnh. Kiểu này thì mấy hôm nữa trên confession của trường lại toàn ảnh cô nàng rồi.

- Số 20 - Dương Vy lớp A2.

Nghe thấy tên mình, nó hít thở thật sâu, cầm theo cây đàn guitar đã chuẩn bị bước ra ngoài sân khấu với nụ cười tươi.

- Sau đây mình, Dương Vy sẽ thể hiện bài hát Speak Now với cây đàn guitar này.

Nó hơi cúi đầu chào. Bên dưới vẫn là những giọng cổ vũ, hò hét.

Kỳ huých vai Ân hỏi:

- Cậu ấy biết chơi guitar từ khi nào thế?

- Chịu. Chắc mới tập thôi. Mà xem cậu ấy thể hiện đi.

Trên sân khấu, nó tự tin dùng tay khéo léo đánh đàn, miệng hát.

"I am not the kind of girl

Who should be rudely barging in on a white veil occasion

But you are not the kind of boy

Who should be marrying the wrong girl

I sneak in and see your friends, and her snotty little family

All dressed in pastel

And she is yelling at a bridesmaid, somewhere back inside a room

Wearing a gown shaped like a pastry

This is surely not what you thought it would be
I lose myself in a daydream where I stand and say

Don't say yes, run away now

I'll meet you when you're out of the church at the backdoor

Don't wait or say a single vow

You need to hear me out and they said speak now”

Giọng hát vô cùng trong trẻo, ngọt ngào của nó làm xao xuyến biết bao con người bên dưới.

Nó vừa hát, vừa đánh đàn guitar rất tự nhiên, đáng yêu.

Phần thi kết thúc, mọi người thi nhau nhao nhao lên tặng hoa nó. Kỳ nhanh tay giắt lấy một bông hoa hồng rồi cũng nhảy lên tặng cho nó, miệng cười nhe nhở rồi còn nháy mắt ra hiệu: “Cậu làm tốt lắm”. Nó mỉm cười nhìn cậu bạn.

Xong, nó cúi đầu chào.

Bước vào sau cánh gà, nó thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ. Kết quả ra sao với nó cũng không quan trọng.

Một vòng tay ôm nó từ đằng sau. Là Thiên.

- Làm tốt lắm em yêu.

Hắn nói đều rồi hôn nhẹ lên cổ nó. Nó quay người lại, vẫn trọn vẹn trong vòng tay yêu thương của hắn, cười.

- Cảm ơn anh.

Hắn cũng cười. Một nụ cười rạng rỡ. Nụ cười ấy lúc nào cũng đẹp, lúc nào cũng làm nó điên đảo.

41. Chương 41

Không biết Ân và Kỳ đã vào trong từ lúc nào. Kỳ ho khan lấy một tiếng ám hiệu “Có cả sự tồn tại của chúng tôi đấy”.

Thiên bỏ tay ra khỏi vòng eo nó, gỡ đầu cười trừ. Ân tiện thể nhảy qua lay lay cánh tay nó khen nó làm rất tốt. Nó vòng tay ra ôm con bạn thân, miệng cười hí hửng.

Kỳ thấy vậy liền nổi máu ghen, cũng bắt nó phải ôm cậu ta mặc cho Thiên đã lắc đầu.

- Cái anh này làm gì vậy. Người ta muốn ôm bạn cũng không cho sao?

Kỳ đứng khoanh tay lườm Thiên một cái, mặt cậu như trẻ con. Nó lắc đầu chịu thua rồi ôm cậu ta một cái rồi mắng yêu.

- Được chưa?

Kỳ vuốt mái tóc nó, cười mãn nguyện. Lần này đến lượt Thiên đứng khoanh tay lườm cậu ta một cái. Kỳ vẫn nhe nhớn cười rồi giơ tay ra ám hiệu: “Một tí thôi anh làm gì mà căng”.

Đến lúc công bố ai là Princess of school, mấy bạn đứng cạnh nó người thì đứng không yên, người thì nắm tay cầu nguyện, người thì nhấp nhồm lo lắng. Có mỗi nó vẫn ngây thơ đứng cười.

Cô hiệu phó, cũng là người đã đứng lên tổ chức chương trình này bước lên sân khấu trình trọng tuyên bố điểm 3 vòng loại: Ảnh - Tài năng - Ứng xử.

Ai cũng nhao nhao lên tò mò hỏi là phần thi ứng xử đã thi đâu. Cô cười nửa miệng rồi nói từ từ sẽ giải thích.

Điểm của nó: Ảnh: 100 (Cao nhất) - Tài năng: 95 (Thứ 3) - Ứng xử: 100 (Cao nhất). Tổng: 295.

Á!!!! Nó nhìn điểm số của mình trên màn hình rồi trố mắt ra. Có phải là nó nhìn lầm không? Nó lấy hai tay nhéo nhéo má. Có đau. Vậy là không phải mơ. Nó được điểm số cao nhất.

- Danh hiệu Princess of school thuộc về em Dương Vy lớp A2.

Cô giáo đồng dạc tuyên bố. Cả lớp nó ai nấy hò hét ầm ỉ rồi nhảy múa loạn xạ cả lên. Nó vẫn đứng nuốt nước bọt, nhìn đi nhìn lại điểm số của mình.

- Thưa cô, phần thi ứng xử là sao ạ? Sao tất cả các bạn đều được có 90 mà bạn Vy được 100.

Bảo My có vẻ không phục, mạnh dạn hỏi cô. Lúc bấy giờ cô mới giải thích cho cả trường biết, phần thi ứng xử ban giám khảo chấm điểm trên tiêu chí nhìn vào biểu cảm của học sinh trước khi biết kết quả. Ai mặt mũi lo lắng, nhăn nhó thì chỉ được có 90 điểm. Còn riêng nó vẫn đứng cười hồn nhiên thì ban giám khảo ai cũng không ngại mà cho 100 điểm.

Nghe cô giải thích xong, một tiếng “Ồ” kéo dài. Đúng là các thầy cô...hết nghề. Chấm điểm ứng xử kiểu lạ nhất trên thế gian. Gì mà “nhìn vào biểu cảm của học sinh trước khi biết kết quả để chấm điểm ứng xử”. Đúng là mới mẻ, mới lạ.

Vậy là quá lời lãi cho bạn Vy của chúng ta lúc nào cũng hồn nhiên yêu đời rồi còn gì.

Cô giáo đưa tặng nó chiếc cúp. Nó vui vẻ đứng lên trên bục cao nhất giờ cao chiếc cúp lên. Ánh đèn flash chiếu vào riêng nó.

Cả lớp nhào lên sân khấu, hét tặng hoa rồi ôm ấp nó. Đến là nghẹt thở mất.

Bảo My nghe vẻ áp ức lắm khi nó thắng. Nhỏ ta nhìn nó, mắt hần rõ lên những tia tức giận. Ân có liếc qua nhìn thấy My như vậy chỉ nhếch miệng lên cười.

Ảnh ọt chán chê, nó mời cả lớp đi hát karaoke. Tất nhiên ai cũng hí hửng đồng ý. Trước đó nó đã bảo hần đặt một quán karaoke rộng lớn rồi để sau cuộc thi vào đó ăn chơi nhảy múa. Nó không nghĩ là nó thắng, chỉ là các bạn trong lớp rất quý nó, cổ vũ cho nó rất nhiều nên nó muốn cảm ơn.

Sanra Karaoke.

Cả lớp ngồi ai nấy ngồi vào ghế ăn uống. Thiên với Kỳ cầm mic. Nó ngồi với Ân nói chuyện với các bạn.

Mấy giờ đồng hồ cả lớp vui vẻ xum vầy như một đại gia đình. Người lên hát xì xỏ, người lên nhảy múa, người lên diễn kịch. Cả phòng tràn ngập tiếng cười nói.

Cuối cùng, nó đứng lên giật lấy cái mic, mặt hơi ửng hồng vì lỡ uống mấy ly bia, nói to.

- Cảm ơn các bạn đã cổ vũ nhiệt tình inh. Mình yêu các bạn nhiều lắm a <>

Xong nó cười ha hả, tay cầm một chai bia đi vòng quanh. Đến một bạn lại rót một cốc đầy, cạch cốc với bạn đó rồi uống ừng ực hết.

Hết chai này đến chai khác. Nó cũng đã dần say. Khuôn mặt đỏ ửng như trái cà chua. Thấy nó đi loạng choạng tí nữa thì ngã, hần không ngồi yên được đành ra đỡ nó rồi ép nó phải ngồi im.

Hơn 11h. Các bạn ai nấy đều phải về nhà không bố mẹ lo.

Thiên đưa nó ra xe, để nó nằm ngoan ở ghế sau rồi bảo tài xế lái xe về.

Xe dừng trước biệt thự, hần choàng tay ra bế nó lên phòng. Con heo của hần hình như dạo này gầy đi thì phải.

Thả nó nằm yên trên giường, hần ngồi cạnh ngắm nhìn nó mãi không chán. Nó thật xinh đẹp, ngây thơ, đáng yêu.

Hần yêu nó. Yêu rất nhiều. Yêu cực nhiều.

Thỉnh thoảng, hần vẫn đang nhìn nó nhưng lại bật cười trong vô thức.

Chụt

~~Hắn kiss nó một cái rồi mới rời khỏi phòng. Trước đó còn nhìn thấy khoe miệng nó khê cười nữa.

Trần Kỳ thả mình trên chiếc giường thân yêu, mắt mở to nhìn lên trần nhà, nghĩ linh tinh. Cậu với tay ra chiếc bàn để đồ bên cạnh lấy một khung ảnh lên ngắm. Trong ảnh là một cô gái cười hồn nhiên, ngây thơ. Cô gái đó chính là nó. Kỳ vẫn yêu Vy rất nhiều. Chỉ là cậu không muốn nó áy náy khi làm tổn thương cậu nên cậu mới chủ động làm bạn thân của nó. Thôi thì cứ chôn sâu cái tình yêu này vậy. Cứ để chỉ mình cậu biết thôi.

Kỳ để lại cái khung ảnh lên bàn, úp xuống. Rồi cậu lấy cái điện thoại ra lên mạng xem tin tức.

Chợt... Cậu thấy một tin tìm người thân: “Tìm con gái của giám đốc La Bình.” Cái tiêu đề đó không là gì cả. Cái chính là bức ảnh người con gái cần tìm giống hệt nó - Dương Vy. Cậu nhấn vào xem.

42. Chương 42

“Chúng tôi muốn tìm người thân, cháu ấy là con gái của giám đốc La Bình đã bị tai nạn qua đời từ mấy tháng trước. Con gái ông ấy tên La Tường Vy, 17 tuổi sau đó cũng mất tích. Chúng tôi rất muốn tìm con bé...” Ảnh đính kèm là một cái ảnh thẻ. Kỳ mở to mắt ra nhìn chăm chăm và cái điện thoại. Không thể nào. Cô gái trong ảnh đó có khuôn mặt giống hệt Vy.

Là cái khuôn mặt ngây ngô, tự nhiên ấy.

Chẳng lẽ trên đời này lại có hai giọt nước giống nhau đến thế? Hay là nhầm lẫn.

Kỳ để chéo tay lên chán, miên man suy nghĩ. Nhớ lại sau vụ Vy mất tích mấy ngày rồi trở về, tính cách Vy dường như thay đổi khá nhiều.

Dương Vy trước đó: Lạnh lùng, kiêu hãnh, bướng bỉnh, chính chắn....

Dương Vy bây giờ: Ngây ngô, ngơ ngơ, nhí nhảnh, trẻ con....

Kỳ lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều nữa. Rồi cậu ném điện thoại qua một bên.

Nhưng chợt lại muốn làm gì đó, cậu với tay bấm số của một người quen.

- Điều tra cho tôi về giám đốc La Bình ở quận T. Đặc biệt tìm hiểu mọi thông tin liên quan đến con gái ông ấy.

Hơn 9h sáng, nó mới ngủ dậy. Vuốt lại mái tóc, nó với tay lấy ly nước để ở bàn bên cạnh, tiện thể đảo mắt xem qua quyển lịch để bàn.

Á.....

Nó nhảy khỏi giường, cầm lại quyển lịch để bàn lên xem, mắt mở to. Hôm nay là ngày 23, là ngày 23. Chính là ngày sinh nhật của hắn đó!!!

Vậy mà nó lại quên bống đi mất. Cũng may là có ghi chú ở quyển lịch là: Sinh nhật Thiên Thối, nó mới nhớ.

Ấy guuu.... Cái trí nhớ kém của nó.

Nó vẫn chưa chuẩn bị quà gì hết trơn. Phải làm sao đây? Sinh nhật hắn chẳng lẽ lại không có quà.

Đánh răng rửa mặt xong, nó xuống phòng bếp ăn tạm bát bún gà rồi nghĩ xem nên tặng hắn quà gì để còn đi mua.

Chợt một ý tưởng sáng lên trong đầu nó. Nó vừa ăn vừa nhoẻn miệng cười thích thú. Chắc chắn hắn sẽ thích món quà này thôi.

Chiều, nó mặc áo phông, quần sooc với đi giày thể thao ra ngoài. Thiên đang đứng nói chuyện gì đó với quần gia Vương thấy nó liền gọi lại, hỏi xem nó đi đâu.

- Em đi làm quà sinh nhật cho anh đó cái tên ngốc này hôm nay là sinh nhật anh đấy anh có biết không?

Nó hùng hổ tuôn ra một tràng. Mãi vài giây sau nó mới nhận thức được mọi việc. Trời ơi, Vy ơi là Vy ơi. Sao mày lại nói trắng ra thế. Lộ hết rồi!!!

Hắn nghe xong dĩ nhiên là vui lắm. Sinh nhật hắn chẳng lẽ hắn không nhớ. Nhưng mà hạnh phúc hơn cả là con heo của hắn vẫn nhớ sinh nhật hắn rồi còn đi làm quà tặng hắn nữa chứ.

- Để quần gia Vương chờ đi.

Hắn cố nhịn cười khi nhìn thấy nó ngớ người ra, đồng thời ra hiệu cho quần gia Vương.

Dừng xe trước một cửa hàng bánh kem. Lần trước Ân đến đây nhờ bác chủ cửa hàng ở đây dạy cách làm bánh. Nó cũng muốn tự tay làm một cái tặng hắn a. Nghĩ đến việc nhìn thấy hắn vui vẻ ăn chiếc bánh kem nó tự làm thì nó đã cảm thấy hạnh phúc ngập tràn rồi.

Hơn mấy giờ đồng hồ, cuối cùng nó cũng sắp hoàn thành tác phẩm của mình. Mặt mũi dính đầy kem, quần áo ướt thẫm mồ hôi nhưng nó cũng không để ý nhiều. Nó còn thấy vui vẻ là đằng khác. Bác chủ cửa hàng rất ân cần, chu đáo, dạy nó tỉ mỉ để không làm bánh nát, dạy nó trang trí thế nào cho đẹp.

Bây giờ nên viết chữ gì lên bánh nhỉ?

Tay nó để dưới cằm, suy nghĩ.

“Em mãi yêu anh.” Không được. Nghe khiếp quá!

“Thiên đẹp trai sinh nhật vui vẻ.” Không được. Dài quá!

“Happy Birthday.” Không được. Nhàm quá!

Nó nghĩ nghĩ một hồi lâu rồi chợt nhìn xuống sàn nhà, nhìn xuống cái lắc chân hắn tặng nó. Rồi nó nhớ đến dòng chữ bé bé “TYV”, nó cười mỉm.

Nó khéo léo viết dòng chữ “VYT” to đùng ở giữa chiếc bánh. Vậy là xong. Nó lôi điện thoại ra hí hửng chụp choẹt cái bánh rồi còn ngó đầu vào selfie nữa.

Nó lễ phép chào bác chủ cửa hàng rồi đi về. Tay cầm chiếc bánh trong hạnh phúc.

Đi được vài bước, nó đang định gọi điện cho quần gia Vương đến đón thì nhìn thấy ở phía bên kia đường, có một chiếc taxi đang đỗ lại. Cái đáng nói là người ngồi trong taxi đó chính là cô gái bí ẩn lần trước nó nhìn thấy qua gương trong toilet của một nhà hàng. Chính là cô gái có gương mặt giống hệt nó.

Lần này chắc chắn không hề nhìn nhầm. Khuôn mặt ấy, làm sao có thể giống nó y chang thế?

Nó vẫn trở mắt ra nhìn cô gái ấy. Bất giác cô gái ngồi trong xe vô tình quay ra phía này rồi cũng nhìn thấy nó. Bốn con mắt giao nhau không hề chớp.

Chiếc xe taxi kia lẩn bánh. Cô gái bí ẩn nhoẻn cười với nó rồi cũng dời đi. Nó chạy theo trong vô thức. Nhưng lại có chuyện không hay xảy ra. Đám con gái lạ mặt khoảng năm người chặn đường nó. Một đứa tiến lại, hất tóc nó khinh bỉ.

- Đây là người đã chiến thắng Princess of school sao?

Ôi cái con người này chẳng lẽ đến tìm nó trả thù sao? Mà nó có thù hằn gì với đám người này chứ? Cuộc thi Princess of school cũng đã kết thúc được hơn tuần rồi còn gì.

- Mấy người muốn gì?

Nó hất tay con nhỏ kia ra.

- Muốn gì hả? Muốn đánh mày đấy con ranh. Mày tưởng mày là công chúa thì mày ngon lắm hả? Mày tưởng mày là người yêu hotboy thì mày cũng hot sao?

Mỗi câu khinh bỉ như vậy, con nhỏ đó lại tát nó một cái.

43. Chương 43

Vy cố gắng kiềm chế, nói nhỏ nhẹ hết mức.

- Mình không quen mấy bạn. Tránh đường ỳnh đi.

Rồi nó tránh qua một bên. Đang định cất bước đi thì bị một con nhỏ khác chặn lại, giật tóc nó.

- Bày đặt sang chảnh hả mày?

Nó chỉ kịp khê kêu lên một tiếng rồi bị cả đám đó bâu vào, giật tóc nó tới tấp rồi đẩy nó ngã xuống đường.

- Cái bánh này đẹp phết nhưng mà tao xin lỗi nhé.

Con nhỏ kia thấy hộp bánh kem bị rơi xuống, nhìn nó khinh bỉ rồi dùng chân dẫm đạp chiếc bánh.

- Đùng.

Nó hét lên, định cản nhưng đã bị hai con nhỏ khác kéo lại. Con nhỏ kia càng thích thú hơn, dẫm nát chiếc bánh kem rồi đá bay qua một bên.

Hành động ấy như đang dẫm đạp lên trái tim bé bỏng của nó. Chiếc bánh mà nó hì hục làm cả chiều. Chiếc bánh mà nó gửi gắm bao yêu thương... Giờ đây, chỉ trong vòng vài giây, nát bét.

Nhấn nhẹn này giờ nó bắt đầu nóng rồi đấy.

Nó hất mạnh tay hai con nhỏ phía sau ra, mặt hầm hầm đầy sát khí đi tới gần con nhỏ đã phá tan chiếc bánh.

Bópppp..... Nó trút hết mọi sự tức giận này giờ vào một cái tát thẳng vào mặt con nhỏ kia.

- Mấy người ỷ đồng hiệp yêu chứ gì? Mấy người nghĩ mình ngon lắm sao? Mấy người nghĩ con này hiền lành ngu ngốc lắm sao? Hả???

Nó gằn giọng lên từng chữ một, trợn tròn mắt. Cứ sau mỗi câu nói tức giận đó, nó lại đẩy con nhỏ kia lùi lại. Cả đám mặt tái xanh, nhìn nó.

- Tôi cảnh cáo mấy người. Sau này nhìn thấy mặt con ranh này thì liệu mà cút nghe chưa?

Nó nói to hơn, dang tay lên định tát con nhỏ đó. Nhỏ ta cũng biết sợ, nhắm mắt nhắm mũi gật đầu lia lịa. Nó đảo mắt sắc lạnh nhìn quanh một lượt, con nhỏ nào cũng cúi gầm mặt xuống, người run run không dám nhìn nó.

Nó hạ tay xuống, vênh mặt phán một từ “Cút”. Chưa đầy nửa giây, không còn một ai dám ở lại tầm mắt của nó.

Đừng nghĩ hằng ngày nó vẫn ngây ngô, ngơ ngác mà nghĩ nó hiền. Thật ra nó cũng không phải dạng vừa đâu.

Nó khê thở dài. Nhìn chiếc bánh nát bét ở góc đường mà chỉ muốn bật khóc. Nhìn đồng hồ thấy hơn 5h, chắc vẫn kịp làm một chiếc bánh khác.

Chiếc bánh kem lần này nó làm nhỏ hơn với không được đẹp như cái bánh trước nhưng mọi niềm vui, hạnh phúc của nó vẫn có trong chiếc bánh đó.

Về tới biệt thự, nó giấu bánh đằng sau, đi vào trong nhà thì thấy chị giúp việc xách ra mấy túi quà gì đó. Nó hỏi dò mới biết đó là quà fan hâm mộ của hần gửi đến. Năm nào cũng cả đống. Hần không thèm ngó ngang gì, phẩy tay bảo người làm dùng được cái gì thì cứ lấy, còn không thì vứt đi. Cái tên này đúng là pha phí mà.

- Thiên đẹp trai sinh nhật vui vẻ a

Vy hí hửng nhảy vào trong nhà. O... Có cả Ân và Kỳ cũng ở đây nữa. Thiên từ trong phòng bếp đi ra cười cười nhận lấy hộp bánh của nó rồi thơm chụt nó một cái vào má.

- Khiếp quá hai cái con người này.

Ân đứng ngoài nhìn thấy, phẩy tay.

- Sao hai người cũng tới vậy?

Nó bóc gói bim ra ăn, hỏi Ân với Kỳ.

- Tớ cũng chả biết. Chắc được ăn ké từ cậu đấy đồ con heo.

Ân nháy mắt, đùa.

- Tớ với anh Thiên là anh em tốt mà. Nhưng mà nói thật đây là lần đầu tiên tớ thấy anh ấy tổ chức sinh nhật đấy.

Kỳ vừa nói vừa chơi game.

- Mọi năm tôi đâu có tổ chức. Mà tôi cũng chỉ định mời mấy người cả các bô lão thôi. Hoàn tráng làm gì. Rắc rối.

Thiên ngồi phịch xuống cạnh nó.

Một lúc sau thì ba hần về, mang theo một hộp quà to. Ba mẹ nó cũng đến nữa, cũng tặng cho hần cái gì đó.

- Ông bà già này tặng cho con đứa con gái duy nhất rồi đó.

Ba nó ôm nó vào lòng, nói đùa. Hần gãi đầu, ngượng. Nhìn lúc đó trông hần đáng yêu dã man a.

Buổi tiệc sinh nhật nho nhỏ bắt đầu. Mọi người nhìn cái bánh kem nó tự tay làm tặng hần rồi thi nhau xoay nó. Nào là: “Bánh bé tí thế này”, “VYT là gì thế?”, “Bánh hơi nát chỗ này nè.”

Nó lí nhí giải thích:

- Lúc trước tớ làm một cái bánh khác to hơn, đẹp hơn nhưng bị...hổng mất rồi.

Nghĩ lại đến chiếc bánh kem nó làm mấy tiếng đồng hồ buổi chiều bị đám người kia dẫm nát bét, nó chỉ biết khẽ thở dài tiếc nuối.

- Không sao. Anh rất thích.

Thiên nhéo má nó rồi cắt bánh, dứt cả một miếng bánh to vào miệng, ăn vui vẻ. Nó dĩ nhiên là cảm thấy vui lắm, miệng không ngừng cười hớn hở. Thực ra thì chuyện lúc chiều hần cũng biết. Chẳng là sau vụ nó bị bắt cóc, hần có ột tên vệ sĩ theo dõi nó mọi lúc. Hần đang ngồi đọc sách trong phòng thì nhận được điện thoại của tên vệ sĩ nói là nó bị đám người chặn đánh. Mặt hần tái xanh lại, định gọi điện cho người tới thì tên vệ sĩ gọi lại rồi bảo nó đã chống trả rồi. Hần thở phào nhẹ nhõm, bảo tên vệ sĩ bắt đám người kia điều tra.

Hần ăn từng miếng bánh kem đều ăn bằng tình yêu của hần dành cho nó cũng như việc nó dồn hết tình yêu của mình vào làm chiếc bánh kem.

Chiếc bánh kem nhanh chóng bị hần xử hết. Một mình hần ăn nhé. Trong khi đó tên Kỳ cũng muốn được thưởng thức, đòi nó khi nào đến sinh nhật cậu ta cũng phải tự tay làm cho cậu một cái bánh kem.

Buổi tiệc kết thúc trong sự ấm áp, tràn ngập tiếng cười.

44. Chương 44

Kỳ tắm rửa xong, dùng chiếc khăn tắm lau lau qua mai tóc ướt rồi lướt qua tập hồ sơ cậu điều tra về cô gái đặc biệt tên La Tường Vy kia.

"Họ và tên: La Tường Vy.

Ngày sinh: 20/10/xxxx.

Thành tích: Học sinh giỏi nhiều năm, học sinh giỏi thành phố....

...."

Cậu nhìn ngày sinh của cô ấy rồi ngó người ra. Dương Vy cũng sinh vào ngày tháng năm này. Bên cạnh là những hình ảnh chụp trước đây của cô gái, Kỳ lại càng giật mình, bàng hoàng.

Không thể nào. Giống hệt Dương Vy.

Cậu lôi tấm ảnh chụp Dương Vy ra rồi đối chiếu với tấm ảnh cô gái kia. Giống nhau như hai giọt nước vậy.

Mà rõ ràng, cô gái kia là con gái của ông giám đốc tên La Bình đã bị tai nạn qua đời rồi. Còn Dương Vy thì là tiểu thư danh giá, con gái của chủ tịch tập đoàn lớn. Hai con người không hề liên quan tới nhau, nhưng hai cái khuôn mặt này giống nhau từng cm.

Chẳng lẽ là chị em sinh đôi?

Hoàn toàn không thể. Học cùng nhau, chơi thân với Vy bấy lâu nay nên cậu biết rõ là Vy không hề có chị em ruột, chị em sinh đôi lại càng không.

Một ý nghĩ hơi mơ hồ tí nhưng có khi nào Dương Vy bây giờ chính là cô Tường Vy kia không?

Chắc không đâu. Vớ vẩn quá!

Kỳ mãi chìm trong dòng suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn chưa thể đưa ra kết luận gì về hai cô gái: Dương Vy và Tường Vy.

Tối. Vy thấy chán quá nên sang phòng mượn Thiên cái laptop. Đang định mở cửa, nó bất ngờ nghe được cuộc điện thoại hân đang nói chuyện với ai đó ở đầu giây bên kia. Nào là:

- Thì ra con nhỏ Bảo My đó sai tên Sẹo bắt cóc Vy hả?
- Đám con gái giết tóc Vy cũng là con nhỏ Bảo My gọi tới chứ gì?
- Bảo người đuổi con đó ra khỏi trường ngay lập tức. Cả nhà nhỏ cũng phải chuyển đi chỗ khác.
- Làm tốt lắm. Sẽ có thưởng lớn cho chú.

Thiên đứng ngoài hành lang, kết thúc cuộc điện thoại, mặt tối sầm lại. Đúng như hân suy đoán, mọi việc rắc rối xảy ra với Vy đều do con nhỏ Trịnh Bảo My kia làm.

Nhưng hân đâu biết rằng, Vy đang đứng ngoài cửa, nghe hết cuộc điện thoại vừa nãy.

Tay nó run run lên, không nắm nổi cái vịn cửa. Rồi trong vô thức, hai cánh tay của nó buông thông xuống, như tê liệt.

Nó không hề nghe nhầm, dù chỉ một chữ. Là Bảo My ư? Cô ta ghét nó lắm sao? Cô ta muốn nó nhục nhã, thê thảm lắm sao mà lại đứng sau sai người làm mấy chuyện đó với nó.

Nó đã sớm biết được cô bạn này không dễ thân. Nhưng nó vẫn không thể chấp nhận được khi cô ta lại độc ác, tàn nhẫn như thế này.

Nó trước giờ chưa hề thù hận hay oán trách ai. Nhưng bây giờ: Trịnh Bảo My - Cái tên này nó sẽ hận cả đời.

Hôm nay thật kì lạ, hết sức kì lạ. Lí do: Nó dậy sớm hơn hân. Đây là một chuyện cực kì hiếm hoi.

Nó hớn hở lắm, quyết tâm vào phòng hân đánh thức hân dậy như mọi khi hân vẫn phá tan giấc ngủ ngon lành của nó.

Vy rón rén tiến lại gần giường, ngồi nhẹ xuống nhìn hấn ngủ. Giờ mới nhớ, đây là lần đầu tiên nó nhắm nhìn hấn ngủ. Phải nói như nào ta?

Gương mặt đẹp trai, cuốn hút, mái tóc hơi hất xuống, mũi dọc dừa, lông mi khá dài, đôi môi khuyển rũ.

Đẹp trai, rất đẹp trai.

- Anh sẽ không ngủ được khi có người cứ nhìn chằm chằm vậy đâu.

Nó đang mải chống tay lên giường, ngắm nhìn hấn rồi bị giọng nói của hấn lôi về thực tại. Mắt vẫn nhắm, nhưng đôi môi lại đang mấp máy. Nó giật mình, ngó người ra, miệng lắp bắp như một đứa trẻ.

- Làm sao... Làm sao mà anh biết được chứ?

Lúc này đôi mắt hấn mới từ từ mở ra, nhìn nó cười.

Nó đang định chuồn đi thì bị hấn với tay ra kéo lại. Không tự chủ được, nó ngã nhào lên người hấn. Đã vậy hấn còn nhanh chóng nhổm người dậy đè lên nó. Lúc này mặt nó đỏ bừng lên. Không biết hấn định làm cái trò khỉ gì nữa?

Khuôn mặt tuần tú của hấn tiến lại gần mặt nó hơn, rồi hấn ngả đầu xuống gối, miệng thì thầm bảo nó nằm yên.

Nó nãy giờ vẫn đơ đơ nên vẫn nằm ngoan ngoãn trong vòng tay của hấn.

5 phút.... 15 phút... 30 phút...

Hấn nhắm tịt mắt, hình như đang ngủ tiếp. Nó không biết là mình đang làm cái gì nữa. Chẳng lẽ lại cứ nằm như thế này.

Nghĩ rồi nó đẩy nhào hấn ra. Và một chuyện không may xảy ra. Nó đẩy mạnh quá làm hấn ngã lăn xuống sàn nhà. Nó ngồi bật dậy trên giường, hai tay che miệng, mắt mở to nhìn cảnh tượng của năm.

Thiên đang mơ mơ ngủ tiếp thì bị ngã nhào phát lăn xuống giường, dĩ nhiên là tỉnh ngủ luôn. Hấn kêu lên một tiếng rồi vỗ vỗ lấy cái lưng tội nghiệp của mình, mặt nhăn nhó như khi đột nhìn nó.

Nó nhìn hấn chỉ biết cười trừ rồi chấp tay vào, miệng lẩm bẩm nói câu xin lỗi rồi nhanh chóng chuồn đi. Hấn cũng không tha cho nó, đuổi theo sau, nói to:

- Một câu xin lỗi mà xong hả? Đứng lại cho anh.

- Không bao giờ. Đồ thối thầy.

- Em được lắm. Anh bắt được em thì em xác định rồi.

- Ok Ok....

Hai đứa nó rượt đuổi vài vòng quanh nhà, rồi quanh vườn. Nó vừa mải chạy vừa mải quay đầu lè lưỡi trêu hấn nên không hề để ý phía trước.

Á!!!!!! Tùmmmmmm.....

Nó chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã lộn xuống bể bơi.

45. Chương 45

Vy ngã lộn xuống bể bơi rồi mơ màng trong vô thức. Nước ngập vào miệng nó rồi nó cứ thế chìm dần, chìm dần dù nó đã giãy giụa ngoi lên.

Mắt nó mờ dần đi, mở ra một khoảng trời màu đen mịt. Nó nhìn thấy một cô gái nhỏ có khuôn mặt giống hệt nó.

Nó vùng vẫy ngoi lên. Cô gái ấy cũng vùng vẫy ngoi lên.

Nó thả mình vào dòng nước. Cô gái ấy cũng thả mình vào dòng nước.

Nó dần ngất lịm đi. Cô gái đó cũng dần ngất lịm đi.

Nó buông tay chìm dần trong dòng nước. Cô gái đó cũng buông tay chìm dần trong dòng nước.

- Vy... Vy... Em tỉnh lại đi. Đừng làm anh sợ.

Thiên sợ hãi vỗ vỗ tay vào hai bên má nó rồi cúi xuống hô hấp cho nó. Nhưng mãi nó vẫn không chịu tỉnh dậy, hần vô cùng lo lắng, mặt tái xanh. Tưởng như đang định bảo quản gia Vương gọi cấp cứu thì nó bắt đầu ho sặc sụa ra nước. Hần vội lay lay người nó để cho nó tỉnh táo, miệng vẫn không ngừng gọi tên nó.

Nó từ từ mở mắt ra. Mọi thứ dường như trở nên mờ ảo. Nó đang ở đâu thế này? Đầu óc nó choáng váng không thể nhận thức được điều gì.

- Vy... Vy.. Em tỉnh lại rồi hả? Nhìn anh đi.

Nó mệt mỏi nhìn người con trai đang ôm nó, mắt nhìn xa xăm. Rồi nó đẩy hần ra, chạy một mạch lên phòng, không quên bảo hần:

- Em mệt. Em muốn ở một mình.

Hần đứng thẫn thờ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó.

Lên đến phòng, nó đóng rầm cửa lại, hai tay ôm chặt lấy đầu. Cô gái mà nó đã nhìn thấy, chẳng hiểu sao lại thân quen đến thế. Rất giống một người. Chính là nó.

Nó cố gắng lắm mới ngồi xuống trước gương, tay cầm một bức ảnh có một cô gái cười rạng rỡ dưới ánh nắng. Nó nhìn tấm ảnh đó rất lâu, nhìn cô gái trong ảnh rất lâu. Rồi nó nhìn lại bản thân mình, nhìn lại khuôn mặt mình trong gương.

Tại sao nó lại có khuôn mặt giống hệt cô gái ấy?

Tay nó bắt đầu run run, bức ảnh rơi xuống sàn nhà trong mơ hồ.

Nó cảm nhận được như mình hoàn toàn không phải là cô gái ấy.

Chỉ là có khuôn mặt giống nhau thôi. Vậy thì... Nó là ai?

Tinggggg.....

Tiếng chuông điện thoại đưa nó thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Nó thẫn thờ bấm vào xem tin nhắn. Trần Kỳ gửi.

“Cậu xem cái này đi. Xem xong đừng shock nhé.”

Đi kèm với dòng tin nhắn kia là một đường link. Nó thử bấm vào xem.

Choangggg..... Như một tiếng sét đánh thẳng vào đầu nó.

“Chúng tôi muốn tìm người thân, cháu ấy là con gái của giám đốc La Bình đã bị tai nạn qua đời từ mấy tháng trước. Con gái ông ấy tên La Tường Vy, 17 tuổi sau đó cũng mất tích. Chúng tôi rất muốn tìm con bé...”

Chiếc điện thoại trượt khỏi tay nó, rơi xuống sàn nhà rồi vỡ tan màn hình. Là màn hình điện thoại vỡ, vậy mà nó cứ cảm tưởng như đầu mình đang vỡ vậy.

La Tường Vy... La Tường Vy... La Tường Vy....

Cái tên này sao mà quen quen như thế. Không phải sao? Đó chính là tên thật của nó.

Là tên thật của nó. Nó là La Tường Vy. Là La Tường Vy.

Không phải Dương Vy.

Nó không thể chịu nổi nữa rồi. Có cái gì đó đang làm đầu nó điên đảo lên như muốn nổ tung vậy.

Nó ngồi phịch xuống giường, vô tình nhấn vào nút On trên điều khiển TV.

TV mở lên. Trong đó có một cảnh phim: Có một nữ sinh chạy vào đám đông người xem vụ tai nạn thì bàng hoàng nhận ra người đang nằm trong vũng máu đấy là ba cô. Cô gái ôm chăm lấy ba, lay lay người ba rồi gọi ba dậy....

Lại như có một tiếng nổ trong đầu nó. Không thể chịu được nữa rồi. Nó tắt TV rồi ném thẳng cái điều khiển vào màn hình, hét lên cùng sự sợ hãi.

Nó cũng giống như cô nữ sinh kia, chạy vào đám người rồi bàng hoàng nhận ra nạn nhân đang nằm trong vũng máu không ai khác chính là ba nó. Nó khản cổ gọi ba, khóc lóc van xin nhưng ba cũng không chịu mở mắt. Rồi ba ngủ mãi mãi, để lại nó lạc lõng giữa thế gian. Rồi nó tự đi tìm sự giải thoát cho bản thân.

Mảnh kí ức đã lãng quên....

Cái gì rõ cũng đã rõ. Cái gì nhớ lại được cũng đã nhớ lại. Nó ngắt lịm đi.

- Vy... Tỉnh rồi hả con?

Nó ử rử mở đôi mắt ra. Có ba nó, mẹ nó và Thiên đang ngồi cạnh giường. Ai cũng hết sức lo lắng cho nó.

- Con không sao. Con muốn ngủ.

Nó nói một cách mệt mỏi, chầm kín chắn lên đầu. Rồi ai cũng chẳng phiền nó nữa, nhìn nhau rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Khi biết được là trong phòng không còn ai, nó mới ngồi dậy rồi bật khóc.

Người mà nó gọi là ba đấy, không phải là ba nó. Người mà nó gọi là mẹ đấy, cũng không phải là mẹ nó. Người mà nó trót yêu đấy, là người mà nó không hề nên yêu.

Đúng vậy. Mảnh kí ức của nó đã hoàn toàn khôi phục lại. Nó giật mình khi nhận ra mình là La Tường Vy, không phải Dương Vy. Nó giật mình nhận ra khi biết rõ mình không phải công chúa.

Tất cả mọi người, đã bị nó làm cho lầm tưởng suốt cả một thời gian dài rồi.

46. Chương 46

Vy đứng trước ban công, suy nghĩ vụ vợ gì cũng không rõ, ánh mắt nhìn xa xăm. Bỗng có một vòng tay ấm áp ôm nó từ phía sau làm nó khẽ giật mình trở về hiện thực.

- Em còn sốt không?

- Không.

Vy cười như không cười, miễn cưỡng trả lời. Nhưng Thiên đâu có dễ dàng để yên như thế. Hắn áp sát má hắn vào má nó. Thấy má nó vẫn hơi nóng ran, hắn mắng nhẹ.

- Nóng thế này mà bảo không sốt.

Vy gắng nở nụ cười thật tươi, quay người lại rúc đầu vào lòng Thiên rồi ôm lấy hắn thật chặt.

- Em ổn mà.

Nhớ lại trước đây Kỳ nói với nó: “Cậu nói cậu ổn nhưng thật ra không ổn tí nào”. Bây giờ, tâm trạng của nó cũng như vậy đấy. Nói với Thiên là mình ổn để cho hắn yên tâm, nhưng lại không hề ổn.

- Thôi. Muộn rồi. Vào ngủ đi em.

Thiên nhắc bổng nó lên, đặt nó nằm ngoan trên giường rồi đặt một nụ hôn ấm áp lên đôi môi kia.

- Ngủ ngon.

Hắn cẩn thận đắp chăn cho nó, vuốt nhẹ mái tóc nó rồi mới rời đi. Nó cứ thế nhìn theo bóng dáng Thiên, đợi khi cánh cửa kia khép lại, nó ngồi dậy và bật khóc.

Sai lầm. Nó cực kì sai lầm khi đã nảy nở tình yêu với Thiên trong suốt khoảng thời gian nó bị lạc mất kí ức.

Sai lầm. Thiên cực kì sai lầm khi yêu nó rồi. Nó không phải là công chúa, nhưng hẳn là hoàng tử. Hai con người vốn dĩ không bao giờ đến được với nhau.

Vy từng nghĩ việc Thiên yêu nó, chỉ là hấn lăm tưởng nó là Dương Vy thôi. Nếu hẳn biết nó là một cô gái khác, không biết mọi chuyện sẽ ra sao.

Bây giờ, nó nên phải làm gì đây?

Nói ra sự thật ư? Nói rằng nó đã hồi phục lại trí nhớ rồi nhận ra nó không phải là Dương Vy ư? Nói với ba mẹ hết mực yêu thương nó rằng hai người đã nhận nhầm con gái trong suốt mấy tháng qua ư? Nói với Thiên là hẳn yêu nhầm người rồi ư?

Không thể. Hoàn toàn không thể.

Đầu óc nó bây giờ loạn lăm, rối lăm. Những giọt nước mắt mặn đắng vẫn cứ không ngừng tuôn rơi. Ngoài trời đang mưa, trước giờ nó vẫn luôn nghĩ đơn giản đây chỉ là một hiện tượng tự nhiên. Nhưng giờ nó mới hiểu được rằng, trời mưa, cũng như nó đang khóc vậy.

Cả đêm nó thức trắng. Thành ra bây giờ nó đón nhận một cặp mắt gấu trúc. Chị giúp việc rất tốt bụng, dùng dầu dừa với dưa chuột đắp lên mắt nó. Một lúc sau, nó lại có cặp mắt bình thường.

Thiên đi đánh bóng rổ với đám bạn rồi. Nó ngồi xem hoạt hình, có nhiều cảnh hay, nhện nhíp làm ai xem cũng phải cười lớn. Nhưng rốt cuộc nó ngồi xem mà như không xem, cũng không thể nặn ra một nụ cười.

Chợt nhớ ra điều gì đó, nó vội vàng lên phòng thay đồ. Có lẽ nó phải thử về thị trấn T xem sao. Đó là nơi mà nó lớn lên và gắn liền suốt mười mấy năm cơ mà. Nó phải về thăm căn nhà tràn ngập tình thương của ba nó, xem gia đình chủ nhân mới của căn nhà ra sao, sống có hạnh phúc không? Còn nữa, nó ít nhiều cũng phải đến thăm mộ của ba nữa.

Thấy nó hốt hả chạy ra ngoài cổng, chị giúp việc vẫy tay, gọi theo.

- Em đi có việc. Không ăn ở nhà.

Vy nói vọng vào trong rồi ngồi lên chiếc xe taxi, hai bàn tay đan chặt vào nhau.

Vy đứng trước ngôi nhà nó và ba cùng sống suốt mười mấy năm, từng giọt nước mắt cứ thế chạy dài trên má.

Căn nhà giờ đã thay đổi khá nhiều: Màu sơn thành màu xanh lam, hai chậu cây cảnh trước cửa giờ thay bằng hai chậu hoa mười giờ, cây khế xanh ngày ấy sai trĩu quả giờ cũng đã bị chặt đi. Và hơn nữa, chủ nhân mới cũng là một người hoàn toàn mới.

Vy nhìn xuyên qua khe cổng thấy hai ba con chủ nhà đang chơi đá bóng vui vẻ với nhau. Nhớ lại trước đây, dù nó là con gái nhưng vẫn nhất quyết đòi ba nó mua quả bóng về rồi đá với nó. Hai ba con chơi đến nhể nhại mồ hôi, nhưng cực kì vui vẻ.

Nó cười nhạt, ngẩng đầu lên nén lại những giọt nước mắt rồi quay đi.

Đến nhà bác Vân - chị gái ruột của ba nó, nó hít thở một hơi thật sâu rồi mới nhấn chuông. Vài giây sau có một người phụ nữ trung niên đi tới mở cổng, bác ấy nhìn thấy người con gái đứng trước mặt mình mà không khỏi ngạc nhiên.

- Tường Vy? Có phải con không?

Bác nắm lấy hai cánh tay nó, nhìn nó một lượt từ đầu đến chân rồi rơm rớm nước mắt.

- Phải. Là con đây bác.

Vy òa khóc như một đứa trẻ con, ôm chầm lấy bác. Bác Vân cũng xúc động không kém, nước mắt nước mũi chảy dài ôm lấy đứa cháu cưng. Ngay từ khi còn nhỏ, nó đã không được hưởng tình yêu thương của mẹ, cũng chính bác Vân như một người mẹ chăm sóc nó.

Vào nhà, bác Vân pha cho nó một ly trà thảo mộc nóng rồi ngồi xuống bên cạnh, vuốt tóc hỏi han nó.

- Con gầy đi nhiều rồi đấy.

- Dạ.

Vy trả lời, nhấp một ngụm trà.

- Con đi đâu suốt mấy tháng qua vậy?

Nghe xong câu hỏi của bác, tự nhiên nó ấp úng không biết nên trả lời ra sao. Nói với bác rằng nó tự tử, rồi mất trí nhớ, rồi đã bị người ta nhận nhầm con gái ư?

- Con đi lên chùa.

Nó cười mỉm, chớp chớp mắt long lanh nhìn bác. Bác khẽ gật đầu rồi chạy vào trong phòng lấy gì đó.

47. Chương 47

Bác Vân vào trong một lúc rồi đi ra với một hộp đồ lớn. Bác đặt trước mặt nó rồi bảo nó xem.

- Khi chúng bị vứt đi, bác đã thu lại và sửa soạn cho chúng đấy. Nhưng chỗ đồ này không đủ đâu.

Bác vừa nói, mặt vừa tỏ vẻ tiếc nuối.

Vy lấy ra từng món đồ trong hộp. Nào là gấu bông, quần áo, sách vở, sổ tay, giày... Tất cả những đồ vật gắn liền với nó đều có ở đây. Đặc biệt là con gấu bông màu hồng xinh xắn mà ba nó tặng vào ngày sinh nhật nó năm ngoái cũng có ở đây. Con gấu bông nhìn vẫn như mới, nó ôm lấy con gấu rồi khóc nức nở. Con gấu này là món quà cuối cùng ba nó tặng nó trước khi ông ra đi.

Bác Vân thấy vậy, vỗ vai động viên nó rồi đưa cho nó một cái hộp nhỏ màu đen.

- Đây là thứ mà khi công ty ba con phá sản, ba con đưa cho bác rồi bảo bác là nếu ông có ra sao thì nhất định phải đưa tận tay thứ này cho con.

Vy nghe vậy liền vội vàng lau nước mắt, đón lấy hộp quà. Bên trong chính là chiếc máy ghi âm nó mua tặng ba đây mà. Chẳng lẽ lần ấy, nó tình cờ nhìn thấy cái máy ghi âm này ở một shop. Giá cũng khá rẻ nên nó mua tặng ba, bảo ba rằng mỗi khi ba đi công tác dài ngày thì ghi âm lại lời nói của ông để nó ở nhà đỡ nhớ ông.

Đoạn ghi âm được bật lên, giọng nói ấm áp của ba nó vang lên trong máy.

“Trường Vy cưng của ba, chắc con không ngờ bây giờ còn được nghe thấy giọng nói của ba nhỉ? Ba đã sang thế giới bên kia rồi. Nơi đó rất bình yên, an toàn nhưng khổ nỗi là không có con. Ba buồn lắm. Còn con, bây giờ con đang làm gì. Khóc lóc, hay trầm cảm, hay từ bỏ mọi thứ, hay tự giải thoát? Đừng làm mấy chuyện ngu xuẩn đấy con ơi. Nếu con làm như vậy thì ba ở thế giới bên này không yên tâm được đâu. Con à, phải mạnh mẽ lên. Tuy là không có ba bên cạnh, nhưng con còn có bác Vân, có bạn bè. À đúng rồi, ta chưa từng nói với con vì sợ con đau lòng, nhưng giờ cũng đến lúc ta phải nói rồi. Con không phải con gái ruột của ta. Năm con tròn 7 tháng tuổi, ta nhận nuôi con ở trại trẻ tình thương. Nếu con không biết đi đâu, con có thể về trại trẻ đó nói với bác Nguyệt ở đó rằng con là Tiểu Vy, được ông La Bình nhận nuôi. Chắc chắc bác ấy sẽ nhận ra con thôi. Ta xin lỗi con. Nhưng chắc con cũng biết phải không? Ta yêu thương con hơn chính bản thân ta. Mà thôi, quên hết đi. Hãy sống cho chính bản thân con. Đó chính là tâm nguyện cuối cùng của ba. Ba yêu con. Ba thương con. La Trường Vy.”

Nước mắt chảy dài xuống, nhòe đi tất cả. Nó ôm lấy con gấu bông khóc nức nở này giờ, khóc ngay từ những câu những chữ đầu tiên.

“Khóc lóc, hay trầm cảm, hay từ bỏ mọi thứ, hay tự giải thoát?”

Ba nó nói đúng, tất cả những hành động trên đều cực kì ngu xuẩn. Nó đã sai rồi, cực kì sai rồi.

Bác Vân kéo nó vào lòng, vỗ về nó.

Thì ra nó không phải con ruột của ba ư? Chỉ là được ba nhận nuôi ư? Nhưng chẳng hiểu sao nó không hề oán trách ba dù chỉ một tí. Bởi lẽ nó yêu ba hơn cả mạng sống của mình cũng như ba yêu nó.

Ba không hề có lỗi. Đáng ra ông không cần nói hai chữ “Xin lỗi” với nó. Người nên nói đúng ra là nó. Nó cảm thấy có lỗi với ba. Rất nhiều.

Quên đi. Quên hết đi. Bây giờ nó phải gắng sống cho tốt để ba nó ở thế giới bên kia yên tâm. Nó phải sống cho chính nó, và cũng phải sống vì ba. Đó cũng chính là tâm nguyện cuối cùng của ba, nó nhất định sẽ làm được.

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua làm bay phất phơ từng ngọn tóc nó. Chính xác là nó đang đứng trước mộ ba, đã hơn hai giờ đồng hồ.

Không một giọt nước mắt. Không một nỗi buồn. Đơn giản là nó chỉ muốn cho ba thấy nó vẫn sống tốt.

- Ba à, con xin lỗi vì giờ mới tới thăm ba được. Ba có khỏe không? Ba ở nơi xa xôi ấy có cô đơn không? Có ai chăm sóc cho ba không?

Vy cúi xuống thấp một nén hương, cười tươi rồi nói chuyện với ba. Chính xác là độc thoại.

Bác Vân đứng phía sau, cũng mỉm cười nhẹ nhìn nó.

Nó tạm biệt bác rồi rời đi trong sự lưu luyến của bác. Bác không nỡ xa nó chút nào hết. Hai bác con mới gặp nhau chưa nổi một ngày, còn chưa tâm sự được với nhau nhiều. Nó nắm chặt lấy tay bác, bảo rằng rồi nó sẽ quay lại thăm bác sớm thôi. Lúc ấy, bác mới đành miễn cưỡng để nó đi.

Mọi thứ nó vẫn gửi lại nhờ bác Vân cất giữ, chỉ duy nhất con gấu bông màu hồng là nó ôm theo.

Đi dạo quanh bờ hồ, nó vừa ôm con gấu bông vừa suy nghĩ linh tinh. Nó chợt nhiên không biết liệu cô gái bí ẩn có khuôn mặt giống nó kia mà hai lần trước nó vô tình gặp có phải là Dương Vy thật không? Nếu đúng là vậy thì cô ấy sắp quay về. Và điều này đồng nghĩa với việc cũng đến lúc nó phải tạm biệt tất cả, trở lại cuộc sống vốn có của nó.

Nó không biết phải làm sao nữa? Nó thực sự rất muốn, rất rất muốn nói hai chữ “Xin lỗi” với mọi người, nói ra tất cả sự thật với mọi người rồi rời đi. Nhưng nó không đủ can đảm để đối mặt.

Nghĩ đến việc ba mẹ thương yêu, cưng chiều nó vì tưởng nó là Dương Vy. Nghĩ đến việc Thiên yêu nó, đính hôn với nó cũng là vì tưởng nó là Dương Vy. Nghĩ đến việc Kỳ, Ân quan tâm nó, giúp đỡ nó cũng là tưởng nó là Dương Vy. Mới nghĩ đến đây thôi, nó đã cảm thấy vô cùng áy náy và dằn vặt bản thân.

Cái cảm giác sống dưới thân phận của một người khác thật khiến con người ta đau khổ mà.

48. Chương 48

Vẫn đang miên man suy nghĩ thì nó bị ai đó vỗ mạnh một phát vào vai, làm nó giật mình.

- Vy baby à, tớ gọi cậu đến khẩn cả giọng rồi đây này.

Là Trần Kỳ. Cậu bạn đã đi theo sau nó từ khi nào không biết.

- Umm. Xin lỗi.

Vy miễn cưỡng cười rồi tạo bước đi khá nhanh.

- Sao mặt buồn ỉu xui vậy?

Kỳ thấy nét mặt nó có hơi khác thường liền chặn đường hỏi dò, không cho nó đi tiếp.

- Không có.

Nó cười như không cười, lạnh nhạt trả lời Kỳ. Phải cố kiềm chế lắm nó mới không để cho những giọt nước mắt trực trào tuôn rơi.

- Nói dối. Cậu cười như mếu đây này. Có chuyện gì sao? Nói cho tớ biết đi.

- Tớ đã bảo là không sao mà. Cậu hỏi nhiều làm gì.

Nó gạt tay Kỳ ra, nói như hét với Kỳ. Chính bản thân nó cũng không hiểu tại sao nó lại làm như thế.

Kỳ thoáng ngạc nhiên trước hành động của nó. Rồi cậu nhìn thấy trên khóe mắt nó đang ngân ngấn những giọt lệ, cậu cũng không hỏi nữa.

- Tớ xin lỗi. Cậu ngồi xuống đây đợi tớ một tí.

Kỳ để nó ngồi yên trên ghế đá rồi chạy sang bên đường mua gì đó. Tự nhiên nó thấy hành động vừa rồi của nó hơi quá đáng quá.

- Đây cho cậu.

Kỳ quay trở lại với hai cái kẹo mút vị dâu tây trên tay. Nó nhận lấy một cái rồi bóc ra ăn luôn. Hương dâu ngọt ngào, cũng giống như Kỳ vậy.

- À mà Vy này, cậu xem cái link tớ gửi cho cậu chưa. Cái cô gái tên La Tường Vy đó giống cậu thế?

Nghe xong mấy câu nói của Kỳ, tay chân rồi cơ thể nó như mềm nhũn ra. Cái kẹo mút đang cầm trên tay cũng không chắc chắn nữa.

Trần Kỳ vẫn nghĩ nó là Dương Vy. Mà cũng đúng thôi. Nó tự hỏi bản thân rằng có nên cho cậu ấy biết không? Nếu cậu ấy biết thì cậu ấy có còn đối xử ngọt ngào với nó như trước giờ nữa không?

- Đây...

Kỳ hươ hươ tay ra trước mặt nó làm nó khẽ giật mình.

- À... Thực ra... Tớ...

Nó định nói là nó chưa xem. Một lời nói dối. Nhưng chính bản thân nó lại không cho nó làm thế. Nếu làm vậy, mọi thứ sai rồi vẫn cứ sai. Kỳ vẫn lầm tưởng nó là Dương Vy rồi nó thì lại càng sợ hãi, dằn vặt chính mình. Lỡ như Dương Vy thật có quay về, mà nó thì chưa rời đi, lúc ấy mọi chuyện sẽ vô cùng khó xử.

- Kỳ này, tớ xin lỗi.

Nó cúi gằm mặt xuống, nói lí nhí. Kỳ khẽ giật mình nhìn nó, chẳng lẽ... Cậu nín thở chờ đợi cậu nói tiếp theo.

- Suốt thời gian qua cậu đã theo đuổi nhầm người rồi.

Nó hít một hơi thật sâu, cố gắng lắm mới nói ra được câu nói đầy ẩn ý này. Tại Kỳ nghe xong như ù ù đi. Chuyện mà cậu lo lắng không ngờ chính là sự thật. Cô gái đang ngồi bên cậu đó, không phải Dương Vy, mà là Tường Vy.

- Cậu... Cậu nhìn thẳng vào mắt tớ rồi nói cậu là Dương Vy đi.

Kỳ ôm chặt lấy hai cánh tay nó, nói như hét lên. Nó sợ lắm. Nước mắt chảy tùm lum. Nó đã làm tổn thương cậu ấy một lần nữa rồi. Nhưng vẫn còn hơn là nó không nói ra sự thật.

- Tớ... Tớ là Tường Vy.

Nghe xong câu nói của nó, tay Kỳ buông thõng xuống như tê dại. Cậu vừa nghe thấy cái khỉ gì vậy. Cậu không tin, không hề tin.

- Cậu cho tớ vài phút để kể lại mọi chuyện được không?

Nó vỗ vai Kỳ ngồi xuống, rồi nó ngồi sang bên cạnh, rồi nó kể lại tóm tắt mọi chuyện cho cậu ấy nghe. Kể xong, nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Ít ra thì cũng đã nói được cái sự thật này ra.

Biểu cảm của Kỳ giờ cũng đã ổn định lại khi nghe xong mọi chuyện. Cậu cũng không có trách móc nó. Dù sao nó sống dưới thân phận Dương Vy trong suốt một thời gian dài cũng là vì nó bị mất đi mảnh kí ức.

- Vậy còn Dương Vy. Rốt cuộc cậu ấy đã đi đâu?

Nó định nói cho Kỳ biết luôn vụ hai lần trước nó nhìn thấy một cô gái bí ẩn giống nó nhưng lại thôi. Một lần là nhìn qua gương, một lần là nhìn thấy trong xe taxi. Mọi thứ đều rất mơ hồ, không rõ ràng. Nó chỉ là suy đoán thôi, cũng chưa dám chắc cô gái đó là Dương Vy.

Rồi nó với Kỳ ngồi lặng im, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình.

- Kỳ à, cậu giữ bí mật cho tớ nhé.

Nó quay sang nhìn cậu với ánh mắt tha thiết.

- Cậu là người đầu tiên biết bí mật này đấy.

Nó huých nhẹ vào vai Kỳ khi thấy cậu vẫn ngơ người ra.

- Xem ra cậu tin tưởng tớ phết nhỉ.

Kỳ đứng dậy, khoanh tay, trêu nó. Nó cũng đứng dậy theo, chìa tay ra trước mặt Kỳ.

- Chúng ta có thể là bạn chứ?

- Đồ ngốc! Tất nhiên rồi. Bạn thân nữa đàng khác.

Kỳ cốc nhẹ vào đầu nó, cười đùa. Nó cũng mỉm cười lại, trong lòng vừa cảm thấy vui sướng, vừa cảm thấy nhẹ nhõm.

Bây giờ còn ba mẹ, Thiên và Ân nữa. Nó phải tìm cách nói ra mọi chuyện rồi rời đi thôi. Cuộc sống này vốn dĩ là thuộc về Dương Vy, không phải nó.

Công chúa thực sự là Dương Vy, cũng không phải nó.

49. Chương 49

Vy mệt mỏi bước vào nhà. Ngày hôm nay nó mệt lắm rồi. Ngay bây giờ chỉ muốn tắm rửa át mẻ rồi đi ngủ cho thoải mái thôi. Nhưng vừa vào đến cửa, nó đã bị Thiên kéo thẳng lên phòng, đóng mạnh cửa lại, đẩy nó vào tường rồi mặt hầm hầm nhìn nó. Nó nhất thời vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Em đi đâu cả ngày vậy hả?

Thiên có phần hơi to tiếng với nó, nhưng đi theo là bao sự lo lắng. Giờ nó mới chợt nhận ra là lúc sáng đi nó cũng không báo hấn một tiếng. Đúng là nó có lỗi thật. Hấn tức giận như vậy cũng là điều đương nhiên. Chẹp chẹp...

- Em xin lỗi.

Nó nói lí nhí, không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hấn. Nghe nó nói ba từ kia xong, gương mặt Thiên cũng nhẹ đi phần nào. Hấn nâng cằm nó lên, nhìn nó âu yếm.

- Lần sau đừng như vậy nữa. Biết không?

Sự dịu dàng, trìu mến của Thiên đánh gục nó thật rồi. Nó vội vàng gật đầu rồi ôm chầm lấy hấn. Trong vòng tay ấm áp, đầy yêu thương đó, nó đã không kiềm chế nổi mà bật khóc như một đứa con nít.

Nó cảm thấy có lỗi với Thiên. Rất nhiều.

Liệu rằng khi hấn biết được người mà hấn yêu thương trong suốt thời gian qua không phải là Dương Vy, hấn sẽ coi nó ra sao đây?

Dương Vy, xin lỗi. Cho nó mượn danh phận thêm vài ngày nữa được không? Rồi nó sẽ bỏ đi, về với nơi thuộc về nó.

- Ba....

Vy vừa xuống xe đã chạy nhào tới ôm lấy ba nó. Thiên đi sau mang theo một giỏ quà tặng ẹ nó.

- Con gái cưng dạo này xinh quá henn..

Ba nó vuốt ve mái tóc của nó, cười cười. Nó cũng hí hửng cười tươi với ông. Bởi lẽ, ngày hôm nay đối với nó, sẽ là ngày cuối cùng nó ở bên họ.

- Mẹ à hôm nay hai mẹ con mình vào làm cơm nhé.

Nó hí hửng ôm mẹ từ phía sau, đưa ra đề nghị. Dĩ nhiên là mẹ nó nhanh chóng đồng ý luôn, phẩy tay ra hiệu cho bác giúp việc làm việc khác.

Ba nó bà Thiên ngồi ở ngoài vườn uống trà, trò chuyện. Còn nó với mẹ ở trong bếp xì xèo một tí cũng xong mấy món ăn. Thực ra chủ yếu toàn mẹ nó làm, còn nó chỉ đứng phụ thôi. Nhưng nó thấy mẹ vui lắm, thành ra nó cũng vui. Nhưng trong lòng chợt nhen nhói một nỗi buồn.

“Mẹ à, con xin lỗi.” Nó thâm suy nghĩ.

Xong đâu vào đấy, cả gia đình ngồi ăn ngoài vườn, vui vẻ cười cười nói nói.

Tối. Thiên đang hoàn thành nốt mấy bài luận tiếng anh thì có tiếng gõ cửa. Ngó ra thấy Vy ôm gối đi vào, mặt vui tươi.

- Tối nay em ngủ cùng anh nhé.

Vy tự nhiên vứt cái gối, rồi nằm phịch xuống giường. Đâu biết rằng người kia vẫn đang mơ hồ. Hấn có nghe nhầm không nhỉ?

- Em ngủ cùng anh?

Thiên nhắc lại. đi tới ngồi xuống cạnh nó.

- Umm.. Hihi.

Nó vẫn nằm trên giường, lắc lư cánh tay hấn, miệng cười tươi. Hành động của nó như đang làm tim hấn tan chảy, hấn đành ho khan một tiếng rồi lấy cớ ra làm nốt bài.

Ngồi lại vào bàn học rồi cuộc Thiên cũng không tập trung học được. Thỉnh thoảng hấn lại quay ra nhìn nó đang hát vu vơ, khoe miệng khê cười. Rồi hấn cũng chẳng làm tiếp nữa. Đi ngủ cho xong. Dù gì mấy bài luận này tận tuần sau mới phải nộp.

- Em vừa xem phải phim kinh dị sao mà lại không ngủ một mình.

Hấn nằm xuống bên cạnh nó, kéo chăn.

- Hứ. Anh không thích em ngủ cùng sao?

Nó làm mặt phụng phịu như đang dỗi. Hấn phì cười rồi kéo nó lại, nhéo má nó một cái.

- Anh vui còn không hết nữa là.

Hấn cười tươi, nó cũng cười. Rồi nó chồm vào má hấn một cái, nhí nhảnh chúc hấn ngủ ngon. Hấn lại càng cười tươi hơn, cũng chồm nó một cái vào má nó, chúc nó ngủ ngon.

Thiên với tay ra tắt đèn, ôm nó đi ngủ như ôm một bảo bối, trên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng hấn đâu biết rằng, người con gái đang trong vòng tay của hấn đang kiềm chế lại những giọt lệ thúc trực rơi.

Nó tự nhủ, nếu hấn biết được nó lừa dối hấn, liệu hấn có yêu thương, cưng nựng nó như này không?

Sáng sớm, Thiên còn đang mơ ngủ thì...

- Thiên Thối mau dậy đi. Cheng cheng...

Vy hét ầm ỹ vào tai hắn, lay lay người hắn liên tục. Rồi còn để cái đồng hồ báo thức đang kêu vào tai hắn. Bất đắc dĩ hắn đành ngồi dậy, tuy mắt vẫn lim dim.

- Hôm nay anh nghỉ làm một ngày, chúng ta đi picnic nhé.

Nó ngồi xuống, cúi gằm mặt hắn, miệng cười cười.

- Umm. Vợ đã muốn thì anh chiều.

Hắn nghe xong tỉnh ngủ hẳn, vỗ vỗ hai cái má phúng phính của nó rồi thơm chụt nó một phát vào môi. Rồi hắn đi vào phòng tắm, nó vẫn ngồi im nhìn theo hắn. Vợ ư? Cõ lẽ anh hắn gọi nhầm rồi.

“Ngày cuối cùng chúng ta ở bên nhau.”

50. Chương 50

Mới sáng sớm, không khí thật trong lành, mọi thứ thật bình yên.

Thiên đeo nó đi chơi bằng một chiếc xe đạp màu đen. Còn nó ngồi sau một tay cầm theo giỏ thức ăn, một tay ôm eo hắn, miệng thì hát vu vơ.

Thiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, vừa đạp xe vừa cười.

Đến thăm cỏ gần công viên, hai đứa nó chọn một chỗ đẹp nhất rồi đỗ xe lại. Nó hí hửng trải khăn rồi bày đồ ăn ra. Hắn đứng nhìn nó nhí nhảnh làm như một đứa trẻ, miệng cười thích thú.

- Ăn thôi nào. A...

Vy lấy một miếng bánh bơ rồi dứt cho Thiên. Hắn há miệng ra nhận lấy cái bánh rồi cứ thế từ từ ăn. Rồi chúng nó vui vẻ nói chuyện, trêu đùa nhau. Lúc thì nó đang uống sữa rồi hắn kể chuyện cười làm nó suýt thì bị sặc. Lúc thì hắn ăn nửa miếng bánh rồi dứt cho nó nửa miếng còn lại. Lúc thì hắn bôi bơ lên mặt nó....

Một buổi sáng ngọt ngào, tràn đầy hạnh phúc. Nhưng mọi chuyện tiếp theo thế nào, ai mà biết trước được.

Chiều. Hắn nắm tay nó đi quanh bãi cát, ngắm nhìn hoàng hôn trên biển. Đi được một đoạn nó kêu hắn ngồi xuống.

- Đợi em mấy phút.

Nó nói rồi liền chạy đi đâu đó. Hắn vẫn ngồi đây nhìn theo bóng dáng đó, tự nghĩ liệu có phải nó đang muốn tặng hắn một sự bất ngờ không?

Mấy phút sau nó quay lại, giơ hai bàn tay nắm chặt ra trước mặt hắn.

- Em có hai câu, mỗi câu ba chữ muốn nói với anh. Nhưng em chỉ cho anh biết một câu thôi. Anh chọn đi.

Nó vừa nói vừa cười tươi, nhưng trong lòng thì thầm mong hắn đừng chọn phải một câu. Nếu hắn chọn phải câu đó, nó sẽ phải kể ra hết mọi chuyện cho hắn nghe. Nếu hắn chọn phải câu kia, nó sẽ giữ bí mật này mãi mãi rồi bỏ đi.

Hắn chống tay dưới cằm, nghĩ nghĩ rồi chọn bàn tay bên trái. Nó vui vẻ mở lòng bàn tay ra cho hắn xem, tự nhủ dù thế nào cũng phải chấp nhận.

Là “Em yêu anh.”

Thiên nói to rồi cười hí hí, nhéo má nó rồi ôm nó vào lòng.

- Anh cũng yêu em, ngốc ạ!

Nó cũng vui vẻ ôm lấy hắn. Rồi nó lên mở lòng bàn tay phải ra, trong đó có ba chữ “Em xin lỗi”. Hắn không chọn bàn tay phải. Haizz. Nó khê thở dài. Có lẽ ông trời đã an bài như thế rồi. Bí mật này nó sẽ giữ lại và bỏ đi.

- Mà bên tay phải là ba từ gì vậy? Cho anh xem.

Hắn đang định nắm lấy bàn tay phải của nó thì nó đã nhanh chóng rút lại, nắm thật chặt, làm kiểu mặt nghiêm nghị.

- Không được.

Nó lắc đầu rồi hướng nhìn ra biển, ánh mắt xa xăm.

Thiên cũng không nói gì thêm nữa, chỉ lặng quay ra nhìn nó một cách say đắm, không hề chớp mắt. Chẳng hiểu sao ngay lúc này, Thiên không muốn thời gian trôi đi một tí nào hết. Cứ mãi hạnh phúc như thế này không phải sẽ tốt hơn sao. Nhưng có một điều hắn không biết rằng, hạnh phúc này vốn dĩ đã chuẩn bị tất.

- Đừng nhìn em nữa.

Nó đánh vào vai hắn, mặt phụng phịu rồi hất mặt quay đi.

- Anh thích.

Hắn cười cười, giữ lấy tay nó rồi kéo nó lại gần, nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn. Một nụ hôn thật ngọt ngào, say đắm.

Thiên đến tập đoàn Teeny thực tập. Dù gì hắn cũng sắp tốt nghiệp, ba hắn muốn hắn hiểu biết dần về cách làm ăn và xây dựng tập đoàn.

Nó ngồi trước gương ngắm nhìn bản thân. Giờ nó đã đi ép thẳng tóc, không còn xoắn nhẹ nữa. Nó nhìn tấm ảnh của Dương Vy rất lâu rồi cất vào ngăn tủ.

Rồi nó nhìn quanh phòng một lượt. Nơi đây đã từng tràn ngập biết bao tình yêu, hạnh phúc. Giờ cũng đã đến lúc nó phải tạm biệt tất cả rồi.

Nó sang phòng Thiên, ngồi ở đó một lúc lâu. Chợt nhớ ra điều gì đó, nó lấy một cây bút, rồi một tờ giấy nhỏ, viết viết gì đó.

“Yêu anh, dường như là một sai lầm, nhưng em muốn thử sai lầm một lần.”

Một câu nói ngắn gọn, nhưng xúc tích. Nó để tờ giấy kẹp trong một quyển vở. Mong là hắn sớm nhìn thấy tờ giấy này.

Vy bước đi trên con đường thân quen, từng bước đi thật chậm, tưởng như không muốn rời xa nơi đây một chút nào hết.

Thế nhưng biết làm sao được, trước sau gì cũng phải ra đi. Thà rằng nên đi càng sớm càng tốt, để tránh ngày càng đau khổ, lưu luyến hơn.

Tạm biệt ba mẹ, tạm biệt hai người bạn thân tốt Ân và Kỳ, tạm biệt Thiên, tạm biệt tình yêu... Kết thúc, mọi thứ như đang kết thúc thật rồi!

Gió. Lạnh. Người lạnh, tim cũng lạnh...

Vy dự định là sẽ về thăm trại trẻ tình thương, thăm bác Nguyệt vài ngày. Rồi sau đó nó sẽ về thị trấn T, ở với bác Vân. Dự định trong đầu là như thế. Nhưng liệu có thay đổi gì không? Cuộc sống vốn không biết trước điều gì mà.

51. Chương 51

Trại trẻ tình thương, thành phố A.

Tường Vy đứng ngắm nhìn nơi đây một lượt. Trại trẻ khá mới mẻ, hình như mới được tu sửa lại. Cánh cổng thép mạ đỏ, bên trên có tấm biển “Trại trẻ tình thương”, bên trong có hai căn nhà hai tầng sơn màu vàng, sân rộng rãi đủ để cho đám trẻ vui chơi, còn có cây bàng già to khù khụ kia nữa, chắc cũng được mấy chục tuổi rồi.

Mất vài giây nhìn tổng quan, Vy mới đẩy cổng đi vào. Đám trẻ con đang nô đùa, chơi vui vẻ. Đứa chơi nhảy dây, đứa chơi đuổi nhau... Nhìn chúng thật ngây thơ, hồn nhiên, tựa như những thiên thần vậy.

- Ô chị Vy...

Một đứa bé gái chừng 5 tuổi chạy đến bên nó, ngược mắt hỏi. Nó ngạc nhiên cực luôn, sao đứa bé này lại biết tên nó nhỉ. Chẳng lẽ là có quen biết sao?

- Ngoan nào, đến giờ học bài rồi mấy con.

Trong khi nó vẫn đang chú ý tới bé gái kia và suy nghĩ thì một tiếng nói từ phía cửa vọng ra. Đám trẻ ngoan ngoãn chạy nhào vào trong nhà. Lúc này nó mới ngược lên nhìn chủ nhân của giọng nói kia. Là một bác gái tầm tuổi trung niên, khuôn mặt hiền hậu, chắc là hiệu trưởng ở nơi đây. Vậy có khi nào là bác Nguyệt không?

- Con chào bác.

Vy vội chạy tới đứng gần bác, lễ phép cúi đầu chào. Lúc này bác ấy mới nhìn tới nó, nét mặt thoáng ngạc nhiên. Rồi bác nheo mắt nghĩ nghĩ gì đó, khẽ giạt mình, nhìn kĩ nó một lượt từ đầu tới chân. Nó cảm thấy biểu hiện của bác cứ kì kì sao ý, đành cứ miễn cưỡng đứng cười trừ.

- Có phải Tiểu Vy không con?

Bác Nguyệt nắm chặt lấy hai cánh tay nó, hỏi trong mơ hồ, nhưng thực ra cũng khá chắc chắn, bởi một lí do tí nữa sẽ biết.

- Dạ. Đúng vậy. Bác là bác Nguyệt ạ?

Vy cũng không hiểu lắm tại sao bác ấy chỉ cần nhìn một lượt là đã nhận ra nó là Tiểu Vy. Chỉ biết là khi nghe xong câu trả lời của nó, mắt bác rơm rớm nước mắt rồi ôm chầm lấy nó.

- Là bác đây con.

Vy cũng với tay ta ôm lấy bác, khẽ mỉm cười mãn nguyện. Đúng lúc này, có một cô gái từ trong đi ra, đảo mắt qua nhìn thấy nó thì tập sách vở trên tay cô gái ấy liền văng rơi xuống sàn nhà. Nghe thấy tiếng động, nó và bác Nguyệt cùng hướng ánh mắt tới cô gái đó. Bác Nguyệt thì không nói, còn nó thì ngạc nhiên tốt độ. Cô gái ấy có khuôn mặt giống y chang nó, nhìn như hai giọt nước vậy. Còn nữa, cô ấy có phải là Dương Vy không? Nhưng nếu là Dương Vy thì tại sao lại ở đây chứ? Một loạt câu hỏi cứ dần xuất hiện trong đầu nó.

- Tiểu Vy.

Cô gái đó cười tươi đi tới, kéo nó, rồi ôm chặt lấy nó đến mức mà nó muốn nghẹt thở luôn ý. Phải mất vài phút sau, nó mới dần nhận thức được mọi việc, miệng mấp máy hỏi.

- Chị là Dương Vy?

- Phải, ngốc ạ.

Vy ngạc nhiên vô cùng, mắt mở to rồi tự lấy tay vỗ vỗ hai bên má để chứng minh đây đúng là sự thật. Cả bác Nguyệt lẫn Dương Vy thấy hành động cực kì trẻ con của nó thì liền nhìn nhau bật cười.

Dương Vy đưa cho Tường Vy một cốc sữa nóng, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh rồi chỉ cười cười. Nó nhận lấy cốc sữa, nhấp vài ngụm rồi đặt xuống, cũng quay ra nhìn Dương Vy, cười.

- Chúng ta giống nhau nhỉ? - Nó vừa cười vừa hỏi. Thực ra thì nó cũng chẳng biết nên mở lời thế nào, chỉ biết nói mỗi câu này thôi.

- Tất nhiên. Chúng ta là chị em sinh đôi mà. - Dương Vy vuốt nhẹ mái tóc nó, cười hì hì.

Thật không ngờ, Dương Vy chính là chị ruột, sinh đôi với nó. Năm hai người tròn 7 tháng tuổi, nó - Tường Vy, ngày ấy tên Tiểu Vy, hôm đó bị sốt nặng, phải chuyển qua phòng khác truyền nước. Cũng ngày hôm ấy, ông bà Dương, tức ba mẹ nuôi của Dương Vy đến nhận nuôi Dương Vy, ngày ấy tên Đại Vy. Mấy ngày sau, nó khỏi bệnh, ông bà La, tức ba mẹ nuôi của nó đến nhận nuôi nó.

Vậy là hai thiên thần song sinh bị chia cắt nhau từ đó, mỗi người một phương, một gia đình riêng, một cuộc sống riêng. Mãi mười mấy năm sau, họ mới gặp lại được nhau, có thể nhận nhau.

Nói đúng ra, ông trời không đối xử tàn nhẫn, cướp đi cuộc sống hạnh phúc của bất kì ai. Chỉ là đang tạo cơ hội để mọi người đến với nhau.

Cái gì cũng thế, mất mát, đau thương rồi mới đến hạnh phúc, vui vẻ.

Nhưng những giây phút này, thật hạnh phúc!

- Đây là chị Tường Vy đáng yêu, là em gái sinh đôi của chị Dương Vy xinh đẹp. Các em mau chào chị ấy đi nào. - Dương Vy kéo Tường Vy ra đứng trước đám trẻ, đồng dục tuyên bố.

- Chào các em, chị là Tường Vy. - Nó cười thân thiện chào đám trẻ. Chúng cũng rất hòa đồng, thi nhau nhao nhao lên, nào là:

- Chị Tường Vy xinh quá!

- Hai chị giống nhau thật đó.

- Chị ơi chị ra chơi với tụi em đi.

Abc xyz.....

Nó thích thú lắm, chạy tới giữa đám trẻ phát kẹo bánh cho chúng rồi chơi đùa với chúng. Cảm giác mình như đang một đứa con nít vậy. Chị Dương Vy cũng nhảy tới chơi cùng. Chiều hôm đó, trại trẻ tình thương tràn đầy tiếng cười, tình thương hơn hẳn mọi ngày.

Tối. Nghe lời Vy chị, Vy em miễn cưỡng gọi điện về cho tên Thiên nói rằng nó đang ở nhà bạn, không cần lo lắng. Nhưng tên Thiên kia nào có để yên, hỏi từng chi tiết một đại loại như:

“Em ở nhà bạn nào?”

- Một người bạn vô cùng thân thân luôn.

“Tên gì? Ở đâu? Sao lại ở tận mấy ngày chứ?”

- Khổ quá. Anh cứ biết thế là được.

“Không được. Em phải nói cho rõ ràng chứ.”

Vy chị ngồi cạnh nóng hết cả người, giật lấy cái điện thoại rồi phán câu xanh rờn.

- Ở nhà tôi. Nhà chị dâu tương lai của cậu. Hối lắm.

Nói rồi Vy chị tắt máy luôn, Vy em chỉ nhún vai rồi đi tắm. Cả hai đâu biết rằng ở đầu dây bên kia đang có người vẫn ngơ ngác.

“Chị dâu tương lai” ?

52. Chương 52

Trên giường nằm, có hai cô gái tên Vy đang nằm nhìn chăm chăm nhau rồi cười hì hì.

- Chúng ta giống nhau thật đấy. - Vy em nói đều, cười cười.

- Em nói câu này mấy chục lần rồi hử. Sinh đôi dĩ nhiên là giống nhau rồi. - Vy chị mắng yêu đứa em, tiện thể véo tay ra nhéo má nó một cái.

Rồi hai đứa nói chuyện với nhau suốt đêm. Về chuyện ba mẹ, chuyện nó và Thiên phát triển tình cảm đến đâu rồi, chuyện ở trên lớp của nó, chuyện khi Dương Vy ở trại trẻ tình thương trong mấy tháng qua....

Thì ra đúng như nó từng nghĩ, người mà nó nhìn thấy qua gương ở quán ăn với người mà nó nhìn thấy trên xe taxi chính là chị Dương Vy. Lần đó chị ấy về chơi với Ân. Mà giờ nó mới biết, thì ra Ân đã sớm biết nó là Dương Vy “giả” rồi. Chỉ là lúc ấy nó bị mất trí nhớ, Vy chị bảo Ân quan tâm, giúp đỡ nó trên lớp.

Nó cũng không ngần ngại kể những chuyện xấu mà nhỏ Bảo My đã làm với nó. Rồi ngay cả việc nó muốn bỏ đi để chị quay về nữa.

- Đồ ngốc. Chị tìm hiểu mới biết ba mẹ nuôi em đã mất hết rồi, bây giờ khó khăn lắm chị em mình mới nhận được nhau, em nhất định phải về sống với chị.

- Không được đâu. Em không biết sẽ phải giải thích với mọi người ra sao nữa.

- Hummm. Thế em kêu chị phải nói với tên Thiên kia thế nào đây? Người hấn yêu là em, vì vậy em không phải Dương Vy, không phải công chúa, hấn vẫn yêu em. Cuộc sống này là của cả hai chúng ta, không phải của riêng chị. Hiểu không cưng?

Nghe chị giáo huấn một hồi, nó mới ngệt mặt ra, miễn cưỡng đồng ý xe quay về với chị.

Cả đêm hôm đó, có hai cô gái không ngủ mà nằm trò chuyện vui vẻ, cười đùa, tâm sự với nhau đến tận sáng.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, gần một tuần ở trại trẻ, ở bên lũ trẻ ngây thơ, hồn nhiên, ở bên bác Nguyệt, giờ đây cả Dương Vy lẫn Tường Vy đều quyết định về thành phố. Khởi nói, lũ trẻ ai nấy đều khóc nức nở, cố nín không cho hai đứa đi.

- Ngoan. Bọn chị chỉ đi một thời gian thôi. Tỉnh thoảng sẽ về thăm các em.

- Đúng đó. Lúc đấy chị sẽ mang thật nhiều bánh kẹo, quần áo, sách vở đến.

Hai cô gái kiềm chế lắm mới không bật khóc.

- Bác....

Cả hai ôm chặt lấy bác, như đang ôm mẹ vậy...

- Hai con đi đường mạnh khỏe. Khi rảnh về thăm tụi nhỏ.

Biệt thự nhà họ Dương, 5h chiều.

Dương lão gia và Dương phu nhân đang ngồi trong phòng khách uống trà, tiện thể tính toán tới việc sau khi Dương Vy tốt nghiệp sẽ cho làm đám cưới với Thiên luôn. Chợt nhiên quản gia Lâm hốt hả chạy vào, báo tin:

- Ông chủ, bà chủ... Có hai tiểu thư...

Ông quản gia như không tin vào mắt mình, cứ chỉ chỉ tay ra ngoài, câu nói dồn dập, hơi thở hổn hển. Nghe ông ấy nói, ông bà Dương cũng không khỏi ngạc nhiên, đứng dậy định ra xem thì “hai tiểu thư” cùng nắm tay nhau bước vào.

- O....

Ông bà Dương đúng là đúng cũng không vững. Gì thế này? Tự nhiên sao lại có hai Dương Vy giống y chang nhau xuất hiện cùng lúc... Có phải là đang mơ hay nhìn nhầm không???

- Ba mẹ à, con nhớ hai người chết được.

Dương Vy chạy nhanh tới, dang hai tay ra ôm chặt lấy ba mẹ, chu chu miệng làm nũng.

- Con là Dương Vy? - Ông Dương nhìn con với ánh mắt dò hỏi.

- Tất nhiên. Không phải con thì ai chứ. - Dương Vy làm mặt phụng phịu, bĩu môi.

- Vậy còn....

Ánh mắt bà Dương chuyển qua phía Tường Vy. Nó cũng không biết mở lời thế nào đành chỉ đứng cười trừ. Cũng may là có chị Dương Vy tùy cơ ứng biến, nhanh nhẩu nói thay cho nó.

- Ba mẹ... Đây là Tường Vy, em gái sinh đôi của con. Năm xưa ba mẹ đến nhận nuôi con, em ấy bị sốt nên chuyển qua phòng khác nên hai người không biết. Lần trước ba mẹ ép con đính hôn, con bỏ về trại trẻ tình thương. Cũng lúc đó ba nuôi của Tường Vy bị tai nạn rồi không qua khỏi, nó định tự tử. Thế rồi nó bị mất trí nhớ, mọi người nhận nhầm nó là con trong mấy tháng qua. Gần đây nó dần nhớ lại, rồi nó quay về trại trẻ tình thương và gặp con ở đó. Và con bắt nó về cùng con...

Dương Vy nhún vai, thản nhiên kể lại toàn bộ sự việc cho ba mẹ nghe. Ông bà Dương nghe xong cơ mặt cũng giãn ra, hiểu được vài phần.

- Vậy là Tường Vy là đứa đã đính hôn với Thiên? - Ông Dương đảo mắt qua nó, dò hỏi.

- Dĩ nhiên. Vậy nên ba mẹ phải giữ Tường Vy ở lại với con đó.

- Con xin lỗi. Con không cố ý lừa dối mọi người đâu ạ.

Nó hơi cúi đầu, thành thật nói. Đáng ra câu này, nó phải nói sớm hơn với hai người này rồi. Chỉ là giờ mới có đủ can đảm.

- Không sao đâu... Tường Vy à, con sẽ ở với chúng ta chứ?

Bà Dương lau lau nước mắt, ôm lấy hai cánh tay nó. Không thể phủ nhận rằng trong thời gian qua, bà thương nó, cưng nựng nó rất nhiều, dù nó có là Dương Vy thật hay giả cũng không quan trọng.

- Mẹ à... - Nó không kiềm chế nổi, òa khóc như một đứa trẻ, ôm lấy mẹ.

- Không sao rồi. Hầy.. Vậy là từ giờ ta có hẳn hai cô công chúa cơ. - Ông Dương thở phào, vỗ vỗ vai Dương Vy, cười mãn nguyện.

Nghe rằng tối hôm đó, song Vy đích thân xuống bếp làm mấy món ăn ngon cho ba mẹ. Cả gia đình vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

Ấm áp vô cùng! Hạnh phúc vô cùng!

53. Chương 53

Sáng sớm, không khí trong lành, mát mẻ vô cùng. Chim chóc hót líu lo, ríu rít. Người đi bộ, người chạy bộ, kẻ đạp xe...

Bên đường có một cô gái đáng người nhỏ nhắn, nét mặt rạng rỡ, hồn nhiên và ngây ngô một cách đáng yêu. Khóe miệng cô gái cứ cười không ngừng, từng bước đi thật dài, thật nhanh... Chính là nó, Tường Vy.

Cuộc sống có nhiều điều bất ngờ và thú vị thật đấy. Tưởng chừng như bây giờ nó đang ở một nơi khác, có một cuộc sống khác, nhưng cuối cùng, nơi thuộc về nó vẫn là nơi đây.

Tường Vy chạy nhanh vào nhà, rồi nhanh chân chạy lên cầu thang, chạy thẳng vào căn phòng của ai kia. Nhưng bàn tay đang định mở cửa thì cứ run run thế nào đó. Rõ ràng là rất muốn gặp người ta, muốn được trong vòng tay yêu thương của người ta nhưng lại sợ một điều gì đó. Sợ dĩ nó quay về là muốn thành thật

giải thích tất cả mọi chuyện với Thiên, để Thiên biết nó là Tường Vy, không phải Dương Vy. Vậy mà sao ngay cái lúc này, nó lại rụt rè đến vậy, đáng ra phải mạnh mẽ đối diện chứ. Nó thực sự rất rất sợ đối mặt với Thiên, rồi khi nhìn thẳng vào đôi mắt sâu cuốn hút kia, nó sẽ không bao giờ thoát ra được. Cũng giống như trái tim nó, bị gắn chặt với trái tim hắn bởi tình yêu, muốn thoát ra e rằng rất khó.

Không sao! Không sao đâu! Dù sao thì trước sau gì cũng phải nói mà. Vy hít một hơi thật sâu, tự động viên bản thân rồi mở cửa đi vào.

Ai kia vẫn đang nằm ngủ, vẫn là gương mặt điển trai, tuấn tú đó nhưng dạo này có vẻ hơi gầy đi. Vy rón rén bước lại gần giường, ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn Thiên, rồi chợt nhớ rằng hắn sẽ không ngủ được khi có người cứ nhìn chăm chăm hắn (“Anh sẽ không ngủ được khi có người cứ nhìn chăm chăm vậy đâu”), nó tủm tỉm cười một mình. Biết là vậy, nó liền hơi cúi cúi người xuống, hai cánh tay để chéo lên nhau, áp má xuống rồi bắt đầu “chương trình độc thoại”.

- Thiên, Hoàng Minh Thiên, em yêu anh. Nhưng em phải cho anh biết một điều là, người yêu anh tên là Tường Vy chứ không phải Dương Vy.

“... ”

- Em biết, em không phải là công chúa, em có thể không xứng với anh. Em còn lừa dối anh nữa.

“... ”

- Ngay cả lúc mãnh kí ức của em hồi phục lại, em cũng không dám đối diện hay nói rõ ràng sự thật với anh bởi em lo sợ một điều. Là điều gì anh có biết không? Chính là mất anh đó. Em sợ rằng khi anh biết em không phải là Dương Vy, anh sẽ có cảm giác bị lừa dối, rồi anh sẽ vứt bỏ em cũng nên....

“... ”

- Yêu anh, dường như là một sai lầm, nhưng em muốn thử sai lầm một lần.

Tường Vy nói đến đây, khóe mắt đã rơm rớm nước mắt, nhưng nó đã cố giữ lại rồi khẽ thở dài. Chợt nhiên nó cảm nhận được bàn tay nó ầm ập một cách kì lạ, đi theo là một giọng nói vô cùng quen thuộc, rất quen thuộc.

- Ngốc!

Nó giật mình, ngược mắt nhìn Thiên, lúc này mới biết hắn đã tỉnh.

- Kỳ đã vô tình kể lại mọi chuyện cho anh rồi. Anh biết em rất khó xử, rất cảm thấy có lỗi với anh và em muốn trốn tránh anh. Nhưng em phải biết là, anh yêu em, dù em có là Tường Vy hay Dương Vy cũng không quan trọng.

“... ”

- Anh yêu cái tính trẻ con nhí nhảnh của em, yêu cái tính hồn nhiên, ngây ngô của em, yêu khuôn mặt thiên thần của em, yêu con người em, yêu trái tim em....

“... ”

- Nếu yêu anh đối với em là một sai lầm, vậy thì em cứ sai lầm mãi mãi cũng được. Tường Vy, anh yêu em.

Có ai đó nhìn người con gái đối diện với ánh mắt chân thành, tình yêu nồng nhiệt.

Có ai đó nhìn người con trai đối diện, không biết những giọt lệ đã chảy dài hai bên má từ khi nào.

Thiên nhồm người dậy, dang hay cánh tay mạnh mẽ ra, ôm lấy nó thật chặt như không hề muốn buông.

- Ngoan, đừng khóc, anh thương.

Thiên lau đi những giọt nước mắt kia, cười tươi rồi khiến trái tim người đối diện như đang tan chảy. Bất giác, hai bờ môi chạm nhau, hòa quyện vào nhau, cùng với hạnh phúc ngập tràn.

Người đã mang lại cho anh hơi thở của sự sống. Người anh đã mang bóng hình vào trong tim. Người mà anh luôn dõi mắt theo. Trái tim anh chỉ cất giấu mình hình ảnh người ấy mà thôi. Đúng vậy, người đó là em. Đúng vậy, em chính là người anh yêu

Trong khi đó, ở công viên, dưới tán hoa bằng lăng nở rộ ngập màu tím, có người đang đứng ngồi không yên. Có ai tin được không, chính là Dương Vy vốn mạnh mẽ, cá tính đó. Vậy mà giây phút này, khi chuẩn bị gặp một người, chẳng hiểu sao cứ cảm thấy nôn nóng, hồi hộp.

Tính ra cũng phải mấy tháng rồi Dương Vy không có gặp Trần Kỳ. Nói thẳng ra là cô rất nhớ nét mặt ngờ nghệch của cậu ta khi bị cô trêu chọc, nhớ cái cách tặng kẹo cho cô với nét mặt như đứa em trai vậy, nhớ những hành động hài hước khiến cô phải bật cười...

- Hừ... Vy baby không giật mình hả?

Trần Kỳ rón rén dọa Vy từ đằng sau, tưởng chừng như cô sẽ giật mình rồi hét lên. Ai ngờ... Nếu mà biểu hiện như vậy chỉ có thể là Tường Vy ngây thơ thôi, còn cô là ai chứ, là Dương Vy kiêu hãnh cơ mà.

- Gì thế??

Trần Kỳ ngồi phịch xuống cạnh Vy, rồi còn đem cái bản mặt ngờ nghệch ra khi thấy Vy chìa tay ra trước mặt. Cái tên này thật là, không phải vì đại sự, cô đã đá cho cậu ta một cái rồi.

- Kẹo đâu??

Vy hét thẳng vào mặt hắn, làm kiểu mặt giận dữ.

- Đây đây... Làm gì mà nóng thế. Lại cãi nhau với tên Thiên thối chứ gì??

Có ai đó nghe xong câu nói, mặt nóng bừng bừng, đành dứt thẳng cái kẹo mút vào miệng cho hả giận. Biết là khi gặp Kỳ kiểu gì cậu ta vẫn nghĩ cô là Tường Vy mà.

- Có gì thì nói ra xem. Biết đâu Kỳ đẹp trai này lại giúp được cậu đấy.

Kỳ hất mặt, miệng cười nhe nhớn, rồi còn với tay捏捏 má cô gái bên cạnh như mọi khi. Nhưng cậu ta đâu biết rằng, người này chính là Dương Vy mà cậu ngày nhớ đêm mong, không phải Tường Vy hiền lành.

54. Chương 54

Dương Vy bị Kỳ捏 má một phát rõ đau, mặt đỏ phừng phừng, nguy cơ bùng cháy là rất cao. Vy hất thẳng tay tên Kỳ thối thây kia ra, vừa véo tai cậu ta như véo tai một đứa em trai vừa không ngừng chửi rửa nào là “Tên đáng ghét”, “Tên thối chết băm chết băm”, “Đồ điên”.... Còn chưa đủ hả giận, Vy tặng cho Kỳ một cú đập miến phí vào chân làm cậu ta phải nhảy dựng lên. Rồi Vy khoanh tay, làm ngơ bỏ đi. Kỳ lúc này vẫn ngơ ngác, đờ đờ trước từng hành động, lời nói của ai kia... Rất giống, rất quen thuộc... Chẳng lẽ là.... Nghĩ vậy, Kỳ liền vội vàng đuổi theo.

- Này, tớ biết là cậu khi nóng giận sẽ rất hừng hử nhưng mà....

- Nhưng mà làm sao?

Kỳ còn chưa nói hết câu đã bị Vy chen ngang, cô nhìn cậu với ánh mắt hờn dỗi một cách đáng yêu. Kỳ vẫn ngây người ra, hai tay cậu giữ chặt lấy người con gái trước mặt, miệng nặn ra từng chữ.

- Cậu là Dương Vy?? Là Dương Vy “thật” đó.

Ai đó mỉm cười gật đầu làm ai đó vui sướng không tả nổi. Cô gái đó chính là Dương Vy, người mà cậu nhớ thương, người mà suốt ngày đánh đá rồi chửi mắng cậu, cũng chính là người con gái cậu yêu thực sự.

Kỳ kéo Vy lại, rồi ôm thật chặt, như không hề muốn để mất.

- Nhớ cậu lắm biết không? - Kỳ nói đều, hôn nhẹ lên tóc của Vy.

- Bỏ ra cái tên thối kia. Cậu ôm chặt quá, tớ sắp chết ngạt rồi đây. - Vy trong vòng tay của Kỳ, miệng không ngừng cười hạnh phúc, nhưng vẫn cố trêu cậu ta.

Khi mà Kỳ nói lỏng tay ra, Vy nhân cơ hội đánh cậu ta vài phát vào ngực, miệng mắng yêu.

- Đồ đáng ghét!!! Úm....

Mới mắng được một câu, đã bị ai đó nhanh chóng chiếm lấy bờ môi ngọt ngào. Giây phút này, mọi thứ như lắng đọng, chỉ có tình yêu và hạnh phúc tồn tại.

- Dương Vy, a nhờ anh y ê yêu e mờ em.... - Kỳ làm trò giả vờ đánh vờ như một đứa trẻ.

- Humm... Chưa gì đã dám nhận làm “anh” cơ. Để xem tối nay em xử anh thế nào. Có chơi bởi không, học hành ổn không, có lằng nhằng gái gú không?

- Yes madam... - Kỳ nghe cười nhe nhớn như mọi khi, rồi cậu nắm chặt lấy tay Vy, hai đứa tung tăng chạy đi, vừa chạy vừa nhìn nhau cười.

Là tình yêu anh không thể nào quên. Là tình yêu ngập tràn hạnh phúc. Tình yêu... Tình yêu... Tình yêu là xúc cảm như thế.

Đúng vậy, người đó là em. Đúng vậy, em chính là người anh yêu

Tình yêu là cung bậc cảm xúc như vậy đấy...

Thời gian cứ trôi theo năm tháng, ngoải đi ngoảnh lại đã hai năm sau...

Dương Vy và Trần Kỳ đã đính hôn. Bên gia đình nó và Trần gia cũng đã đồng ý cho đôi bạn trẻ đi du học. Thiên bây giờ đã là chủ tịch tập đoàn Teenny, là người thừa kế đắt giá, là chủ tịch trẻ tương lai sẽ đưa tập đoàn lên một tầm ới. Vì vậy, hầu như mọi bản hợp đồng, kí kết hay bla bla gì đấy hần đều phải đi. Đi mỗi giờ, mỗi ngày, thậm chí vài ngày, vài tuần. Tường Vy vẫn theo học ở học viện Angel, nhưng với một thân phận mới, Dương Tường Vy. Lữ Ân sau cùng cũng tình được một nửa hoàn hảo. Đó là Vũ Hải, lớp trưởng lớp C3. Chẳng là có lần trường tổ chức một buổi tình nguyện tham gia giúp các em học sinh nghèo, Ân và Hải quen nhau rồi trúng luôn cái gọi là tiếng sét ái tình.

Ngày hôm nay, trong buổi lễ tốt nghiệp, Vy mặc bộ áo cử nhân màu đen, tay cầm tấm bằng tốt nghiệp loại A, miệng cười sung sướng. Hai năm, nó đã trưởng thành hơn rất nhiều. Nhưng mà, tên Thiên thối kia làm gì mà còn chưa đến chứ??? Hôm qua chính miệng hần nói là hôm nay sẽ nhờ trợ lí đi kí mấy bản hợp đồng thay hần để hần đến tham gia buổi lễ tốt nghiệp với nó. Vậy mà giờ còn chưa thấy mặt mũi đâu. Hừ!!!

- Vy à, qua đó chụp ảnh đi. - Cô bạn lớp trưởng đằng kia vẫy vẫy tay gọi nó.

- Ừ qua ngay đây. - Nó hí hửng đi theo.

Tách tách.... Máy ảnh bấm liên tục không ngừng, ánh đèn flash cũng thế. Vy này giờ đứng, ngồi hết chụp ảnh với cả lớp rồi chụp riêng với từng người, cười đến méo cả miệng luôn rồi.

- Dương Tường Vy.

Nó cầm cái máy ảnh, đang định chụp cho Ân và lớp trưởng thì nghe thấy tiếng ai đó gọi mình từ phía sau. Cái tiếng nói quen thuộc này... Nó theo phản xạ quay đầu lại nhìn. Không sai, chính là Thiên. Giờ này mới tới, xì.

Thiên trong bộ áo vest đen lịch lãm, mái tóc đen lai ít bạch kim được vuốt lên để lộ vầng trán cao, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười rạng rỡ với bó hoa hồng đỏ rực trên tay đi về phía nó.

- Tặng em.

Thiên cười tươi đưa cho nó bó hoa. Nó vui vẻ nhận lấy rồi cảm ơn hần. Vừa nhắc bó hoa trên tay thì chợt nhiên thấy hần quỳ một chân xuống, tay lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ.

- Anh là Hoàng Minh Thiên, chủ tịch tập đoàn Teenny.

- Em biết.

- Anh đẹp trai, phong độ, có biệt thự, xe hơi đầy đủ... Nói chung là thứ gì anh cũng có, và hơn cả là anh có thể đem lại hạnh phúc cho em.

- Vâng, em cũng biết.

- Làm vợ anh nhé.

Thiên nói to, rồi chiếc hộp nhỏ từ từ mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng loáng. Nó mất vài giây để đơ đơ, rồi mới có thể nhận thức được rằng: Anh ấy đang cầu hôn mình. Trời ạ, ngốc nghếch hết chỗ nói. Mọi người xung quanh vốn đã đứng xúm lại xem màn cầu hôn lãng mạn này, ai nấy cùng hò hét vang rộ câu “Đồng ý đi, đồng ý đi”. Hai bên má nó đỏ ửng lên, hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh trả lời.

- Em đồng ý.

Mọi người hò hét càng nhiệt tình hơn, vỗ tay rộ như pháo hoa. Thiên cười tươi, nhanh chóng đeo nhẫn cho nó rồi nhấc bổng nó lên, quay quay vài vòng làm nó chóng mặt muốn chết.

- A... Thả em xuống....

- Còn lâu đi vợ.

Giây phút này, mọi thứ xung quanh như dừng lại, chỉ có tình yêu của hai con người là vẫn tồn tại. Chợt nhớ ra điều gì đó, nó thử tháo chiếc nhẫn ra, rồi ngắm nhìn tỉ mỉ một lượt. Dòng chữ bé nhỏ “TYV” được khắc một cách tinh xảo kia rồi...

55. Chương 55

Về cặp đôi Dương Vy - Trần Kỳ.

Iowa State University - Một trong những trường đại học nổi tiếng nhất trên đất nước Mỹ xinh đẹp.

Dương Vy mặc bộ áo cử nhân, đội nón tốt nghiệp, gương mặt rạng ngời với tấm bằng tốt nghiệp loại A trên tay. Thường thì các học viên phải mất tầm 3 hay 4 năm mới đủ trình độ tốt nghiệp, nhưng với người học tốt Dương Vy chỉ mất khoảng hơn 2 năm.

Cơ mà để ngày hôm nay cầm tấm bằng tốt nghiệp loại A trên tay, Dương Vy cũng phải cố gắng rất nhiều. Dường như học ngày học đêm. Hồi trước cô luôn ước ao được đến ngôi trường này học, nhưng bây giờ nghĩ lại thấy khổ cực quá. Đổi lại, sau khi về nước cô chỉ cần nộp hồ sơ xét tuyển, hàng nhìn tập đoàn, công ty hàng đầu tranh nhau giành lấy nhân tài như cô.

Cơn gió nhẹ thoảng qua, Dương Vy khẽ thở dài.

Cô nhớ ba mẹ, nhớ Tường Vy chết đi được. Mấy dịp Tết, Noel năm ngoái đều vướng lịch học kín mít nên cô không thể về thăm họ được. Cùng lắm thì thoảng nói chuyện với nhau qua video call thôi. Cũng may là còn có tên hề như Trần Kỳ ở bên cạnh cô, cô cũng không cảm thấy buồn tẻ nữa.

Trần Kỳ cũng đã lấy được bằng tốt nghiệp. Cậu ta vừa nhắn tin cho cô rằng đi bar với lớp rồi, cô không cần phải đợi. Mà nếu không nhầm thì lát nữa lớp cô cũng đi bar quẩy a.

Bang Bar, nơi tiếng nhạc remix đập thình thịch bên tai, nơi những con người lắc lư điên cuồng. Náo nhiệt, ồn ào!

Dương Vy cùng cả lớp đến đây ăn liên hoan mừng lễ tốt nghiệp. Nếu không phải đa số mọi người đều đồng ý đến đây, chắc cô sẽ đưa ra ý kiến đến một quán karaoke hát cho lành.

Vy ngồi phịch xuống ghế, tiện tay lấy một ly rượu. Chà, hình như đây là loại rượu hạng nhất trong quán bar này, tuy có chút cay xè lưỡi nhưng cũng có chút hương vị riêng.

- Dương Vy à, đó chẳng phải là Trần Kỳ sao? - Lin ngồi bên cạnh cô, ghé sát vào tai cô mà nói.

Rồi theo hướng tay mà Lin chỉ, Dương Vy đích thị nhìn thấy ngay Trần Kỳ. Không sai, chính là cậu ta.

Trần Kỳ mặc chiếc áo sơ mi trắng, không có đòng khuy hai cúc áo trên cùng, đang nhảy cùng giai điệu nhạc với một cô gái khác. Theo trí nhớ của cô thì cô gái ấy là Baby, cô nàng sexy nhất lớp Trần Kỳ. Còn nữa, hình như Baby lúc trước có tình cảm với cậu ta nữa.

Nhìn họ nhảy cùng nhau kìa, ái chà, ôm eo nhau cơ đấy. Lại còn lắc lư người, áp sát mặt với nhau nữa. Dương Vy nhìn thấy cảnh này mà nóng hết cả người. Thế mà còn nói không có tình ý gì với cô ta, xem kìa, lại còn cười hớn hở với Baby nữa. Máu ghen trong người Dương Vy bắt đầu nổi lên, cô rít lên từng chữ: “Anh biết tay tôi”. Tức quá, cô uống một hơi hết cạn một ly rượu nữa.

- Dương Vy, ra nhảy với mình không? - Ron giơ tay ra, nháy mắt với Dương Vy một cái.

Nếu là bình thường cô nhất định sẽ khéo léo từ chối ngay nhưng bây giờ, nhìn thấy đôi trai gái kia cô không thể nào mà chịu được, phải cho tên chết bầm chết bầm kia hiểu cảm giác lúc này của cô. Nghĩ rồi cô đồng ý nhảy với Ron, cả lớp vỗ tay hưởng ứng cuồng nhiệt.

Dương Vy cố ý kéo Ron đến gần chỗ tầm nhìn của Trần Kỳ, rồi cô cùng Ron hào hứng nhảy. Ron nhảy rất là chuyên nghiệp nha. Mấy lần cô vừa nhảy vừa liếc mắt nhìn tên Kỳ kia chẳng may dẫm phải lên chân Ron a.

“Đáng ghét. Sao không nhìn về phía này chứ?” - Dương Vy thầm nghĩ trong lòng, hai bàn tay cứ giơ nắm đấm liên tục.

Chẳng may Dương Vy không để ý trượt chân, không tự chủ suýt nữa thì ngã nhào ra phía sau, cũng may là Ron nhanh nhẹn kịp thời đỡ lấy cô.

Tình trạng hai người bây giờ có thể diễn tả như sau: Dương Vy hơi ngã người ra phía sau, hai tay choàng qua cổ Ron. Còn Ron ôm lấy vòng eo của cô, mặt hai con người chỉ cách nhau ước chừng vài cm, bốn mắt giao nhau không hề chớp.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, đúng cái lúc này Trần Kỳ lại quay ra hướng đó, nhìn thấy cái cảnh này. Người con gái của cậu đang trong vòng tay của một thằng con trai khác. Lại còn gì thế kia, ôm eo này, mặt sát mặt nữa, đang định hôn nhau chắc.

Vừa ghen. Vừa hiểu lầm.

Trần Kỳ hai tay nắm chặt, mặt hầm hầm tiến về phía bọn họ. Rồi cậu kéo Ron ra và... Bópppp.. Ron không kịp trở tay nên hứng trọn cú đấm nảy lửa của Kỳ.

Dương Vy đột nhiên bị đẩy ra, thoáng giật mình rồi nhanh chóng hoàn hồn lại thấy Trần Kỳ đang túm cổ Ron rồi tặng thêm vài cú đấm nữa.

- Đủ rồi Trần Kỳ. Dừng lại đi. - Dương Vy gỡ tay Kỳ ra, đứng chắn cho Ron. Cô còn nhìn Kỳ với ánh mắt hờn dỗi nữa.

- Em đang bảo vệ thằng khốn này đấy hả? - Trần Kỳ tức giận, nói mà như hét thẳng vào mặt Vy.

Gì chứ người con gái mà mình yêu đứng ra bảo vệ ột thằng khác, ai mà không giận chứ?

- Ron là bạn em mà. - Dương Vy nói mà như sắp khóc. Tên này, sao cậu ta lại có thể to tiếng với cô thế chứ.

- Bạn ư? Bạn mà đứng ôm eo, ôm hôn nhau thắm thiết hả?

- Còn anh thì sao chứ? Anh với cô Baby kia là bạn không phải anh cũng ôm eo, nhảy nhót điên cuồng với cô ta đấy thôi. - Dương Vy uất ức nhìn Kỳ.

Rõ ràng là cô trượt chân ngã, Ron đỡ lấy rồi chẳng may mặt gần mặt chứ có phải là ôm hôn nhau gì đâu? Cậu ta nói thế mà cũng nghe được à.

Trần Kỳ nghe xong Dương Vy nói thì mặt liền tối sầm lại. Thì ra là cô cố tình đứng ôm hôn thẳng ranh này trước mặt cậu để trả thù anh nhảy với Baby. Hai mươi mấy tuổi đầu rồi còn có cái suy nghĩ vậy sao? Tưởng là trẻ con chắc?

- Em trẻ con vừa thôi. Anh với Baby....

- Em trẻ con, còn anh thì người lớn hả? - Chưa để Trần Kỳ nói hết câu, Vy đã chen ngang.

Nói cô trẻ con ư? Buồn cười nhể? Còn Trần Kỳ, tuy đã nhượng bộ hạ giọng để làm hòa, giải thích. Nhưng còn chưa kịp nói hết câu thì cô đã nhảy tọt vào. Lúc nào cũng ương bướng như thế, đến chịu thua.

- Trần Kỳ, chúng ta qua với lớp thôi. - Baby ông ọ ôm lấy cánh tay Kỳ, còn cố tình áp sát người vào gần cậu làm cho Vy tức điên lên được.

Con nhỏ này, là cái gì chứ? Hai chữ “Chúng ta” nghe mà muốn buồn nôn.

Kỳ không trả lời, gật nhẹ đầu một cái, cũng không thèm nhìn Dương Vy thêm một lần, thản nhiên kéo Baby đi ngang qua cô.

Hành động của Kỳ như làm Vy tan vỡ thành từng mảnh. Yêu cậu bấy lâu, nhiều lúc hai người giận hờn nhau là chuyện bình thường. Nhưng đây là lần đầu tiên, cậu ấy, kéo tay một người con gái đi, không phải là cô.

Đau. Rất đau. Nhưng nếu là đau bên ngoài còn có thể bôi thuốc, còn đây là đau trong tim.

(From Từng: Thêm mấy chap nữa thì truyện mới End nhé!)

56. Chương 56

Dương Vy rời khỏi Bang Bar, bắt taxi về biệt thự. Ngồi trên xe, cô bật khóc nức nở. Cô đã làm gì sai chứ? Mà cứ cho là cô sai, vậy Trần Kỳ là người đúng chắc.

Ngước nhìn qua tấm cửa kính, Dương Vy thấy biết bao đôi trai gái nắm tay nhau đi chơi, đi dạo. Nhìn họ ai cũng có đôi có cặp hết. Còn nét mặt tươi cười trên khuôn mặt của họ kia, chắc chắn là họ đang hạnh phúc lắm. Tự nhiên cô thấy tủi thân quá. Tên Trần Kỳ kia có khi cũng chẳng thèm nhớ tới cô đâu, vẫn đang vui vẻ nhảy nhót cùng Baby cũng nên.

Mà nghĩ lại Dương Vy thấy Kỳ nói cũng đúng. Có khi đúng là cô hành động như trẻ con thật. Cầm điện thoại trên tay, lưỡng lự một hồi lâu, cuối cùng cô cũng thử nhắn tin cho Kỳ. Cô đơn giản chỉ là muốn nghe cậu ta giải thích thôi, biết đâu lại là hiểu lầm, biết đâu hai người lại làm hòa.

“Anh có thể giải thích?”

Chưa đầy năm giây sau, có tin nhắn được gửi tới, Vy vội hộp nhắn vào xem.

“Không có gì phải giải thích.”

Đấy, bảo cô là trẻ con nữa đi, cậu ta thì người lớn nhỉ? Rõ ràng là cậu có thể giải thích, rồi cô cũng giải thích, hai người hiểu chuyện xong coi như là hết giận nhau. Nhưng đằng này...

“Anh không muốn giải thích thật sao?”

“Không.”

“Ghét anh. Em sẽ mua vé bay về Việt Nam.”

“Tùy.”

Nhấn đến đây, nước mắt Vy lại bắt đầu chảy dài. Cậu không muốn giải thích cũng được, chẳng lẽ không nín kéo cô ư? “Tùy” nghe hay nhỉ? Hình như là đồng nghĩa với việc: “Em thích làm gì tùy em. Anh không quan tâm.”

Màn hình điện thoại đã nhòe đi bởi những giọt lệ đau buồn kia. Dương Vy mím môi, cố kiềm chế rồi nhắn cho Kỳ tin nhắn cuối cùng.

“Em muốn hủy hôn.”

Lần này tin nhắn hồi âm đến lâu hơn, Vy nín thở chờ đợi. Biết đâu là Kỳ đã suy nghĩ lại rồi thì sao. Cô đâu biết rằng, người kia đang cầm điện thoại xem tin nhắn của cô, đọc đi đọc lại bốn chữ đó, mặt tối sầm lại, người nóng bừng lên, hai tay nắm chặt đầm mạnh một phát vào tường.

Có tin nhắn tới, tim Vy cứ đập thành thịch, hồi hộp quá. Kỳ trả lời lâu như vậy nên cô nghĩ rằng đây hẳn là một tin nhắn khá dài. Nhấn vào xem, chỉ vền vền có một chữ “Tùy”. Trái tim cô như lạnh ngắt lại, mắt cô mờ đi, tai cũng ù ù, cả cơ thể đang chìm vào một bóng tối mơ màng.

“Tùy”? Không phản đối sao? Tức là đồng ý hủy hôn sao? Vậy mà Vy cứ nghĩ, tin nhắn này có thể làm Kỳ suy nghĩ lại. Nhưng xem ra cô đã nhầm rồi.

Ngoài trời thời tiết lạnh quá, nhưng đâu lạnh bằng trái tim Dương Vy lúc này.

Ngay bây giờ, cô chỉ muốn ở bên cạnh ba mẹ và Tường Vy thôi. Cô muốn về Việt Nam, không muốn ở thêm nơi đây dù chỉ một giây. Nghĩ rồi cô bấm máy gọi điện cho quản lí Trách đặt vé máy bay khẩn cấp.

Bópppppp...

Ron lôi Kỳ ra sau quán bar, rồi hùng hổ đấm Kỳ một phát. Kỳ không thêm phản ứng lại, căn bản là không hề có tâm trạng gì nữa ngay sau khi đọc xong tin nhắn của Dương Vy.

- Mày đã làm tổn thương Dương Vy rồi đấy thẳng khôn. - Ron hét thẳng vào mặt Kỳ.

Kỳ phui phui tay, lau đi vệt máu trên khóe miệng, cười khinh bỉ.

- Liên quan đến mày nhỉ? Bọn tao hủy hôn rồi, mày có cơ hội rồi đấy.

- Mày... Hiểu lầm rồi. Tao với Vy không có gì, tao cũng có bạn gái rồi.

- Có liên quan tới tao sao? - Kỳ nhếch mép, quay đầu bỏ đi. Không tặng tên ranh này vài cú đấm nữa là may cho hắn lắm rồi đấy.

- Bạn gái tao là Baby. - Ron hét theo. Kỳ khựng người lại, tưởng chừng như nghe nhầm.

- Tao thấy mày nhảy với Baby điên cuồng quá nên ghen, thấy Vy cũng đang nhìn mày nên tao rủ cô ấy nhảy cùng. Vừa nhảy cô ấy vừa nhìn theo mày nên mới trượt chân ngã, tao chỉ là đỡ cô ấy thôi, không phải là ôm hôn gì đâu.

Kỳ đang nghe cái gì thế này. Khoan đã, bỏ ra vài giây để sắp xếp lại mọi hành động trong trí nhớ. Đúng rồi, nhớ lại tư thế lúc đó của hai người này đúng là Ron đang đỡ Vy. Vậy chẳng lẽ là hiểu lầm thật sao?

Đau đầu quá. Mơ hồ quá.

- Lúc đó Baby dựa người vào cậu không phải là cho Vy ghen, mà là cho tôi ghen. Baby cũng hiểu lầm. - Ron nhún vai, rồi đi tới vỗ vai Kỳ.

- Vy là cô gái tốt, đừng để mất cô ấy. Cô ấy đã bỏ về trước rồi, tôi nghĩ cậu cũng...

Ron chưa nói hết câu thì Trần Kỳ đã chạy đi thẳng. Cậu nhớ lại hai tin nhắn cuối cùng Vy gửi tới. Muốn bay về, muốn hủy hôn. Vậy mà lúc đó đang tức giận, cậu chỉ trả lời lạnh nhạt mỗi là “Tùy”. Kiểu này chắc Dương Vy sẽ làm thật mất.

Kỳ vừa chạy như điên vừa bấm số gọi cho Dương Vy. Không liên lạc được. Vy tắt máy rồi. Chết tiệt!

Biệt thự Sun - Đây là căn biệt thự ở bên Mỹ của Trần gia. Từ khi Dương Vy và Trần Kỳ đi du học Mỹ đã ở đây.

Kỳ hốt hả chạy thẳng lên phòng, cửa phòng đóng. Hoặc là Vy đang ở trong đó hoặc là cô ấy đã bỏ đi. Kỳ cũng không suy nghĩ nhiều, mở thẳng cánh cửa ra. Không có một bóng người, đồ đạc trong phòng vẫn nguyên. Nhưng khi cậu mở tủ quần áo ra thì đã mất đi một nửa, chính là nửa quần áo của Dương Vy.

Chẳng lẽ... Kỳ chạy xuống nhà thấy Mẫn Mẫn đang tưới cây sau vườn hoa liền chạy tới hỏi.

- Mẫn Mẫn, tiểu thư đâu?

- Ô không phải là hai người về Việt Nam ư? Tiểu thư xách vali đi rồi. Đi khoảng hơn nửa tiếng rồi. - Mẫn Mẫn ngây thơ trả lời. Con bé được bà quản gia nhận nuôi từ bé, hiện là người giúp việc của Trần gia.

Đi hơn nửa giờ rồi cơ hả? Thật là muốn tức điên lên được. Grww...

Trần Kỳ bấm số gọi cho trợ lí Trách đặt vé máy bay khẩn cấp.

“Vừa có chuyến bay về rồi, e rằng cậu phải chờ mấy tiếng nữa mới có thêm chuyến.”

- Bằng mọi giá phải đặt được vé ngay lúc này cho tôi. Sân bay nào cũng được.

57. Chương 57

Ngồi gục trên máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đặt chân tới mảnh đất quê hương. Dương Vy vươn vai một cái, uể oải bước xuống.

Cặp mắt của Vy đã sưng húp lên bởi khóc quá nhiều, đôi môi nhợt nhạt, khuôn mặt ủ rũ. Giờ nhìn cô chẳng khác nào ma quỷ, cô đành phải đeo kính râm với đeo khẩu trang nguy trang thôi.

Đứng mỗi dừ cả chân mới bắt được taxi, Dương Vy ngồi trên xe rồi mở nguồn điện thoại, bấm số gọi cho Tường Vy. Sợ dĩ lúc trước cô không thêm mở nguồn điện thoại vì không muốn nhận bất kì cuộc gọi hay tin nhắn của Trần Kỳ.

“Alo chị à, em nghe máy rồi này.” - Đầu dây bên kia phát ra giọng nói nhí nhảnh của Tường Vy.

- Tường Vy à, bây giờ em qua Dương gia với chị đi. Chị vừa về nước xong.

“Ồ sao chị về mà không báo ọi người một tiếng thế?”

- Ừ chị xin lỗi.

“A có phải chị muốn ọi người bất ngờ đúng không? Trần Kỳ đâu? Cậu ta đang ngồi cạnh chị hả?”

Nghe đến tên Trần Kỳ, Dương Vy lại có chút hụt hẫng. Tên đó về cùng cô đã tốt. Giờ này không biết cậu ta đang làm gì nữa? Có khi chưa thêm về biệt thự Sun, cũng chưa biết cô bỏ về trước cũng nên.

Dương Vy khẽ thở dài, rồi mới trả lời lại Tường Vy.

- Kỳ không về, chị về một mình.

Thấy giọng nói của Dương Vy nhỏ hơn, nghẹn ngào hơn, Tường Vy cũng đoán được là họ đang giận nhau. Chắc lần này còn giận nhau to là đằng khác, giận đến mức mà chị nó phải về nước đột ngột cơ mà.

“Em qua Dương gia ngay đây.”

Nói xong, Tường Vy cúp máy rồi nhanh chóng chạy vào trong nhà, với lấy chiếc áo khoác mặc vào.

- Em đi đâu đấy? - Thiên từ trên cầu thang ngó xuống hỏi nó.

- Chị Dương Vy về nước, hình như là cãi nhau với Kỳ rồi. Em phải qua Dương gia gấp.

Rồi nó chạy đi thẳng, Thiên cũng chạy theo nó, hai đứa đi tới Dương gia.

- Huhu mẹ ơi con buồn lắm. - Đại tiểu thư nhà họ Dương kể hết mọi chuyện ra, rồi nhào vào lòng mẹ khóc hu hu như một đứa trẻ.

Người ta thường nói, khóc trong lòng mẹ bao giờ cũng thấy ấm áp nhất. Quả là đúng như vậy.

- Tên Kỳ này thật đáng ghét. Lặng nhắng, đào hoa gớm. Lại còn làm chị tổn thương nữa. Em sẽ cho cậu ta một bài học, chị đừng khóc nữa. Khóc là xấu lắm. - Tường Vy hùng hổ đập bàn đập ghế rồi nịnh nọt dỗ chị. Có ai như nó không chứ?

Lúc trước khi Dương Vy ở bên Mỹ, cãi nhau với Trần Kỳ đều gọi điện tâm sự với nó. Nhưng chưa lần nào nó thấy chị mình khóc lóc thảm như lúc này. Tự nhiên nó thấy giận tên Kỳ ghê gớm, đã hứa với nó là sẽ không bao giờ làm chị Dương Vy tổn thương rồi mà lại thất hứa. Đáng đánh, đáng chết.

- Con muốn hủy hôn. Cậu ta cũng bảo tùy rồi. Ba mẹ nói với bên Trần gia đi. - Dương Vy lau nước mắt, nũng nịu nói.

Cả ba mẹ nó lẫn nó đều ngạc nhiên vô cùng. Hủy hôn ư? Cái này phải đáng suy nghĩ cho kĩ à nha.

Hai người này đã đính hôn được hai năm rồi, tình cảm vô cùng đậm sâu. Tập đoàn nhà họ Trần với tập đoàn Keylee đang hợp tác tốt lành với nhau, giờ đột nhiên nói hủy hôn là hủy hôn sao được.

- Con muốn hủy hôn. Con quyết định rồi. - Dương Vy hùng hổ bật dậy, hét um lên làm mấy cái bóng đèn trên trần nhà cũng phải lung lay.

- Không được hủy.

Từ phía cửa phát ra một giọng nói, tất cả mọi người đều quay ra nhìn chủ nhân của giọng nói đó. Là Trần Kỳ. Cậu ta vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng hôm qua, mồ hôi toát nhễ nhại, hơi thở hổn hển, kiểu như vừa chạy thi với chó dữ xong.

Dương Vy nhìn Kỳ một cái, rồi quay mặt chạy thẳng lên phòng. Bực tức thế thôi chứ trong lòng cô đang có cái gì đó vui sướng lắm.

- Thật ngại quá, con xin lỗi. - Trần Kỳ cúi chào với ba mẹ nó, rồi chạy như bay lên tầng theo Dương Vy.

Hai ông bà già ngồi phịch xuống ghế, nhìn theo bóng dáng Kỳ mà thở dài. Bọn trẻ thời nay thật là...

Dương Vy chạy thẳng lên phòng, đang định đóng cửa lại thì đã bị Trần Kỳ đẩy ra. Cô đành nhảy thẳng lên giường rồi trùm chăn kín mít khắp người. Kỳ khẽ cười, từ từ ngồi xuống bên cạnh giường, bắt đầu tung chiêu nịnh nọt ngọt xớt.

- Vy xinh đẹp à, anh xin lỗi. Anh là một thằng đê tiện, biến thái, xấu xa, nào phẳng, động vật biến nhiệt...

Im lặng.

- Hôm qua có tí men rượu trong người nên anh nhảy hơi điên tí ấy mà. Với cả anh nghe Ron giải thích rồi. Lúc đó là em trượt chân ngã, Ron đỡ em chứ gì.

Im lặng.

- Anh bị Ron đánh cho vài chục đấm nên tỉnh ngộ ra rồi. Chỗ mắt, chỗ mũi, chỗ miệng, chỗ bụng, chỗ chân... đều bị bầm tím hết. Em xem này.

Có người nằm trong chăn nghe thấy, không chịu được bỏ chăn ra xem thì thấy tên kia đang nhe nhớn cười. Bị lừa rồi. Hừ!!! Tức quá trùm chăn lên tiếp.

Kỳ cố nhịn cười, với tay vào trong chăn bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của người kia.

- Anh nhảy với Baby hay Lady gì đấy cũng chả nói lên điều gì. Cái chính là chỗ này... - Kỳ để bàn tay Vy trước tim mình, rồi tiếp lời. - Chỉ có mình em thôi.

Cuối cùng, Dương Vy cũng chịu mở lời, giọng nói vẫn có chút hờn dỗi.

- Anh nói thật không?

- Thật chứ. Anh mà nói dối thì cái đầu gối to bằng đầu anh. Đấy em xem, cái đầu gối đâu có to bằng đầu anh đâu. - Kỳ vừa nói vừa cười, rồi lật chăn ra, thấy người kia cũng đang cười.

Nụ cười của em, như ánh mặt trời rạng rỡ của anh.

Kỳ vươn người lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi Vy. Vậy là mọi chuyện đã ô xờ kê.

58. Chương 58

Chiều, Tường Vy nằm ườn trên sofa như một con mèo lười đang tận hưởng cuộc sống. Cái gọi là “tận hưởng cuộc sống” kia thật đơn giản chỉ là tay cầm Ipad chơi Magic Touch.

Nó đang chơi hay, sắp phá được kỉ lục rồi, chỉ còn tí xíu nữa thôi vậy mà bị tên Thiên giật cái Ipad ra, ném qua một bên rồi kéo thẳng nó ra ngoài.

- Này anh có chuyện gì thế?

- Này, anh có nghe thấy em hỏi không?

- Ê, điếc hả tên thối kia?

Cái tên này hôm nay bị bệnh gì thật rồi, nó hỏi cả chục câu như này mà vẫn im hơi lặng tiếng rồi kéo xống sộc nó ra. Đến cửa, hấn choàng tay ra bịt mắt nó lại, ghé sát thì thầm bên tai.

- Ngoan, anh có quà tặng vợ.

Quà ư? Hôm nay là dịp gì ta? Nó cũng chẳng nghĩ nhiều, gật gật đầu rồi để Thiên dẫn ra ngoài. Hấn bỏ tay ra và...

Tadaa

~~Gì thế này? Đây chẳng phải là chiếc xe ô tô hãng Audi mới xuất hiện trên thị trường sao? Hôm bữa nó coi tạp chí thấy kiểu xe này rất đẹp, rất tinh tế nên nói đùa với Thiên là thích mua nó. Chẳng lẽ tên này lại tưởng nó thích thật mà mua tặng nó sao? Mà sự thật đúng là nó rất thích em xe này, hìn hìn.

Tường Vy nhảy nhót, ngấm nhìn mấy chục vòng quanh chiếc xe. Vừa nhìn, vừa sờ soạng em nó, miệng cũng không ngừng tấm tắc khen. A, lại gì nữa đây? Ở phía sau xe có dòng chữ “Thiên Vy” được khắc một cách tinh xảo, uốn lượn lại còn thêm mấy cái trái tim bay bay nữa chứ. Ái chà, đẹp chết đi được.

- Chồng ơi vợ thích lắm á. - Nó ôm cổ Thiên, hôn chụt vào má hấn một cái rồi chu mỏ nói một cách đáng yêu.

- Vợ thích là chồng vui rồi. - Hấn nhéo má nó một cái.

- Mình đi chơi đi chồng. Diện xe mới luôn. - Nó cười hì hì.

- Vợ còn đang mặc đồ ngủ đó.

- Kệ. Lẹt gâu!!!

Rồi nó nhanh nhẩu mở cửa rồi nhảy lên xe trước. Ngồi trong xe còn áp sát mặt vào gương rồi vẫy vẫy tay gọi Thiên. Đúng là chẳng khác gì một đứa trẻ, một bảo bối cưng. Bảo sao Thiên không yêu cho được chứ.

Thiên mở cửa, vào trong, ngồi xuống rồi nhướn người ra thắt dây an toàn cho Vy. Con bé nhìn thấy cái dây an toàn như phát hiện ra thứ gì đó thú vị mắt liền sáng rực lên.

- Chồng xem này, dây an toàn đầy chữ Thiên Vy này. - Nó vừa hí hửng cười vừa mân mê cái dây an toàn.

Thiên cũng cười, rồi nhân lúc ai kia đang không để ý liền hôn chụt phát vào môi làm người đó mặt đỏ ửng như hai trái cà chua. Hấn đưa nó đi vài vòng, à không, mấy chục vòng quanh công viên ý chứ. Nó còn mua vài bịch khoai tây chiên vừa ngồi trong xe vừa ăn nữa chứ, tất nhiên là không quên đút cho tên tài xế kia ăn. Miệng nó cứ cười hoài không ngừng, tưởng chừng như méo cả miệng rồi ý mà nó vẫn cười.

Trên thế gian này, có hai kiểu loại hạnh phúc: Một là hạnh phúc chọt đến rồi chọt đi. Hai là hạnh phúc từ giây phút này cho đến mãi mãi.

Hạnh phúc của hai bạn trẻ lúc này chính là loại hạnh phúc thứ hai.

Những giây phút như này, phải biết trân trọng.

Trở lại với Trần Kỳ - Dương Vy Couple.

Hai cô cậu ngồi ngâm chân dưới dòng nước mát lạnh trong bể bơi. Thỉnh thoảng lại dùng chân đập đập nước tung tóe lên người nhau rồi quay ra nhìn nhau cười hì hì.

- Vy này, Tường Vy muốn làm đám cưới đôi. Mà ba mẹ đã xếp lịch rồi, chúng ta cũng nên tính sao đi chứ?
- Kỳ huých nhẹ vào vai Vy, nhe nhớn cười.

- Thôi đi. Tường Vy còn được cầu hôn đang hoàng cơ mà. - Vy không thương tiếc gì tặng ngay cho Kỳ một cú đấm yêu.

Kỳ gật gù như hiểu ra vấn đề. Thì ra vợ tương lai của cậu đang tị với cô em vì được cầu hôn, còn cô thì chưa được. Đùa chứ Kỳ đây đã chuẩn bị hết rồi nhé. Cậu móc tay với lấy chiếc hộp nhỏ xinh xinh đưa ra trước mặt Vy. Ban đầu cô thoáng ngạc nhiên, rồi khẽ cười mỉm, rồi quay mặt đi làm bộ lạnh lùng sang choảnh.

- Gì thế?

- Nhẫn cưới. Lấy anh nha nha.

- Không lãng mạn gì hết. Không lấy.

Dương Vy lạnh lùng phán rồi đứng dậy quay đi, cố che đi nụ cười trên môi. Để xem tên ngốc này sẽ làm gì tiếp theo nào. Cậu ta sẽ đưa cô đến bờ biển trải đầy hoa hồng, hay đưa cô đến một nhà hàng ăn với những ngọn nến lung linh nhỉ. Nhưng Dương Vy đã nhầm, Kỳ méo xệch mặt, nhăn nhó rồi làm bộ chán đời.

- Hầy. Bị người ta từ chối rồi. Thà nhảy xuống rồi chết quách đi cho xong.

- Thích thì cứ việc. Em đi đây.

Vy nói to, rồi còn lè lưỡi khiêu khích Kỳ. Nào ngờ cái tên dở hơi đó nhảy tùm xuống bể bơi thật làm Dương Vy giật cả mình. Nhưng rồi Vy nghĩ lại, chắc chắn đây là cái bẫy. Kỳ biết bơi, với lại bể bơi này có mấy mét, làm gì mà đủ chết người. Nghĩ rồi Vy quay người đi luôn.

Bước đầu tiên, kệ cậu ta.

Bước thứ hai, cậu ta đang làm trò đấy. Đừng bị lừa.

Bước thứ ba, thích thì cứ ở dưới đấy át.

Bước thứ tư, sao vẫn chưa chịu lên chứ.

Bước thứ n, chẳng lẽ là....

Vy quay người lại, thấy mọi thứ xung quanh im lặng hẳn, mặt nước cũng không có tiếng, chứng tỏ người kia không có dấu hiệu vùng vẫy ngoi lên. Á... Vy hét lên khi nhìn xuống thấy thân thể to cao của Kỳ đang thả mình vào dòng nước. Nhưng lỡ đâu cậu ta chỉ đùa thôi thì sao?

- Này lên đi, đừng đùa nữa.

- Này, này, có nghe em nói không?

- Em thua rồi. Em đồng ý lấy anh mà anh lên đi.

Đáp lại mấy câu nói trên là sự im lặng đến rùng mình.

Chết rồi, chết thật rồi. Cô chỉ đùa thôi mà. Cái tên ngốc nghếch, dở hơi này.

Làm gì? Làm gì bây giờ đây? Lo lắng quá, luống cuống quá rồi cũng chẳng suy nghĩ nhiều, Vy nhảy ngay xuống bể bơi. Khó khăn lắm cô mới có thể vác được cái xác của tên Kỳ lên. Trời đất quỷ thần ơi không biết cậu ta ăn gì mà như con heo ý.

- Này này.

Dương Vy vừa gọi to vừa vỗ vỗ mạnh vào hai bên má Kỳ, rồi còn lay lay người cậu ta nhưng vẫn vô ích. Thằng bé vẫn nằm im bất động. Hay là còn sặc nước nhỉ? Vậy ra đành phải hô hấp cho nhanh tỉnh thôi. Đến phát điên vì tên này mất nhưng rồi Vy đành cắn răng chịu đựng mà cúi người xuống hô hấp cho Kỳ.

59. Chương 59

Hô hấp và hô hấp. Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, đến lần thứ tư thì đúng là Dương Vy không thể thở nổi được nữa. Trời ạ, Vy đành phải vỗ vỗ ngực rồi hút một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần. Cái tên này vẫn nằm im thín thút. Vậy mà thể bất nào đang định cúi người xuống hô hấp tiếp thì thấy tên kia đang mở mắt thao láo, cười như con khỉ đột.

Trước sau vẫn bị lừa rồi. Thật là muốn bùng cháy mà.

Dương Vy đẩy Kỳ ra, ném cho cậu ta một cái bạt tai và một cái lườm đều. Kỳ thấy vậy đành cố nhịn cười, lay lay cánh tay người kia rồi chu mỏ nói.

- Anh đùa tí thôi mà.

Dương Vy vờ như không nghe thấy, quay mặt sang một bên.

- Em thấy có lãng mạn không? Lãng mạn quá ấy chứ?

Kỳ dùng hai tay áp vào má của Vy, ép cô phải nhìn thẳng vào cậu rồi nhanh chóng hôn chụt phát vào đôi môi khuyển rừ kia. Nụ hôn đó có sức mạnh cực kì lớn à nha, đánh bay mọi bức tức trong người Dương Vy luôn ý. Lúc nào cũng thua tên ngốc này. Cô khẽ cười, đắm nhẹ vào ngực Kỳ rồi giơ bàn tay ra, tuyên bố mệnh lệnh.

- Đeo nhẫn cho em.

Trần Kỳ nghe xong vui sướng khỏi nói, tim phổi là như nhảy múa loạn xạ cả lên. Nhưng đáng lòng thay, khi Kỳ thò tay vào túi áo để lấy hộp nhẫn thì không thấy đâu.

- Mất nhẫn rồi. - Kỳ giật nảy mình, mắt tròn xoe nhìn Vy rồi nghĩ nghĩ gì đó, nhìn xuống phía bể bơi. Có khi nào...

Tùmmmmmm....

Kỳ nhảy thẳng xuống bể bơi một lần nữa, còn Dương Vy ngồi trên này thì lăn ra cười khì khì. Đi tỏ tình với người ta vậy mà đúng giây phút quan trọng nhất thì lại không thấy nhẫn cưới đâu. Đúng là lãng mạn hết chỗ nói mà.

Khoảng mấy phút sau, Kỳ ngoi lên, vuốt nhẹ mái tóc ướt nhẹp của mình rồi tiến lại, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, xinh đẹp của Vy rồi nhanh chóng đeo nhẫn vào. Vậy là từ giây phút này, Dương Vy chính thức thuộc về Kỳ rồi.

Hai con người, cười hạnh phúc, môi chạm môi.

Trước ngày cưới một ngày, Lữ Ân kéo Tường Vy và Dương Vy đi shopping vì khi cưới xong, song Vy đều đi hưởng tuần trăng mật dài ngày, còn Ân thì cũng đi thực tập triền miên nên sẽ ít có cơ hội đi shopping với nhau nữa.

Nhưng tiếc là Dương Vy lại bận, chỉ có Tường Vy đi với Ân.

Hai cô nàng đi tới đi lui quanh trung tâm mua sắm. Xem hết bộ váy này, lại đến bộ quần áo kia. Chọn hết đôi giày thể thao này, lại đến đôi giày lười kia. Trong khi Ân mua được cả đồng hồ thì Vy vẫn chưa chọn được đồ gì. Căn bản là quần áo, giày dép nó đều có đủ rồi, mua về thêm chắc gì đã mặc, chỉ tổ chật tủ đồ.

Ân đi thử đồ rồi, còn nó vẫn đi loanh quanh quầy bán dép đi trong nhà. Tự nhiên nó bị dán mắt vào đôi dép đôi hình con lợn màu hồng kia. Nhìn đôi dép đáng yêu dã man ý. Nhưng đây lại là dép đôi, không bán lẻ, mà lại màu hồng đậm chất nữ tính như này không biết mua về tên Thiên kia có thích không nhỉ? Kệ đi, nó thích là được rồi. Có gì nó đi cả hai đôi luôn cũng được.

Tinggg....

Có tin nhắn tới, là của Thiên.

“Vợ à sắp về chưa thế?”

“Chưa gì đã nhớ người ta rồi sao?”

“Nhớ chứ. Vợ xa chồng 4 giờ 38 phút chuẩn bị 35 giây rồi đấy.”

Đọc xong tin nhắn, nó đến là bật cười ha hả mà. Chính nó còn không nhớ rõ là đã đi khoảng mấy giờ rồi nữa, vậy mà tên này còn đếm từng phút từng giây. Hẳn là hẳn đang rất rảnh.

Vừa đúng lúc Ân thử đồ bước ra, nó nhắn lại bảo tí nữa nó về rồi cắt luôn điện thoại vào trong túi.

- Oaaaa, công chúa nào mà xinh ghê. - Nó chu mỏ, vỗ vỗ tay khen Ân. Cô nàng mặc một chiếc áo tanktop màu đen với mấy dòng chữ slogan, kèm theo là quần sooc ngắn và đôi giày thể thao. Vừa cá tính, vừa khuyến rũ.

- Nàng làm ta ngại đấy. - Ân đỏ mặt nhưng vẫn không thương tiếc gì mà đánh nó một cái lên vai.

- Ủi xời. Duyệt bộ này đi.

- Oke baby. - Ân giơ biểu tượng Ok, nháy mắt tinh nghịch rồi chạy vào phòng thay đồ tiếp.

Còn lại nó đứng cười một mình. Sau này, đứa nào cũng bạn, không biết tới khi nào hai đứa nó mới có dịp đi quẩy tung trời với nhau nữa đây.

- Anh xem đôi giày này đẹp ghê. - Một giọng nói vừa xa lạ, nhưng cũng vừa quen thuộc vang lên. Nó ngó người quay đầu nhìn chủ nhân của giọng nói.

Có tin được không? Là Trịnh Bảo My.

Hai năm, chính xác là hai năm nó mới gặp lại Bảo My. Đối với nó, My bây giờ không hẳn là kẻ thù, cũng không hẳn là bạn.

Bảo My đang khoác tay anh chàng nào đó rồi cùng ngắm xem những đôi giày, đôi khi quay sang nhìn nhau cười. Nhìn họ rất thân mật, khá giống một đôi, khả năng cao anh chàng kia chính là bạn trai của My.

Nó đã từng rất ghét và hận My, nhưng giờ nghĩ lại con người ai mà không ích kỉ, ai mà không sai lầm. Nói chung thì cậu ta cũng chỉ vì không có được thứ mình muốn, nên cậu ta mới làm cho những người khác cũng không có được thứ ấy.

Có nên đi tới và chào hỏi không? Chưa từng là bạn, không có nghĩa bây giờ không thể là bạn. Nhưng liệu cậu ta có chịu mở lòng và làm bạn nó không?

60. Chương 60

- Vy? Có phải Vy không? - Bảo My đã đi tới đứng trước mặt nó từ khi nào, trong khi đó nó vẫn đang ngẩn ngơ. Đúng là cái tật không bao giờ sửa được của nó mà.

Tường Vy cười hiền, khẽ gật đầu một cái. Dù gì cũng không biết nên mở đầu cuộc nói chuyện này với Bảo My như nào.

- Lâu rồi không gặp. Cậu vẫn khỏe chứ? - Bảo My mở lời trước, cười mỉm.

- À ờ, mình khỏe. Còn cậu?

- Mình khỏe.

Đoạn hội thoại ngắn ngủi kết thúc, hai con người cũng không nói gì thêm. Đơn giản là chẳng biết nên nói chuyện gì.

- Mình đi tìm Ân. À, mình đi shopping với cậu ấy. - Nó cười cười, khua khua tay theo hướng loạn xạ rồi quay người bước đi luôn. Cứ im lặng thế này trước sau chẳng lẽ chỉ có nhìn nhau cười.

Nó thực sự, thực sự rất muốn bắt tay làm hòa với My. Nhưng khổ nỗi là lòng kiêu hãnh trong con người nó không cho phép nó can đảm để làm thế. Bởi lẽ nó đâu phải là người sai, là Bảo My cơ mà. Vậy nên người chủ động làm hòa trước phải là My. Dù vậy, nó vẫn cảm thấy có gì đó hụt hẫng. Chẳng lẽ, hai năm chưa đủ để My nhận ra mình sai và nói câu “Xin lỗi” với nó sao? Nếu My thực sự đã thay đổi, nó tin là cậu ấy sẽ làm thế.

- Vy... - My gọi theo, có chút e dè.

- Hả? - Nó quay người lại, nhìn My với ánh mắt dò hỏi, một phần là cũng đang chờ đợi câu nói tiếp theo của cô bạn.

- Chuyện trước đây, mình xin lỗi.

Cuối cùng, hai từ “Xin lỗi” ấy cũng được phát ra từ miệng Bảo My. Con người này đúng thật là đã thay đổi rồi, thay đổi theo mặt tích cực ấy nhé.

- Bỏ đi.

- Chúng ta có thể là bạn chứ? - My tiến tới, chủ động giơ tay ra trước.

- Dĩ nhiên. - Nó cười hiền, đập tay My rồi ôm cô bạn này một cái ôm. Cái ôm đó chan chứa tình bạn và sự tha thứ.

Cơ mà giờ hai người mới để ý đến sự tồn tại của anh chàng kia. Khổ thân anh, đứng im nãy giờ.

- À, đây là Jay, bạn trai mình. - Bảo My kéo Jay đứng trước, cười cười giới thiệu.

- Hey you, mình tên Jay. - Jay nháy mắt tinh nghịch.

- Chào, mình là Tường Vy. - Nó cười xuề xòa rồi bắt tay xã giao với Jay.

Anh chàng Jay khá thân thiện và hài hước, đặc biệt là giọng cười không hề có giống ai. Bảo My và Jay quen nhau cũng được gần hai năm rồi, từ khi My chuyển đến ngôi trường mới. Cái chính là họ yêu nhau thật lòng, nó cũng cảm thấy vui thay cho My.

- Tường Vy? Cậu mới đổi tên sao? - My ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên cũng đúng thôi, cô bạn đâu có biết chuyện nên vẫn cứ nghĩ nó là Dương Vy ấy mà.

- À chuyện dài lắm. Khi nào rảnh mình kể cho. Mà này... - Nó với lấy cái túi sách, lấy lấy gì đó đưa cho Bảo My.

Là thiệp cưới. Không hiểu sao khi đặt thiệp và đi phát thiệp ọi người đến dự đám cưới của nó vào ngày mai, lại thừa đúng một cái thiệp. Không ngờ cái thiệp này lại được “vinh dự” đưa cho Bảo My.

- Tường Vy & Minh Thiên, Dương Vy & Trần Kỳ? Vậy cậu không phải Dương Vy sao? - Bảo My đọc đọc, vẫn mơ hồ chưa có hiểu gì hết.

- Thì mình nói là khi nào rảnh mình kể à. - Nó vỗ vai, đùa đùa.

My cười, háo hức định mời nó đi uống cafe rồi kể chuyện kia cho My nghe nhưng nó khéo từ chối vì còn đang đợi Ân. Cô bạn khá tiếc rẻ. Mà hôm nay, My không hề có chút kiêu kì hay khinhể nào, vô cùng thân thiện, nói chuyện nhỏ nhẹ, biết cách nói đùa hơn. Có thể đây mới chính là bản chất thật của My, một công chúa ngoan hiền, bởi đấu tranh giành lại thứ mình muốn nên mới thay đổi thành một con người khác. Nó, My và Jay nói chuyện vui vẻ với nhau, về chuyện tình yêu, chuyện tương lai.

- Mai cậu sẽ đến dự đám cưới của mình chứ?

- Mình sẽ đến mà.

Nói rồi My và Jay rời đi, còn lại nó vẫn đứng cười ngây ngô. Nếu không có Ân hù nó từ đằng sau làm nó giật mình chắc nó đứng cười đến hết ngày luôn.

- Gì vậy? Nhìn thấy anh chàng nào đẹp trai hử?

- Bậy nào. Vừa gặp lại một người bạn cũ. - Vy đánh phát vào bả vai Ân, chun chun mũi nói.

- Ai vậy ta?

- Bí mật, he he.

Nói rồi nó lấy đôi dép con lợn rồi đi đến quầy thanh toán, còn Ân thì hí hửng chạy theo với mấy túi quần áo to bự.

Wedding of Tường Vy & Minh Thiên - Dương Vy & Trần Kỳ.

Trong phòng thay đồ, hai cô dâu xinh đẹp, với hai khuôn mặt thiên thần giống y chang nhau, với bộ váy trắng kiêu hãnh, với bờm hoa đội đầu đáng yêu. Cả hai như những bông hoa vỹ đang nở rộ nhất, rực rỡ nhất.

Bên ngoài cửa, là hai chàng chú rể đẹp trai, với bộ vest đen lịch lãm, đang thập thò nhìn trộm hai cô dâu.

- Ủầy đồ chú em biết đâu là Tường Vy của chú? - Kỳ dán mắt vào Dương Vy, miệng lau lấu hỏi Thiên.

- Dĩ nhiên là nàng xinh hơn rồi. - Thiên dán mắt vào Tường Vy, miễn cưỡng trả lời câu hỏi ngớ ngẩn kia.

Đùa chứ, cô dâu của mình chẳng lẽ lại không nhận ra. Mà Thiên ta ầm ỨC lắM nhé, Kỳ rõ ràng là kém hẵn một tuổi, vậy mà giờ phải gọi cậu ta là ‘anh rể’. Còn tên Kỳ thì thích thú khỏi nói, mở miệng ra là lại gọi Thiên là ‘chú em’.

- Vào đi. Đứng thập thò ngoài đấy mắt hết cả hình tượng. - Dương Vy tinh mắt nhìn thấy Kỳ qua lớp kính, lườm đềum một cái.

- Cậu ta làm gì có hình tượng đâu mà mắt. - Tường Vy nói đềum theo.

- Này này em dâu đừng có troll anh chứ? - Kỳ cốc nhẹ một cái vào đầu Tường Vy rồi khi cô nàng nổi khùng lên đã không thương tiếc gì mà đập cậu một cái.

- A, đau. - Kỳ ôm cái chân của mình, hét um lên nhìn Tường Vy.

- Đáng đời. - Là cả song Vy và Thiên cùng đồng thanh. Thiên còn cốc lại một cái vào đầu Kỳ rồi đi đến dang tay ra ôm Tường Vy. Còn Dương Vy thì lườm đềum Kỳ một cái, khoanh khoanh tay.

Trong khi bên Thiên Vy đang ôm ấp nhau vui vẻ trò chuyện thì bên Kỳ Vy dù là ngày cưới vẫn đang tranh cãi nhau với những chủ đề cực kì vớ vẩn.

- Em thật không hiểu nổi tại sao em lại lấy anh.

- Vì anh đẹp trai quá mà.

- Thôi đi. Đeo trai lắM, lắM nhắM nhiều.

- Anh không có lắM nhắM mà.

- Không tin. Có chắc là anh sẽ yêu em cả đời không?

- Anh không chắc vậy, nhưng anh chắc chắn là anh chỉ yêu mình em.

And Kỳ thừa thời cơ mà nhanh nhẹn hôn chụt vào đôi môi người kia.

61. Chương 61

Sắp đến giờ lên lễ đường, khách khứa cũng đến khá nhiều. Người người vẫn đang tấp nập chuẩn bị đồ ăn, thức uống.

- Ủầy hai công chúa của ta xinh đẹp ghê. - Ông Dương ôm hai đứa con gái cưng vào lòng. Gì chứ, hai đứa này thật đáng ghét à nha, cùng lên xe hoa một lúc rồi bỏ bơ ông già này.

- Ba yêu.. - Song Vy ôm lấy ba. Mỗi người thơm ba vào một bên má ông rồi cười khi khi.

Bà Dương, ông Hoàng, ông Trần cũng theo sau.

- Tường Vy... - Nghe thấy tiếng người gọi, theo phản xạ nó quay ra thì nhìn thấy bác Vân, người bác vô cùng thương yêu nó.

Lúc trước vì ông bà Dương nhận nuôi nó, nó cũng không về ở với bác Vân nữa. Tuy là bác cũng hơi buồn nhưng tháng nào nó cũng về thăm bác, thấy nó sống hạnh phúc bác cũng vui theo.

- Bác ơi, hu hu... - Tường Vy ôm chặt lấy bác, như một đứa trẻ con mà òa khóc.

- Chị Dương Vy, chị Tường Vy ơi.... - Những giọng nói nhí nhảnh, hồn nhiên vang lên. Lũ trẻ ở trại trẻ tình thương chạy ào ào vào, đứa nào cũng quần áo chỉnh tề, diện những bộ quần áo đẹp. Nhìn chúng như những tiểu thiên thần vậy.

- Các con... - Theo sau không ai khác chính là bác Nguyệt.

Mọi người cùng ôm nhau, vừa khóc vừa cười, vừa trò chuyện hàn huyên tâm sự. Người ta vẫn nói khi cô dâu lên xe hoa trước sau gì cũng sẽ khóc. Quả là không sai. Hai cô dâu của chúng ta nước mắt nước mũi tèm lem bởi tình thương của người thân, hai chàng rể phải cầm khăn giấy và lau liên tục. Xong lại còn phải trang điểm lại nữa chứ.

- Xin chào... - Bảo My đứng phía ngoài, nhìn mọi người và có phần e dè.

Ngoài Tường Vy ra, Dương Vy và hai anh chàng đều có phần ngạc nhiên trước sự có mặt của My.

- Uầy, là em mời My đến. Giờ chúng em là bạn ý. - Nó ôm cánh tay của My, cười cười giới thiệu.

- Chúc hạnh phúc. - My chủ động đi tới bắt tay từng người.

Mọi người cũng vui vẻ cười, không hề có chút miễn cưỡng.

Tiệc cưới diễn ra vô cùng vui vẻ. Hai cặp đôi, cặp nào cũng đẹp theo một cách riêng. Đến lúc ném hoa cưới, không hiểu có phải là định mệnh hay không mà Ân đã được hoa cưới của Dương Vy, Bảo My đã được hoa cưới của Tường Vy.

- Nào mọi người đứng vào chụp ảnh gia đình nhé. - Bác thợ chụp ảnh vẫy tay, hô to.

Mọi người thi nhau chọn chỗ đẹp, ai cũng muốn giành chỗ trung tâm, nhưng trước sau vẫn phải nhường chỗ đó cho hai cặp đôi kia.

- 1, 2, 3... Tách...

Đó là một bức ảnh thật đẹp. Bức ảnh đó có ba mẹ, có các bác, có lũ trẻ, có Ân, có Bảo My, có đủ những người thân và có đủ những người bạn.

5 năm sau.

Thiên Vy Couple's house - Nơi diễn ra những cuộc chiến tranh giành Tường Vy giữa Thiên và nhóc Bin.

Nhóc Bin chính là đứa con trai cưng của hai anh chị này. Sự thật là chỉ có Tường Vy mới cưng nhóc Bin thôi, còn Thiên với Bin thì lúc nào cũng đấu khẩu nhau từ sáng đến tối.

Ví dụ như bây giờ...

- Mẹ ơi hôm nay ở lớp có một bạn nữ bảo thích Bin ý. - Thằng bé cắn một miếng bánh, chu chu mỏ nói. Vy đang uống nước nghe xong tí nữa thì sặc.

-Rồi con bảo sao?

- Bin bảo là Bin yêu mẹ rồi, không yêu ai nữa đâu. - Nhóc Bin cười khi khi, rồi nhận ngay được cái lườm nguýt của ba.

- Cái thằng này, ba đã bảo bao nhiêu lần rồi. Ba mày yêu mẹ mày là đủ, không đến lượt mày đâu. - Thiên cốc nhẹ vào đầu nhóc Bin.

- Huhu mẹ ơi ba lại đánh con ý.

- Ngoan nào, đẹp trai thế này mà khóc thì xấu lắm. Mà anh nhường con tí thì sao.

Thằng Bin thấy mẹ bênh vực, thừa thời cơ nhảy lên lòng mẹ rồi còn với hai tay ra ôm lấy cổ mẹ để khiêu khích ba nữa. Láu cá hết chỗ nói.

- Bin, bỏ tay ra.

- Không đâu.

- Thiên, anh phải nhường con tí chứ. Khi nào nó có người yêu thì có muốn nó cũng chẳng nỡ nệ thế này đâu.

Bin nghe thấy hai từ “người yêu” thì tối sầm mặt lại. Nhóc không có định tìm người yêu đâu nha. Mẹ là người phụ nữ xinh đẹp tựa như một thiên thần vậy á. Mẹ còn rất yêu Bin nữa, lúc nào cũng cưng nựng Bin nữa. Chỉ yêu mình mẹ thôi.

- Ủ ừ, Bin yêu mẹ cơ.

- Thằng Bin ra đây đánh lol với ba. Ai thắng đêm nay được ngủ cùng mẹ nó.

Thiên cười đều, khiêu khích thằng bé. Cái thằng ông cụ non tí tuổi đầu này, vất mũi còn chưa sạch còn bày đặt yêu đương. Lại còn “chỉ yêu mình mẹ thôi”. Đúng là.... Sau này lớn lên mà nó còn cái ý nghĩa đó thì chắc chắn Thiên sẽ sớm đón một đứa con dâu về trừng trị nó mới được.

Vy chỉ là của mình Thiên thôi.

- Được. Xem ai sợ ai. - Bin hùng hổ đứng dậy, đập bàn đập ghế.

Rồi hai ba con lại bắt đầu với trận chiến muôn thuở. Tối nào cũng đánh lol xem ai thắng thì được ngủ với Vy. Còn có hôm thì chơi tú lơ khơ, chơi game đua xe, chơi boxing.... Chung quy là vẫn khổ mỗi Vy thôi, thấy hai bên bắt đầu nảy lửa là lại phải nịnh nọt cả hai, rồi còn chuẩn bị thức ăn khuya, nước uống cho hai ông tướng nữa.

Kỳ Vy Couple's house - Muôn thuở và muôn thuở, Dương Vy đến đau đầu vì hai ba con nhà Kỳ với cu Shin.

Cu Shin năm nay 4 tuổi 2 tháng, phải nói là đại đại siêu quậy. Ở trường nổi tiếng là đầu gấu nhất lớp, bạn nào cũng phải sợ. Nhưng mà cũng lảng nhảng lắm. Cứ thấy bạn gái nào xinh xinh là lại bắt đầu tìm cách để thân với bạn ý. Tiêu biểu là một lần thích bạn Nhi của lớp bên cạnh. Shin muốn bạn ý lúc nào cũng chỉ nhớ đến mình đành về xin ý kiến từ ba.

- Con cứ thơm chụt một phát vào má bạn ý là bạn ý nhớ con ngay mà. - Kỳ nghe thằng con trai thở dài bày tỏ xong, cố nhịn cười rồi đưa ra ý kiến.

- Ủay. Con sẽ thử.

Và ngày hôm sau, cu Shin nhân lúc bạn Nhi đang ngồi chơi búp bê một mình mà chạy tới rồi hôn chụt vào má bạn ý. Kết quả là bị Nhi tặng ột cái bạt tai không chút thương tiếc.

- Tại ba ý. Còn nhe nhớn mà cười. - Shin tức tối, chơi boxing cho hả giận.

- Ba biết đâu được là bạn Nhi nhà con dữ thế. Ngày xưa mẹ con cũng dữ lắm, dữ hơn sư tử cơ nhưng ba vẫn ‘cưa đổ’ được mẹ con đấy thôi.

- Ba cưa mẹ thế nào? - Shin tò mò hỏi.

- Thì thế này.... - Kỳ ghé sát vào tai Shin, thì thầm to nhỏ. Nghe đến đâu là thằng bé cười nhe nhớn đến đó. Công nhận ba Shin đúng là thiên tài à nha.

- Hai người đang làm gì mờ ám thế. - Dương Vy đã đứng khoanh tay ở phía cửa từ khi nào, hại hai ba con nhà kia giật cả mình.

- À, anh đang kể cho shin nghe ngày xưa tán vợ như nào ấy mà.

- Phải đó. Shin thấy ba rất lãng mạn nhé. Ngày nào cũng tặng kẹo ẹ ý không biết là tốn bao nhiêu tiền nữa.

- Thằng bé này. Tặng kẹo người ta cần gì phải suy nghĩ đến chuyện tiền nong. Bởi vậy giờ mới rước được mẹ con về đây rồi lòi ra con chứ.

- Dẻo mềm dẻo miệng. - Cả Dương Vy và cu Shin đều đồng thanh nói, còn Kỳ méo xệch mặt.

Rồi cả gia đình cùng nhau vào bếp chuẩn bị cho bữa tối.

(End)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-hoang-tu-cua-em>